

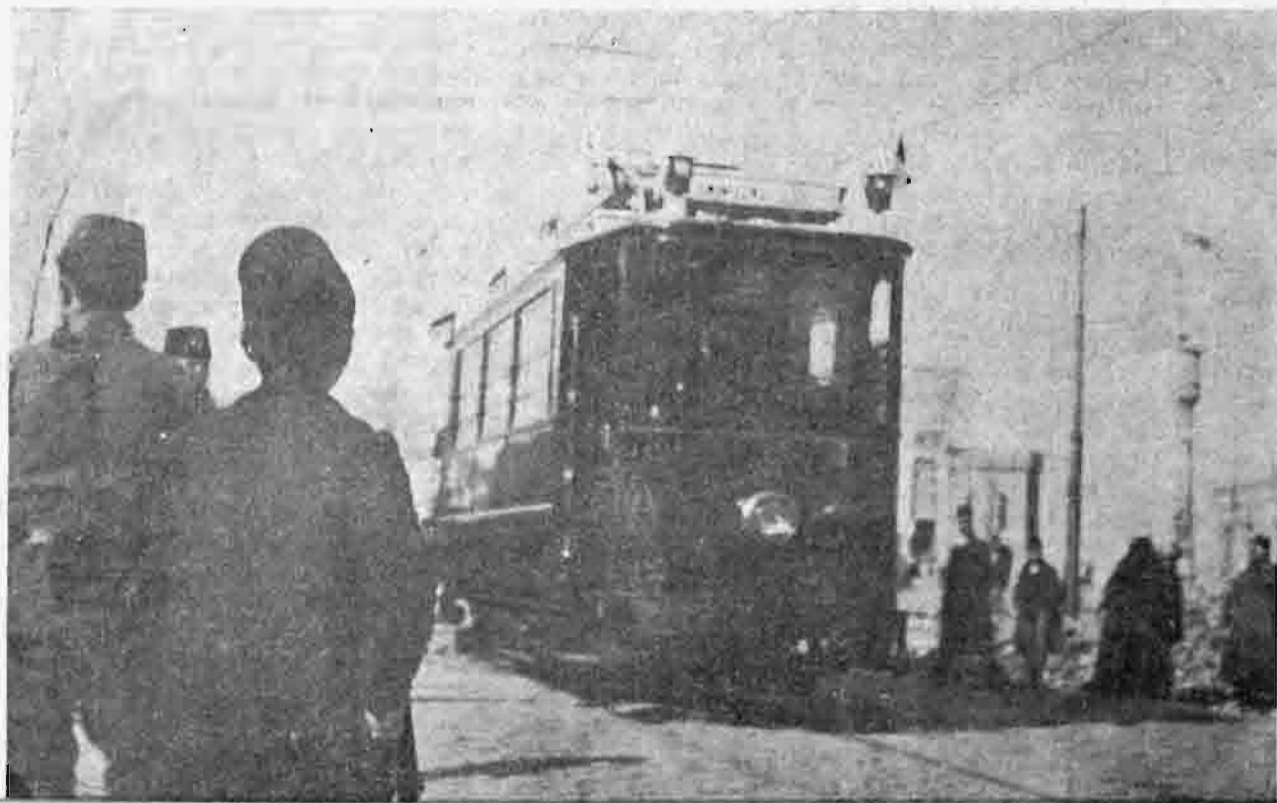
'Απ' Όλα

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ</p> <p>✧ ΓΡΑΦΕΙΑ ✧ ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΜΠΤΟΠΑΖΑΡΟΝ, ΣΑΑΣΤΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16 Ἄριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 981, Ρέγα.</p>	<p>ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ ἔτησίᾳ γρ. 30 Ἐξωτερικοῦ ἔτησίᾳ φρ. 10 ἑξάμην. » 20 ἑξάμην. » 6</p> <p>ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ ἔτησίᾳ γρ. 54 Ἐξωτερικοῦ .... φρ. 18</p> <p>ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 20 ΠΑΡΑΔΕΣ</p>	<p>ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ</p> <p>ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ</p> <p>ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ : 12,000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ</p>
--	--	--

ΑΠΟ
ΤΑΣ ΝΕΑΣ
ΓΡΑΜΜΑΣ
ΤΟΥ
ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΥ
ΤΡΟΧΙΟ-
ΔΡΟΜΟΥ.

*Οἱ ἐπίσημοι κατὰ τὰς
θυσίας τὰς γενομένας
ἐπὶ τοῖς ἐγκαινίοις τῆς
γραμμῆς Ἐμὶν - Ὀνοῦ—
Φατίχ.*

*Ἡ πρώτη διερχομένη
τροχιοδρομικὴ ἄμαξα τῆς
γραμμῆς ταύτης.*

Φωτογραφίαι ληφθεῖσαι διὰ
τὸ «'Απ' Όλα» ὑπὸ Α. Α.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΤΕΥΧΟΥΣ : **ΙΣΑΒΕΛΛΑ**

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΑΠΟΘΜΕΘΑ

Ουδέποτε, με τὸν φόρτον τῶν χυδαιότερων παθῶν εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τῶν σκοτίων διαλαγισμῶν εἰς τὸ πνεῦμα, θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἄρωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς εἰς τοὺς αἰθέρας ἐκείνους, ἐνθα βασιλεύει ἡ ἠθικὴ γαλήνη καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς ἀπορρέουσα εὐτυχία. Ἐφ' ὅσον ἔχομεν εἰς τὸν πνευματικὸν ἄνθρωπον τὰ θλιπτικὰ βάρη ποταπῶν αἰσθημάτων, μυσαρῶν πόθων, ἀθλίων δρέξεων, ἐφ' ὅσον ἡ ψυχὴ μας κάμπτεται ὑπὸ τὸ βαρὺ ἐκείνων πέλμα, οὐδέποτε θὰ δυνηθῆ νὰ ἀνορθωθῆ, οὐδέποτε θὰ κατορθώσῃ ὅπως ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ μολυσματικὸν περιβάλλον, τὸ ὁποῖον δημιουργεῖ περὶ αὐτὴν καὶ ἐνθα δηλητηριάζεται.

Ἐκεῖ, εἰς τὸ περιβάλλον αὐτὸ τὸ εἰδεχθές, θὰ συναντήσῃ τὰς θυέλλας τῶν παθῶν καὶ θὰ συντριβῆ διὰ νὰ καταστῆ ναυάγιον ἀνάξιον καὶ τοῦ οἴκτου αὐτοῦ.

Ὁ ἀεροπόρος, δταν συναντήσῃ εἰς ἓν αἰθέρος στρώμα τὴν θυέλλαν, δταν ἴδῃ, ὅτι δὲν θὰ δυνηθῆ νὰ τὴν νικήσῃ, ρίπτει τὰ ἐπὶ τοῦ σκαφιδίου εὐρισκόμενα βάρη, τὰ ὁποῖα τὸν κρατοῦσιν εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν ἐκείνην, καὶ τότε τὸ ἀερόπλοιόν του, ἐλαφρυνθὲν ἐξ αὐτῶν, ἀνέρχεται ὑψηλά, ὑψηλότερα, ὑπὲρ τὴν τρικυμίαν καὶ τὴν πάλην τῶν στοιχείων.

Διατί νὰ μὴ μιμηθῶμεν τὸν ἀεροπόρον εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν; Ὁ θεὸς Ἀπόστολος μᾶς λέγει: «Ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους...» Ἄς ἀφήσωμεν κατὰ γῆς, χαμηλά, ὑπὸ τοὺς πόδας μας, ὅ,τι μᾶς ἐδάρυνε καὶ μᾶς βαρύνει ἀκόμη, ἄς ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ ὅ,τι μᾶς καθιστᾷ θηρία, ἐνῶ ἐκλήθημεν νὰ εἴμεθα ἄγγελοι, τενάγη, ἐνῶ ἐκλήθημεν νὰ εἴμεθα βωμοὶ τῶν ἰδανικωτέρων θεοτήτων.

Ἐφ' ὅσον ἡ μέθη τῶν παθῶν ἔχει θολωμένον τὸ πνεῦμά μας, τὴν ἀντίληψιν, τὴν συνείδησιν, ἢ συναισθησιν τῆς ἀθλιότητος δὲν εἶναι τόσοσ ὀδυνηρά· δταν ὅμως τὴν ἐπαύριον διασκεδασθῆ ὁ δρίζων τῆς ἀντιλήψεως καὶ ἴδωμεν τί μᾶς περιβάλλει καὶ ὅτι κλώθεται περὶ ἡμᾶς τὸ σχαινίον, τὸ ὁποῖον θὰ ἀποτελέσῃ τὸν βρόχον μας, τότε θὰ ἐννοήσωμεν, ὅτι πολὺ χαμηλά καὶ πολὺ χαμερπῆ ἐζηλώσαμεν.

Ἄξιον ἄρχεται μία νέα περίοδος διὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν ζωὴν. Περίοδος νηστείας καὶ ἐξαχνισμοῦ· πόσον ὠραία θὰ εἶναι ἂν ἀρχίσῃ καὶ διὰ τὴν ἀτομικὴν μας ζωὴν μία ἐπίσης νέα περίοδος, ὠραία καὶ εὐτυχής, ἢ περίοδος τῆς ἀναπλάσεως καὶ τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ ὅ,τι μᾶς ἀποκτηνώνει;

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ

Με παρέσυρεν εἰς τὸ πεζοδρόμιον τοῦ Μεγάλου Δρόμου, ὅπου με συνήνησε τὴν νύκτα ἐκείνην, μοῦ ἐσφίξε νευρικά, ἄγρια τὸ χέρι καὶ με ἠνάγκασε νὰ τὸν ἀκολουθήσω.

— Ἀπὸ ποῦ γυρίζεις; τὸν ἠρώτησα.

— Ἐρωτᾷς ἀπὸ ποῦ γυρίζω, ἀπὸ ποῦ γυρίζω, ἐπανέλαβεν ὡσεὶ μονολογῶν, γυρίζω, γυρίζω ἀπὸ μίαν διασκέδασιν. Τί με κυττᾷς παράξενα;

— Ἀπλοῦστατα, διότι ἔχεις τὸ ὕψος ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος... ἀπὸ κάθε ἄλλο μέρος γυρίζ, παρὰ ἀπὸ μίαν διασκέδασιν.

— Ἐχεις δίκαιο, δὲν προσπαθῶ ἐγὼ νὰ καταπνίξω τὰς ἐντυπώσεις μου, καθὼς σεῖς οἱ δημοσιογράφοι· τὰς διαλαλῶ μ' ὅσα μέσα εἴμπορῶ νὰ διαθέσω. Μ' ἐκατάλαβες;

— Σχεδόν.

— Ἄλλως τε, πῶς θέλεις νὰ κρύψω τὰς ἐντυπώσεις πραγμάτων, ποῦ τόσοσ ἐπίμονα παρουσιάζοντο στὰ μάτια μου, καὶ σκιῶν, ποῦ τόσοσ ζωηραὶ ἐπερνοῦσαν ἐμπρὸς μου; Τὸ κεφάλι μου αὐτὴν τὴν στιγμήν εἶναι γεμάτο ἀπὸ τὰς ἐντυπώσεις αὐτὰς καὶ ἡ ψυχὴ μου, πλημμυρισμένη ἀπὸ τὴν ἀνίαν, ποῦ ἀπεκόμισα ἀπὸ τὰς διασκέδασεις τῶν Ἀπόκρων.

— Ἀπὸ τὴν ἀνίαν εἶπες; καὶ ὅμως κάτω ἀπὸ τὸ μακρὺ σου αὐτὸ ἐπανωφόρι φαντάζομαι, ὅτι φορεῖς ἐν φρεσκοσιδερωμένῳ σμόκιν, τὸ ὁποῖον ἐμαρτύρησε τὰς ἡμέρας αὐτὰς. Ἀποπνέεις τὰ μύρα βιολετ δὲ Πάρμ καὶ φλωραμὺ καὶ τὰ πάντοτε ἀτημέλητα μαλλιά σου ἀπόψε εἶναι ἐπιμελέστατα, πομμαδιασμένα, αὐτὴν τὴν φορᾶν...

— Ἀλλοίμονον! ἐλεηνολογῶ σὲ καὶ τὸ σύστημά σου, φίλε μου, ἀφοῦ νομίζεις, ὅτι ἀπὸ αὐτὰ ποῦ εἶπες, ἀπὸ τὰ ἐξωτερικὰ δηλαδὴ φαινόμενα καὶ τοὺς ἐπιδεικτικισμούς, εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβῃ τὴν ἀλήθειαν. Ὅπως αὐτὸ τὸ βαρὺ παλτὸ κρύπτει μιὰ λεπτὴ μεταξωτὴ φορεσιὰ τοῦ χοροῦ, ἔτσι καὶ ἐκείνη κρύπτει μίαν κόλασιν...

— Εἶσαι πολὺ παράξενος ἀπόψε εἰς τὰς κρίσεις σου.

— Ἴσως οὐδέποτε νὰ ἤμην ἀληθέστερος καὶ περὶ λογικὸς παρὰ τώρα. Μ' ἐνόησες; Ἄλλὰ τόσοσ ἐσυνειθισαμεν εἰς τὴν προσποίησιν, ὥστε κάθε ἀλήθεια μᾶς ξεπάζει στὸ μάτι μᾶς ἐνοχλεῖ, μᾶς τρομάζει. Ἄλλὰ στάσου! δὲν πρέπει νὰ μ' ἀπομακρύνῃς ἀπὸ τὴν σειρὰν τῶν ἰδεῶν μου. Τί ἔλεγα; Ἄ! μάλιστα! ἔλεγα, ὅτι ἀπεκόμισα τὴν ἀνίαν ἀπὸ ὅλας τὰς διασκέδασεις τῶν Ἀπόκρων καὶ τώρα, φορτωμένος ἀπὸ αὐτὸ τὸ θλιβερόν φορτίον, θὰ προσπαθῶ με κάθε τρόπον νὰ τὸ ἀποτινάξω, ριπτόμενος εἰς τὰς διασκέδασεις, ποῦ μᾶς χαρίζουν αἱ θλιψεις τοῦ βίου. Ὁ ἀγὼν τῆς ζωῆς, ἢ βιοπάλη, ὁ Γαλατᾶς, τὸ Καράκιό!

— Χά! χά! χά!

— Μὴ με διακόπτεις. Ἐνα χρόνον ὀλόκληρον, ριμμένοι μέσα εἰς τὴν πρακτικότητά καὶ τοὺς ἀριθμούς, μ' ἓνα βεστὸν ποῦ δὲν τὸ ἀλλάξαμε παρὰ κάθε ἐποχῆ, με τὸν ἴδιον πάντοτε λιμοδέτην, κακοδεμένον τὰς περισσοτέρας φορὰς στὸ λιμὸν μας, εἴμεθα ἀφιερωμένοι εἰς τὴν δουλειά μας, ἢ ὁποῖα, ὅσονδήποτε ὠραία καὶ ἂν ὑποθεθῆ ὅτι εἶναι, δὲν ἀποπνέει ὅμως τὰ μύρα τῶν φιαλιδίων τῶν 10 φράγκων καὶ 15. Καὶ ὅμως τὴν κούρασιν ἐκείνην, τὴν μονοτονίαν τῆς πάλης τὴν ἐφώτιζε μία ἔλπις. Ὁ ἄλλθον καὶ ἡμέραι ποῦ θὰ διασκεδάσωμεν, θάλλθον καὶ ἡ Ἀποκρηαίς· τί διάβολο! θὰ γλεντήσωμεν τοῦλάχιστον εἴκοσι μέρες...

— Καὶ δὲν διασκέδασες;

— Ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ Τριφιδίου ἤρχισα νὰ παίρνω ὅσα μπιλιέτα χορῶν καὶ ἐσπερίδων μοῦ παρυσίαζον εἴτε κάποια εὐγενῆς ἐπιτροπὴ ἐκ κριῶν, εἴτε ὁ χονδροκομμένος μπακάλης μου, ποῦ εἶναι καὶ ταμίας μίης ἀδελφότητος, ἐδεχόμεν ὅλας τὰς προσκλήσεις φιλικῶν συγκεντρώσεων καὶ ὅσας νύκτες ἤμην διαθέσιμος, δὲν ἄφιναν νὰ μὴ μῶ σὲ μιὰ σάλα, ποῦ ἐδίδοτο κάποιος δημόσιος χορὸς «προσωπιδοφῶρον καὶ μὴ». Μὰ εἰς ὅλους αὐτοὺς τοὺς χοροὺς δὲν ἤδρα

ἐκεῖνο ἀκριβῶς, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ διοργανώθησαν, δὲν ἤδρα τὴν διασκέδασιν.

— Ἐλα δὰ καὶ σὺ, μὴ μοῦ γίνεσαι τόσοσ ὑπερβολικός.

— Δὲν εἶμαι ὑπερβολικός καθὼς με φαντάζεσαι. Εἰς τὸν ἀριστοκρατικὸν χορὸν τοῦ μεγάρου Β... συνήνησα ὅλον τὸν καλὸν κόσμον τοῦ Πέραν μας· μὰ ἐνῶ δὲν ἦτο χορὸς μετημφισμένων, ὅλοι μὲν ταῦτα ἦσαν μετημφισμένοι. Αἱ κυριαὶ μὲν ἄφιναν νὰ φανῆ ἡ ἀληθινή των ὄντοτης κάτω ἀπὸ τὰ παχειὰ ψιμμύθια, οἱ κύριοι ἦσαν ἀγνώριστοι ἐκεῖ μέσα, πισῶ ἀπὸ τὴν κουραστικὴν προσποίησιν, εἰς τὴν ὁποῖαν ὑπέβηλλον τὸν ἑαυτὸν τους καὶ ὅλοι ἔχον τὸ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη, ἐνῶ ἐκρυπτον τόσα δράματα, δράματα, τὰ ὁποῖα προηγήθησαν, δράματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπακολουθήσουν. Ὅλοι ἐκεῖ μέσα ὠμίλουν, ἐχόρευον, ἐκινούνο, ἐστρέφοντο, καθὼς κολοκουρδισμένοι μαριονέτες, μὰ... δὲν διεσκέδαζον. Ὅταν δὲ τὰ ἐξημερῶματα ἐχωρίσθημεν, εἶμαι βέβαιος, ὅτι καθεὶς ἀπὸ ὅλους ἐκείνους, ἀπὸ τὸν ἰδιοκτῆτην ἕως τὸν περὶ τελευταῖο προσκεκλημένο, εἴναξεν ἀπὸ τὸ στήθος του ἐν εὐφ ἀνακουφίσεως, ἐν εὐφ ἀπ' ἐκεῖνα, ποῦ ἐκπέμπονται ὅταν σωζόμεθα ἀπὸ κάποιον ἐφιάλτην. Ἐφιάλτης ὅμως ἦτο ἐκεῖνος ἡ διασκέδασις;

Μὲ ἐκύτταξεν ἑταστικά καὶ ἔπειτα ἐξηκολούθησεν:

— Μὴ νομίσης, ὅτι ἄλλοῦ ἐπέτυχα καλλίτερα. Εἰς τὴν ἐσπερίδα τῆς Χ., ἐκεῖ, φίλε μου, οἱ σοβαροὶ ἠσχολήθημεν εἰς τὸ χαρτοπαίγιον καὶ οἱ ἄλλοι εἰς τὸ κόρτε. Κόρτε ὄχι πλέον νέου πρὸς νέαν, οὐχὶ κόρτε ποῦ ἀπορρεῖ ἀπὸ μίαν εὐγενῆ συμπάθειαν, ἀλλὰ κόρτε, τὸ ὁποῖον ἔχει σκοπὸν νὰ καταλήξῃ εἰς ἐπαφὴν δύο... θυλακίων, τοῦ ἐνὸς κενοῦ καὶ τοῦ ἄλλου, Ἐκείνης, bien garni ἀπὸ τὴν προικὰ τῆς ἢ τὴν κληρονομίαν τοῦ μπαμπᾶ. Αὐτὸ εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ ὀνομάσῃ διασκέδασιν;

— Ὅχι βέβαια.

— Θέλεις τώρα νὰ καταβοῦμεν καὶ χαμηλά; Ἐκεῖ, φίλε μου, πρέπει νὰ κλείσης σφικτά, πολὺ σφικτά τὴ μύτη σου. Ὁ λαὸς διασκεδάει καὶ διὰ τὴν διασκέδαση πρέπει νὰ πιῆ, νὰ ἐκχυδαῖσθῆ, νὰ κυλισθῆ σὲ μίαν λάσπην ἠθικῆς ἐκλύσεως, πρέπει νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν με κάθε γύναιον τῆς ὑποστάθμης, πρέπει ν' ἀφήσῃ καὶ τὴν τελευταίαν συναίσθησιν τοῦ ἀνθρωπισμοῦ μαζί με τὴν τελευταίαν δεκάραν του, καὶ δταν ἡ ἄλλη ἡμέρα τὸν εὖρη ἐξηνητημένον, ἡμίθανῆ, δαμασμένον καὶ ἠλίθιον κτήνος, ἓνα εὐφ ἀνακουφίσεως θὰ ἐξέλθῃ καὶ ἀπὸ αὐτοῦ τὸ στήθος. Εἰπέ με, σὲ παρακαλῶ, εἶναι διασκέδασεις αὐταὶ ἢ βᾶσαι; Ἐχω ἢ δὲν ἔχω δίκαιον ὅταν λέγω, ὅτι ἀπὸ αὐρίον θὰ ριφθῶ με περὶ πολλὴν ἀγάπην στὴ δουλειά μου, γιὰ νὰ συναντήσω εἰς τὰς λύπας καὶ τὰς στενοχωρίας τῆς τὴν διασκέδασιν;

— Μὰ νομίζεις, ὅτι μόνον ἔτσι διασκεδάουν;

— Φίλε μου, ἄκουσε: Ἄν θέλῃς με μάθης εἰς ποῖον βαθμὸν ἀνθρωπισμοῦ ἐφθασεν ἓνας λαὸς, κύτταξέ τον ὅταν διασκεδάξῃ. Αὐτὸ δὲν ἐξεύρω ἂν τὸ εἶπε κανεὶς σοφὸς κοινωνιολόγος, μὰ ἂν δὲν τὸ εἶπεν, εἴμπορεῖ νὰ τὸ εἰπῆ χωρὶς νὰ φοβηθῆ ὅτι θὰ διαψευσθῆ. Τί εἴμπορεῖ νὰ εἰπῆ κανεὶς δὰ τὸν λαὸν μας, ὅταν τὸν βλέπῃ νὰ διασκεδάξῃ ἔτσι;

Ἡθέλησα νὰ τοῦ παρατηρήσω κάτι, μὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην μίαν παρέλασις με συνεκράτησε: Προηγεῖτο ἓνα ὄργανάκι, ἀκολουθοῦσαν καμμιά δεκαριά κακοφορεμένοι προσωπιδοφόροι· μεταξὺ τῶν διέκρινε κανεὶς χωρὶς κόπον ὄγκους γυναικῶν σαρκῶν, ἀναισθητῶν πλέον εἰς κάθε εὐγενῆς αἰσθημα. Αἱ βραχναὶ φωναὶ τῶν ἀνεμιγνύοντο με τὰ βαρυτόνους φωνὰς τοῦ ὄργανέτου καὶ τὰ παρακαίοντα βήματα τῶν τοὺς ἔφερον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὡσὰν ναυάγια εἰς τὰ κύματα. Οἱ περικατητῆς ὠρας ἐκείνης ἐσταμάτησαν διὰ νὰ τοὺς ἴδουν, μερικοὶ ἄλλοι ἐπρόβαλαν ἀπὸ τὰ παράθυρα, ἐνῶ ὁ φίλος μου με ἀρποῦσεν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μοῦ ἐφώναζε δυνατὰ:

— Νὰ ὁ κόσμος μας πῶς διασκεδάει.

Θ. Κ. Μ.

Η ΑΓΙΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Τῇ 11 Φεβρουαρίου ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν τελεῖ τὴν μνήμην τῆς ἁγίας Θεοδώρας τῆς Αὐγούστης, τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας εἶναι συνδεμένον πρὸς τὴν ὀριστικὴν τῆς Εἰκονομαχίας κατάλυσιν.

Ἐν τῷ 163^ο φύλλῳ τοῦ «Ἄσ' Ὅλα» (σ. 131) εἶπομεν πῶς ἡ αὐτοκράτειρα Εἰρήνη ἢ Ἀθηναία, συγκροτήσασα τῷ 787 τὴν Ζ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, κατεδίκασε τὰ ἄσεβη τῶν Εἰκονομάχων φρονήματα καὶ ἀνεστήλωσε τὰς ἁγίας Εἰκόνας. Μετὰ εικοσιπέντε ὅμως ἔτη, ἀπὸ τοῦ 813, βασιλεύσαντος Λέοντος Ε' τοῦ Ἀρμενίου, ἀνενώθη ἡ Εἰκονομαχία, ἥτις, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ υἱοῦ καὶ διαδόχου τοῦ Θεοφίλου, ἔλαβε πάλιν μεγάλας διαστάσεις ἀγρίου διωγμοῦ.

Ἡ Θεοδώρα ἦτο σύζυγος τοῦ Θεοφίλου, ὑποσχέλισασα τὴν ἀντίζηλόν της Εἰκασίαν, κατὰ τὸ εἰδυλλιακὸν ἐκεῖνο καὶ μελοδραματικώτατον ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Βυζαντίου νυμφροστίλισμα, περὶ τοῦ ὁποίου θὰ ὁμιλήσωμεν ἐπικαίρως ἄλλοτε. Ἦτο δεκαπέντε περίπου ἔτων ὅταν ἐνυμφεύθη τὸν Θεόφιλον, κατήγετο δὲ ἐκ τοῦ εὐγενοῦς παφλαγονικοῦ οἴκου τῶν Μαρμιγονιανῶν, ὅστις ἐφημίζετο ἔλκων τὸ γένος ἀπὸ τῶν ἀρχαίων τῆς Ἀρμενίας βασιλέων. Ὁ πατὴρ αὐτῆς ὠνομάζετο Μαρῖνος, καὶ ἦτο μέγας δρουγγάριος, ἦτο ἀρχιναύαρχος τοῦ κράτους· ἡ δὲ μήτηρ της ὠνομάζετο κατ' ἀρχὰς Φλωρίνα, καὶ ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ Θεοφίλου πατρικία καὶ ζωστή, ἦτοι κυρία τῆς αὐλῆς, κατόπιν δέ, διὰ τὴν πρὸς τὰς ἁγίας Εἰκόνας εὐλάβειάν της, μονάσασα ἐν τῇ μονῇ τῶν Γαστριῶν¹, μετωνομάσθη Θεοκτίστη.

Ἄλλὰ καὶ πρὸς τοὺς λοιποὺς τῆς Θεοδώρας συγγενεῖς ὁ Θεόφιλος ἐδείχθη ἀφειδέστατος εἰς εὐνοίας. Οἱ δύο αὐτῆς ἀδελφοί, ὁ Βάρδας καὶ ὁ Πετρωνᾶς, ἐγένοντο ἀρχηγοὶ τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς, ἐκ τούτων μάλιστα ὁ Βάρδας κατήντησε, βραδύτερον, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ἀνεπιού τοῦ Μιχαὴλ τοῦ Γ', τῷ μὲν 856 κουροπαλάτης, ἦτοι ἀυλάρχης, ἀπὸ δὲ τοῦ 858 καὶ καίσαρ, καὶ τοσοῦτον παντοδύναμος ὥστε καὶ νὰ συνυπογράφηται τῷ αὐτοκράτορι ἐν τοῖς δημοσίοις ἐγγράφοις· αἱ δὲ τρεῖς τῆς Θεοδώρας ἀδελφαί, Σοφία, Μαρία καὶ Εἰρήνη, ἔλαβον ὡς συζύγους μαγίστρους ἐπιφανεῖς, ἰδίως δὲ ἡ Εἰρήνη, ἥτις ὑπανδρεύθη τὸν πατρικίον καὶ σπαθάριον Σέργιον, τὸν ἀδελφὸν τοῦ μετέπειτα περιωνύμου ἐκεῖνου

1. Ἡ γυναικεία μονὴ τῶν Γαστριῶν ἢ τῶν Γαστριῶν ἔκειτο ἐν Ὑψιωμαθείοις, ἐφ' ᾧ καὶ τῶν Ψαμαθίων ἢ τὰ Ψαμαθείου ἢ τοῦ Ψαμαθέως ἔκαλετο. Ἐκτίσθη δὲ τὴν μονὴν ἐκεῖ ἡ μακαρία Ἐλένη, τοῦ Μ. Κωνσταντίνου ἡ μήτηρ, πρὸς ἀνάμνησιν· διότι, ἐπανακάμψασα ἐξ Ἱεροσολύμων καὶ τὸν Τιμιον Σταυρὸν μεθ' ἑαυτῆς φέρουσα, διὰ τῆς πύλης τοῦ Ψαμάθου εἰσήγαγεν αὐτὸν εἰς τὴν Πόλιν. ὠνομάσθη δὲ ἡ μονὴ κατ' ἀρχὰς Μονὴ τῆς Βηθλεέμ. Ἄλλ' ἡ Ἁγία Ἐλένη ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς ἐξ Ἱεροσολύμων καὶ ρίζας ἀπὸ ὅλα τὰ ἀρωματικά φυτὰ «τὰ εὐρεθέντα ἀνωθεν τοῦ Σταυροῦ, κρίνα τε καὶ βασιλικά καὶ τριαντάφυλλα καὶ σάμψυχα καὶ κόστους καὶ βάλσαμα», τὰ ὅποια «καὶ ἐφύτευσεν εἰς γάστρας πρὸς τὸ διασῶσαι». Ἐκ τῶν γαστριῶν δὲ τούτων, αἱ ὁποῖαι ἐναπετέθησαν ἐν αὐτῇ, προσέλαβε κατόπιν τὸ τῶν Γαστριῶν ὄνομα ἡ μονή.

πατριάρχου Φωτίου τοῦ Μεγάλου (857—867 κατ' 877—886, † τῇ 6 Φεβρουαρίου 891).

Τῇ 20 Ἰανουαρίου 842, μετὰ δωδεκαετῆ βασιλείαν, ἀπέθανεν ὁ Θεόφιλος· ἐπειδὴ δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Μιχαὴλ ἦτο τότε νήπιον τριῶν μόλις ἔτων, ἡ ἀντιβασιλεία περιήλθεν εἰς χεῖρας τῆς Θεοδώρας, ἥτις, ὅπως καὶ ὄλαι αἱ κατὰ τὸς διαφόρους τῆς Εἰκονομαχίας περιοδούς βασιλίσσαι, ἦτο ὑπὲρ τῆς τῶν Εἰκόνων ἀναστηλώσεως. Διὸ καὶ ἐπεδόθη ἀμέσως εἰς τὸ εὐσεβὲς ἔργον της, συνεργὸν δραστηριώτατον ἔχουσα τὸν ἴδιον ἀδελφόν της Βάρδα, ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ ἦτο ἄνθρωπος μηδεμίαν ἔχων κατὰ βάθος θρησκευτικὴν πεποίθησιν, ἐπειδὴ ὅμως ἀνέκαθεν ἐπεδίωκε τὸν πόθον πῶς νὰ καταλάβῃ αὐτὸς ἡμέραν τινὰ τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν, ἔσπευσε νὰ τεθῆ ἀμέσως μὲ τὸ μέρος τῆς ἀδελφῆς του καὶ νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ μάλιστα εἰς τὸ ἔργον της.

Ἄλλως τε, παρ' ὅλην τὴν δραστηριότητα, ἦν οἱ Εἰκονομάχοι ἐπεδείξαντο κατὰ καιροῦς, ἀπὸ Λέοντος τοῦ Γ' μέχρι καὶ τοῦ Θεοφίλου (717—842), οὔτε τὸ μέγα τοῦ λαοῦ πλῆθος, οὔτε αἱ γυναῖκες τῆς αὐλῆς ἀπέβαλον ποτε τὴν εἰς τὸς ἀρχαίους ἐκκλησιαστικὰς πεποιθήσεις καὶ ἔξεις προσήλωσιν. Τὸ δὲ πολυάριθμον μοναχικὸν τάγμα, οὐδέποτε, ἀκόμη καὶ πρὸ τῶν σφοδροτέρων διωγμῶν, ἔχασε τὸν ὑπὲρ τοῦ ἀρχαίου ἐκκλησιαστικοῦ καθεστώτος ζῆλόν του, πεισματωδῶς ἐναντίον πύσης εἰς τὸ καθεστῶς τοῦτο καινοτομίας ἀγωνιζόμενον. Οὐχ ἦτιον καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς Εἰκονομάχου μερίδος πολλοί, μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τούτων καὶ τούτων πρὸς ἐπικράτησιν ἀποπειρῶν, εἶχον ἀρχίσει πλέον ν' ἀποβάλλωσι τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ κατώρθωνάν ποτε νὰ ὑπερσχύσωσι. Καὶ κατεῖχον μὲν εἰσέτι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν τὰ πλεῖστα τῶν ἀνωτάτων ἐκκλησιαστικῶν καὶ κυβερνητικῶν ὑπουργημάτων, διότι καὶ ὁ πατριαρχικὸς θρόνος καὶ αἱ πλεῖστα τῶν μητροπόλεων εὐρίσκοντο εἰς χεῖρας αὐτῶν, καὶ ἐν τῇ συγκλήτῳ καὶ ἐν τῷ στρατῷ τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὴν πλειονοψηφίαν εἶχον· βλέποντες ὅμως ὅτι οἱ ἀγῶνες αὐτῶν καὶ αἱ προσπάθειαι οὐδέποτε ἀποτελεσματικῶς ἐτελεσφόρησαν καὶ ὅτι πάντοτε ἡ μεγάλη τοῦ ἔθνους πλειονοψηφία ἀντίστατο ἀκλόνητος, εἶχον πεισθεῖ, ὅτι τὸ ἔργον αὐτῶν θὰ ἔμενεν αἰωνίως ἐκκερμῆς καὶ κατὰ συνέπειαν μάταιον. Ὁ Βάρδας λοιπόν, ὁ ὁποῖος, ὡς ἐκ τῶν σχέσεων αὐτοῦ, ἦτο βεβαίως εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ τὸ ἀπὸ τίνος ἐν τῇ Εἰκονομάχῳ μερίδι, καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς κορυφαίοις τῆς μερίδος ταύτης ἐπιπνέον πνεῦμα πρὸς ὑποχώρησιν, προεῖδεν ἐγκαίρως τὸν ἐπικείμενον τῆς Εἰκονοφίλου μερίδος θρίαμβον, ὃν ἔτι περισσότερο ἐπέσπευδεν ἢ ἐπὶ τοῦ θρόνου παρουσία γυναικὸς ὀλοψύχως ποθοῦσης τὴν τῶν Εἰκόνων ἀποκατάστασιν. Καί, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, βλέπων ποῦ τὸ συμφέρον τῆς φιλαρχίας του τὸν ὠδήγει, ὑπεστήριξε θερμῶς τὸ τῶν Εἰκόνων ζήτημα παρὰ τῇ Θεοδώρα καὶ κατέπεισεν αὐτὴν νὰ ἐνεργήσῃ ἀμέσως καὶ δραστηριῶς τὰ δέοντα.

Καὶ οὕτως, ἐντὸς ἐνὸς καὶ μόνου μηνὸς ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Θεοφίλου, ἐκθρονίζεται ὁ πατριάρχης Ἰωάννης ὁ Ζ', χειροτονεῖται ἀντ' αὐτοῦ (12 Φεβρουαρίου) ὁ Μεθόδιος, τὴν δὲ Κυριακὴν τῆς Τυρινῆς, 22 Φεβρουαρίου, συγκαλεῖται σύνοδος ὑπὸ τὴν προεδρείαν αὐτῆς τῆς Θεοδώρας, ἥτις, λαβοῦσα εἰς χεῖρας τὴν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου καὶ ἀσπασαμένη αὐτὴν ἐνώπιον πάντων, ἐφώνησεν :

— Εἶ τις ταῦτας οὐ προσκυνεῖ καὶ ἀσπά-

ζεται σχετικῶς, οὐ λατρευτικῶς, οὐχ ὡς θεοῦ, ἀλλ' ὡς εἰκόνας ἀρχετύπων, διὰ τὸν πόθον, εἶη τὸ ἀνάθεμα.

Πάντων δὲ ἐπικροτούντων καὶ ἀνευφημούντων, ἡ Θεοδώρα ἐζήτησεν ὅπως, διὰ κοινῆς καθ' ὅλην τὴν πόλιν αὐστηρᾶς νηστείας καὶ δράσεως καθ' ὅλην τὴν πρώτην ἐβδομάδα τῆς Τεσσαρακοστῆς, ἐξευμενισθῆ ὁ Θεὸς πρὸς ἄφεισιν τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ συζύγου της. Τὴν δὲ πρώτην Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν (29 Φεβρουαρίου 842), προτοῦ ἀρχίσῃ ἡ θεία λειτουργία, λιτανεύσαντες καὶ αὐτὴ καὶ ὁ υἱὸς της Μιχαὴλ καὶ οἱ ἐν τέλει, λαμπαδηφοροῦντες, μετὰ παντὸς τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, μετὰ τῶν ἁγίων Εἰκόνων καὶ τοῦ τιμίου Σταυροῦ καὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ὑψηλὰ φερομένων ὑπὸ τῶν ἡγουμένων καὶ τῶν πρεσβυτέρων, καὶ περιελθόντες τρεῖς τὸν ἀρχιεπισκοπικὸν ναόν, ἀνεστήλωσαν τὰς ἁγίας Εἰκόνας καὶ ἐκόσμησαν αὐτὴς δι' αὐτῶν τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν· μεθ' ὃ ὑπέστρεψαν ἐν τῷ ναῷ μετὰ χαρᾶς πολλῆς καὶ λαμπρότητος πρὸς τέλει τῆς θείας μυσταγωγίας.

Ἡ πανήγυρις αὕτη ὠνομάσθη ἑορτὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ ἐθεσπίσθη νὰ τελεῖται μεγαλοπρεπῶς τῇ πρώτῃ Κυριακῇ τῶν Νηστειῶν, ὅπως καὶ μέχρι σήμερον γίνεται.

Τοιοιτοτρόπως κατελύθη ὀριστικῶς ἡ Εἰκονομαχία καὶ δὲν διετάραξεν ἔκτοτε τὴν Ἐκκλησίαν.

Μετὰ δεκατέσσαρα ὅμως ἔτη, τῷ 856, Μιχαὴλ ὁ Γ', ἐνηλικιωθεὶς καὶ ἀναλαβὼν τὴν ἐξουσίαν, οὐ μόνον ἐξεδίωξεν ἐκ τῶν ἀνακτόρων τὴν μητέρα αὐτοῦ Θεοδώραν, ἀλλὰ καὶ ἐνέκλεισεν αὐτὴν διὰ τῆς βίας ἐν τῇ τῶν Γαστριῶν μονῇ, ὅπου ἔζη ἀκόμη ἡ μήτηρ της. Ἐν τῇ μονῇ ταύτῃ ἔζησεν ἡ Θεοδώρα ἔτη ἑνδεκα, ἀποθανοῦσα τῇ 11 Φεβρουαρίου 867, δυόμισυ περίπου μῆνας πρὸ τοῦ υἱοῦ της καὶ ἐτάφη ἐν αὐτῇ. Τὸ δὲ ἱερὸν αὐτῆς λείψανον ἐξεκόμισεν ἐντεῦθεν, τῷ 1453, ὁ ἐκ τῶν ἐφημερίων τῆς μονῆς Γεώργιος ὁ Καλοχαιρέτης, μαζῇ δὲ μ' αὐτὸ καὶ τὸ ἱερὸν λείψανον τοῦ ἁγίου Σπυριδῶνος, τὸ ὁποῖον, ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ Ζ' αἰῶνος, διὰ τὰς τότε ὀρητικὰς ἐπιδρομὰς, εἶχεν ἀνακομισθεῖ εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ἐφυλάσσετο ἐπίσης ἐν τῇ μονῇ τῶν Γαστριῶν. Ὁ ρηθεὶς ἐφημέριος Γεώργιος, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὰ δύο ἱερὰ λείψανα καὶ πολλὰς καθ' ὁδὸν περιπετείας καὶ περιπλανήσεις ὑποστάς, κατέληξεν εἰς Ἄρταν, ἐκεῖθεν δέ, τῷ 1460, εἰς Κέρκυραν, ὅπου καὶ ἀπέθηκεν ἀμφότερα. Καὶ τὸ μὲν λείψανον τῆς ἁγίας Θεοδώρας ἐδωρήθη εἰς τὸ τῶν Κερκυραίων κοινὸν καὶ φυλάσσεται μέχρι σήμερον εἰς τὸν ἐκεῖ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ταξιάρχου Μιχαὴλ (ὁ Σκαρλάτος λέγει τῆς Θεοτόκου Σπηλαιωτίσης) τιμώμενον μητροπολιτικὸν τῆς νήσου ναόν. Τὸ δὲ τοῦ ἁγίου Σπυριδῶνος φυλάσσεται μὲν ἐπίσης ἐν Κερκύρᾳ ἐν τῷ ὁμωνύμῳ τοῦ ἁγίου ναῷ καὶ μεγάλως ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς νήσου, ὡς πολιούχου, τιμᾶται· δυστυχῶς ὅμως ἀνήκει ἔκτοτε καὶ μέχρι τῆς σήμερον, δικαιώματι δῆθεν κληρονομικῷ, εἰς τοὺς ἀπογόνους τοῦ ἐφημερίου ἐκεῖνου Γεωργίου τοῦ Καλοχαιρέτου, οὐχὶ σπανίως γενόμενον καὶ γινόμενον ἴσως ἀκόμη ὑπ' αὐτῶν ὄργανον ἐκμεταλλεύσεως. Τέλος, ἐκ τῆς ἀρχαίας τῶν Γαστριῶν μονῆς δὲν σώζεται σήμερον, εἰ μὴ μικρὸν τι εὐκτῆριον, τὸ Σανδζακτάρ-μεδζητῆ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΜΗΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητὴς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ.

(συνέχεια από σελ. 500)

Ἡ Καίτη κατὰ τοῦτο ἦτο τώρα εὐτυχής. Ταχθεῖσα ὡς νοσοκόμος, ἰδὲν ὅτι εὐρέθη εἰς τὸ πλευρὸν φιλιανοῦ ἀληθῶς δι' αὐτὴν προσώπου, ἀνδρός, τὸν ὁποῖον υπερβαλόντως ἠγάπησεν ἀδιάφορον, ἂν ὁ Γεώργιος, διὰ τὸν ἑα ἢ τὸν ἄλλον λόγον, δὲν ἀνταπέδωκε τὸν ἔρωτά της δι' ἔρωτος καὶ τὴν συμπάθειάν της διὰ συμπιθίας.

Ἐ εἶναι ἤσθαιετο μέσα εἰς τὴν ψυχὴν της ὡς ἀνάγκη νὰ ἐδηλώσῃ τὴν ἀγάπην της καὶ ἐθεώρει ὡς ὑπεράτην εὐτυχίαν της ν' ἀποσπᾶσθαι ἀπὸ τὸν θάνατον τὴν κουρασμένην ὑπαρξίν τοῦ Γεωργίου.

Κατέβαλε λοιπὸν ὅλας τὰς δυνάμεις της, ἐφέρετο πρὸς αὐτὸν τρυφερωτέρα μητρός, περιπαθεστέρα ἀπὸ ἀδελφῆν, γλυκυτέρα μηρστῆς. Καὶ ἠγρύπνει. Αὐτὴ ἤλασσε τὸς ἐπιδημοσμούς, ἐπέβλεπεν εἰς τὴν διαίταν τοῦ ἀσθενοῦς καὶ προσελάμβανε τὸς ἐπιθυμίας του.

Ὁ Γεώργιος τώρα ἤρχιζεν ἀναλαμβάνων τὰς αἰσθησεις του. Τὸ δρᾶμα, τὸ ὁποῖον ἐξελιχθη, πολὺ ὀλίγα σημεῖα ἐξ αὐτοῦ ἀφῆκεν εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἀσθενοῦς.

— Πού εἰμαι; ἦτο ἡ πρώτη ἐρώτησις τοῦ πληγωμένου.

Ἡ Καίτη ἐπλησίασεν.

— Εἰς τὸ νοσοκομεῖον, τοῦ ἀπήνησεν εἰς τὸν «Εὐαγγελισμόν».

— Καὶ γιατί εἰμι ἐδῶ;

— Ἀ! ἔκαμεν ἡ Καίτη καὶ ἐκρατήθη, ἔπειτα συνελλήρωσε: Μία μικρὰ ἀσθένειά σας, κύριε, ἡ ὁποία ὅμως ἦτο περαστική.

— Ἀχ! πόσον πονῶ ἐδῶ! καὶ ἔφερε σιγά-σιγά τὸ χέρι εἰς τὸ πληγωμένον μέρος.

— Δὲν εἶναι τίποτε, κύριε, θὰ περάσῃ. Σὰς ἔκαμαν μίαν ἐγχείρησιν.

— Μά, εἰπέ μου, σὺ ἀδελφή, τί συνέβη; τί ξεῦρεῖς;

— Κύριε, εὐχαρίστως, ἄλλοτε θὰ σὰς εἰπῶ ὅ,τι εἰξεύρω, μὰ ὄχι τώρα. Οἱ ἱατροὶ ἀπηγόρευσαν τὰς δουλίας, σὰς ἐξαντλοῦν πολὺ καὶ βραδύνουν τὴν ἀνάρρωσίν σας.

— Ἔστω, σ' ἀκούω, ἐπιθύρουν ὁ ἀσθενὴς καὶ ἔκλεισε νὰ βλέφαρα.

Ἡ Καίτη ἐπλησίασε, τὸν ἐσκέπασε μὲ τὸ κλινοσκέπασμα καὶ τὸν ἐθώπευσε μὲ μίαν θωπεῖαν τῶν ματιῶν της. Ἐπειτα ἀπεμακρύνθη, ἐνῶ ἐσυλλογίζετο:

— Περιέργων, δὲν μὲ ἀνεγνώρισε, τὸσον λοιτὸν ἤλλαξα, ἢ μήπως ἐτάφην καὶ ἐγὼ ὀπίσω ἀπὸ τὸ νέφος τῆς λήθης καὶ σκιαῖζει τὴν μνήμην μου;

Ἡ Καίτη ἐφοβείτο, ἐτρόμαξε τὴν λήθην. Ἦθελεν ὁ Γεώργιος νὰ γίγῃ καλά, ἀλλὰ ἐζήτηε καὶ νὰ ἐνθυμηθῆται. Ἐπεθύμει, ἂν ὄχι ἄλλο τίποτε, νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀνάμνησίν της, τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἀγάπης της, ἔστω καὶ ἂν δὲν τὴν ἀπέδιδε. Δι' αὐτό, ὅταν παρουσιάσθη ὁ ἱατρός, τὸν ἠρώτησεν:

— Ἰατρέ, ὁ ἀσθενὴς δὲν ἔχει συναίσθησιν τοῦ τί ἔπραξε, φαίνεται ὅτι τὰ ἐλησμόνησεν ὅλα, τί φρονεῖτε, θὰ μείνῃ ἔτσι;

— Ὅχι, μὴ φοβείσθε· αὐτὸ παρατηρεῖται συνήθως καὶ εἶναι παροδικόν, εἶναι συνέπειαι ἐγκεφαλικῆς ἐξαντλήσεως συνεπεῖα τοῦ τραύματος. Ἡ λήθη εἶναι δι' ὀρισμένα γεγονότα, συμβάντα ἐντὸς ὀρισμένου χρονικοῦ διαστήματος ἀλλὰ καὶ αὐτὴ εἶναι παροδική μ' ἐννοεῖτε;

— Μαλιστα, ἱατρέ μου. Καὶ πῶς βλέπετε τὴν κατάστασιν τοῦ ἀσθενοῦς;

— Μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἰσέρχεται εἰς τὴν περίδον τῆς ἀναρρώσεως.

— Εὐχαριστῶ, ἱατρέ μου, ἦτο ἐτοιμὴ νὰ ἀπαντήσῃ ἡ Καίτη, ἀλλ' ἐκρατήθη διὰ νὰ εἰπῇ:

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ εὐχάριστον.

— Πολὺ περισσότερον ἀκόμη διὰ σὰς, ἀφοῦ εἶναι ὁ πρῶτός σας ἀρρωστὸς ποῦ νοσηλεύεστε

— Ἐχετε δίκαιον, ἱατρέ.

Αἱ ἡμέραι παρήρχοντο, ὁ Γεώργιος βραδέως ἀνελάμβανε δυνάμεις, ἀλλὰ ἡ Καίτη ἀπὸ ἐνός

μηνὸς ἔχουσα σχεδὸν νὰ κοιμηθῆ ἀνέτως, ν' ἀναπαυθῆ, νὰ ἡσυχάσῃ ψυχικῶς, ἐξηντλήθη υπερβολικῶς, τὸσον, ὥστε μίαν ἡμέραν, ὅταν ὁ ἱατρός ἐφθάσεν εἰς τὸ δωμάτιον διὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν Εὐκάλυπτον, ἀντὶ νὰ σπεύσῃ πρὸς τὸν τραυμασίαν, διηυθύνθη εἰς τὴν Καίτην καὶ τῆς ἐπίασε τὸ χέρι.

— Καλὲ σεις, εἰσθε ἀρρωστῆ, ἔχετε πυρετόν, ὑποφέρετε· ξεῦρετε ὅτι ἀδικεῖτε τὸν ὄργανισμὸν σας;

Καὶ πραγματικῶς ὁ ἱατρός δὲν ἠπατάτο. Τὸ χλωμὸ προσωπάκι τῆς Καίτης, τὸ ἀδύνατον, τὸ λιπόσαρκο τώρα ἐρρόδιζε. Διὰ τὸν καθένα, ἢ ροδόχρους ἐκείνη ἐπιφάνεια προεκάλει κάποιαν εὐχάριστον ἐντύπωσιν, διὰ τὸν ἱατρὸν ὅμως ἐφάνερον πυρετόν, ἐξάντησιν. Καὶ ὁ πυρετὸς εἰς τὰ ἀσθενικά αὐτὰ σώματα εἶναι πάντοτε ὀλέθριος.

— Ἀδελφή, ὑποφέρετε, πάσχετε.

— Ὅχι, ἱατρέ, δὲν εἶναι τίποτε, δὲν ἔχω τίποτε.

— Μὴ θέλετε ν' ἀπατήσετε τὸν ἱατρὸν, ἀδελφή.

Ἐπειτα, βλέπων ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πείσῃ τὴν νοσοκόμον ἐκείνην, ἔλαβεν ὕφος αὐστηρόν καὶ ἐπανέλαβεν:

— Ἀδελφή, ἐδῶ εἰς τὸ Νοσοκομεῖον πρέπει νὰ ὑπάρχῃ εὐπειθεια. Ὁφείλετε λοιπὸν νὰ ὑπακούετε.

— Ἰατρέ, οὐδέποτε σὰς παρήκουσα.

— Λοιπὸν, σὰς διατάσσω ν' ἀποσυρθῆτε· ἔχετε ἀνάγκη θεραπείας, σεις, ἢ ὁποῖα ἔχετε τὴν ἀπαίτησιν νὰ νοσηλεύεσθε ἄλλους. Ἀδελφή Θεανώ, ὀδηγήσατε εἰς τὸ παθολογικὸν τμήμα καὶ εἰπήσατε ἐκ μέρους μου εἰς τὸν θεράποντα ἱατρὸν τῆς ἡμέρας νὰ ἐξετάσῃ τὴν δεσποινίδα.

Ἡ Καίτη δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρνηθῆ καὶ ὑπήκουσεν. Ὅταν δ' ἀπεμακρύνοντο αἱ νοσοκόμοι, ὁ ἱατρός δὲν ἐκρατήθη νὰ μὴ ψιθυρίσῃ:

— Ἡ κόρη αὐτῆ ἐξηντλήθη ἀπὸ τὴν ἀφοσίωσιν της πρὸς τὸν τραυμασίαν, ὁ ὁποῖος χρεώσεται τὴν ζωὴν του εἰς αὐτήν.

Παρήλθον μερικαὶ ἡμέραι. Τὴν Καίτην ἐβασάνιζεν ἀκόμη ὁ πυρετὸς καὶ ἡ ἐξάντησις. Ὁ Γεώργιος εὐρίσκετο ἐν ἀναρρώσει πλέον. Ἡ πληγὴ εἶχεν ἐπουλωθῆ καὶ μόνον ἡ δίαιτα θὰ τοῦ ἐπανέδιδε τὰς ὀπωλεσθείσας δυνάμεις του.

(ἔπειτα τὸ τέλος)

ΑΠὸ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

ΙΣΑΒΕΛΛΑ

ΙΣΑΒΕΛΛΑ;

ΙΣΑΒΕΛΛΑ.

— ΙΣΑΒΕΛΛΑ;

— Ναί, ΙΣΑΒΕΛΛΑ.

— Αὐτὸν τὸν τίτλον φέρει τὸ νέον μας μυθιστόρημα.

— Εἶναι τὸ νεώτατον ἔργον τῆς γαλλικῆς φιλολογίας, τὸ ὁποῖον ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀνεγνώσθη εἰς ἑν ἑκατομμύριον ἀντίτυπα.

Συνήρπασεν, ἐγαλβάνισεν, ἐγοήτευσεν κάθε ἀναγνώστην.

Ἀπὸ τὰς πρώτας γραμμὰς του γεννᾶται τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου καὶ ὀγκοῦται βαθμηδὸν καὶ μένει ἀδιάπτωτον μέχρι τῆς τελευταίας γραμμῆς του.

ΙΣΑΒΕΛΛΑ

εἶναι τὸ ὄνομα τῆς ἡρωίδος, γύρω εἰς τὴν ὁποῖαν πλέκεται ἑν ἀφάνταστον δρᾶμα οἰκογενειακόν, ἀμυθῆτου τραγικότητος

ΙΣΑΒΕΛΛΑ

εἶναι ἡ γόησσα νεᾶνις, ἡ ὁποία ἔχει νὰ παλαίσῃ ἐναντίον τῶν δοκιμασιῶν, ἐναντίον τῶν αἰσχυρῶν συνθηκῶν, ἐναντίον καὶ τοῦ ἔρωτός της ἀκόμη.

“ΙΣΑΒΕΛΛΑ”

Σκάνδαλα τῆς ἀριστοκρατίας, τὰ χαρτοποικτικὰ καταγῶγια, τὰ τοκογλυφικὰ αἵσχη, αἱ κοινωνικαὶ προλήψεις, ἡ συζυγικὴ πίστις, ἡ ἀφοσίωσις, ὁ ἔρως, ἰδοὺ τὰ κυριώτερα τῶν ζητημάτων, τὰ ὁποῖα θίγονται.

ΙΣΑΒΕΛΛΑ Τὸ αἷμα ἐξαγνίζει τὸ σκάνδαλον;

ΙΣΑΒΕΛΛΑ τέλος θὰ εἰπῇ: ΓΟΗΤΕΙΑ, ΘΕΛΓΗΤΡΟΝ.

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΗ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

ΧΙΜΑΙΡΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Καίτοι παρήλθον ἔκτοτε τόσα ἔτη, ἡ μνήμη μου διετήρησε τὸ ἐπεισόδιον ἐκεῖνο τόσῳ ζωηρόν, ὥστε καθ' ἕκαστον ἔτος, ὅτε διακρίνω κατὰ τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τῶν Ἀπόκρεων τοὺς ὀμίλους τῶν μετημφισμένων περιφερομένων ἀνά τὰς ὁδοὺς, τὸ ἐνθυμούμαι πάντοτε. Αἱ πρῶται ἐντυπώσεις τοῦ βίου ἡμῶν, αἱ ἀποτυπώμεναι ἐπὶ τῆς λευκῆς πλακῆς τῆς ἀφθάρτου νεανικῆς ἡμῶν φαντασίας, τῆς μὴ ἔτι ἀμυρωθείσης ὑπὸ τῶν παθῶν καὶ τῶν ἀπογοητεύσεων, παραμένουσιν ἀνεξίτηλως ἐγκυριασμένοι ἐν τῇ ψυχῇ μας καὶ ἀποτελοῦσιν αὐταὶ ἀκριβῶς τὴν ἀνεξάντητον ἐκείνην πηγὴν τῶν ἀναπολήσεων, καθ' ὧς ὥρας ρέμβης ἐν ποιῶ τινι ἀπογοητεύσει ἀναμετροῦμεν τὰ διαρρέυσαντα τῆς ζωῆς μας ἔτη, συγκρίνοντας ἐν πικρῶ τὸ παρὸν καὶ μετὰ δισταγμοῦ διορῶντες τὸ μέλλον. . . . Τὸ ἀφηγοῦμαι ὡς μοὶ συνέβη :

Ὅτε τὸ πρῶτον διήλθον τὰ στενὰ ὄρια τῆς μικρᾶς ἐπαρχιακῆς μου πόλεως, μεταβῶς εἰς Ἀθήνας, ὅπως ἐγγραφῶ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, κατόκησα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς χήρας κυρίας Ἀγλαΐας κατὰ τινὰ ὁδὸν τῆς κατ' ἐξοχὴν φοιτητικῆς συνοικίας τῆς Νεαπόλεως. Ἡ οἰκοκυρά μου ἀπέζη ἐκ τοῦ ἐνοικίου ἐνὸς διαμερισματος εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον καὶ ἐκ τριῶν δωματίων εἰς τὸν δεύτερον· ἐλάμβανεν ὁμοῦ ἐπὶ πλεόν καὶ μίαν σύνταξιν ἐξ ὀγδοήκοντα δραχμῶν μηνιαίως, καθόσον ὁ μακαρίτης τῆς λήξει σύζυγός της ἐπὶ μακρὰ ἔτη διετέλεσεν ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν.

Ἡ κυρία Ἀγλαΐα, πενηνταπενταετίας ἤδη τὴν ἡλικίαν, ἦτο δυσειδεστάτη καὶ χαρακτηρῶς λίαν μελαγχολικοῦ· τὸ πρόσωπόν της ἦτο χροιάς ὑποπρασίνου, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐξετείνοντο μέχρι τῶν κροτάφων καὶ μέσῳ δύο παχυσάρκων χειλέων ἐνὸς τερατώδους ὄντως στόματος διεκρίνοντο κολοσσαῖοι ὀδόντες. Ἐπὶ πλεόν τὸ σῶμά της ἐκαλύπτετο ὑπὸ ἀφθονωτάτου τριχώματος, ἐξικνουμένου ἀηδῶς μέχρι τῶν ἄκρων τῶν δακτύλων της καὶ ἐπὶ τοῦ ἄνω χείλους της διεκρίνετο ἀριφυῆς, ἠδύνατό τις εἰπεῖν, μύσταξ, ὃν ὠρισμένως θὰ ἐφθόνηι εἰκοσαέτης τῶν αἰθουσῶν λεοντιδεύς. Ἡ γυνὴ αὕτη διῆγε βίον λίαν περιορισμένον καὶ σκυθρωπόν· ὁ ὕπνος της οὐδέποτε διήρκει πλεόν τοῦ πενταώρου, ἡ τροφή της λιτοτάτη ἀπετελεῖτο κατὰ κανόνα ἐξ ὀλίγου γάλακτος καὶ τυροῦ ἢ ἐκ τινῶν λαχανικῶν καὶ διήρχετο τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας διευθετοῦσα τὰ δωματῖα τῶν ἐνοίκων της.

Μὲ ὑπεδέχθη μετὰ τραχύτητος καὶ ἀγαθότητος συνάμα, διότι ἀσυνειδήτως συνέχεε τὰς δύο ταύτας ιδιότητας. Μοὶ παρεχώρησεν ἓν δωματίον εἰς τὸν δεύτερον ὄροφον, ὁ πλεόν ἢ ἀπέριτος διάκοσμος τοῦ ὁποίου προσωμοίαν αὐτὸ πρὸς θάλαμον τρίτης τάξεως νοσοκομείου τινός, παρὰ πρὸς κατοικίαν νεαροῦ φοιτητοῦ.

Τὸ μηνιαῖον ἐπίδομά μου — ὀφείλω νὰ τὸ ὁμολογήσω — ἦτο γλίσχρον καὶ ἐπειδὴ ἐνίοτε προέβαινον εἰς τινὰς δαπάνας μὴ περιλαμβανομένας εἰς τὸν προϋπολογισμόν μου, ἠναγκαζόμην ἐκὼν ἄκων νὰ καλύπτω τὰ προκύπτοντα ἐκάστοτε ἑλλείμματα ἐκ τοῦ κονδυλίου τοῦ ἐστιατορίου, οὕτως ὥστε ὁ πτωχὸς στόμαχός μου, ὅστις ἦτο στερεώτατος, συνεχῶς καὶ ἀπαύστως ἐξηκολούθει νὰ διαμαρτύρεται, στεντορείως μάλιστα καὶ ἐμφαντικώτατα. Ἡ δίαίτα οὕτη μοὶ εἶχε προσδώσει τὴν ἀγνωτέραν τῆς εὐαισθησίας χροιάν, πρᾶγμα ὅπερ ἐγκαίρως παρετήρησεν ἡ οἰκοκυρά μου.

— Κάμνεις, παιδί μου, μεγάλην δίαιταν καὶ θὰ σὲ βλάβῃ. . . , μοὶ εἶπεν εἰς φιλόστοργον τόνον μίαν ἡμέραν. Ἄν θέλῃς, τρώγωμεν μιᾶς. . . , θὰ σοῦ ἦναι καλλίτερα. . .

Ἐδέχθην εὐγνωμονῶν καὶ ἀντὶ τῆς αὐτῆς τιμῆς τοῦ ἐστιατορίου μοὶ παρεῖχε γεύματα ὡσαύτως ἀπλᾶ, πλὴν ἀφθονώτερα καὶ ἀβλαβῆ. Τὰ πεπτικά μου ὄργανα ἔπαυσαν τὰς διαμαρτυρίας των, καὶ οἱ παρειὰί μου ἀνέλαβον πεζοτέραν χροιάν.

Αἱ αἰσιδόδοχοι νεανικαὶ μου ἐλπίδες κατέκλυζον πάντοτε τὴν κεφαλὴν μου, μὲ ἠκολούθουν κατὰ τοὺς περιπάτους μου, μὲ συνώδευον πιστῶς μέχρι τῶν θρονίων τοῦ Πανεπιστημίου καὶ δὲν μὲ ἐγκατέλειπον οὐδὲ κατὰ τὴν μελέτην τῆς Ποινικῆς Δικονομίας. . . Ἀλλὰ δὲν συλλαμβάνει τις συνήθως ἐλπίδας μόνον ἢ ὅτε αὐταὶ συνοδεύονται καὶ ὑπὸ ποιᾶς τινος πραγματικότητος· καὶ ἡ πραγματικότης αὕτη δι' ἐμὲ ἔλαβεν ὑπαρξίν ἐν τῇ ὁδῷ Ἐρμοῦ, ἐν τῷ προσώπῳ μιᾶς νεαρᾶς καὶ φιλοπαίγμονος ἐργάτιδος καταστήματός τινος γυναικείων πίων, μεθ' ἧς εἶχον δυνηθῆ νὰ ἀνταλλάξω ὀλίγα βλέμματα καὶ ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς ὁποίας ἐξέβαλλον συνήθως τὴν ἐσπέραν, ὅτε ἐπέστρεφον εἰς τὸ δωματίόν μου, βαθεῖς στεναγμούς, ἐν ᾧ ἢ ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ ῥάπτουσα κυρία Ἀγλαΐα ἐψιθύριζε μετὰ τῶν ὀδόντων της :

— Γνωρίζω τί θέλεις, παιδί μου. . . Μὰ τί νὰ σοῦ κάνω ; . . .

Ἐνίοτε δὲ κατὰ τὰς ὥρας τοῦ δείπνου μὲ περιέβαλλεν ἀσυναισθήτως δι' ἐνὸς αἰνιγματώδους βλέμματος, ὅπερ ἀπέβαινε τελείως ἀνεξήγητον δι' ἐμὲ· ἀλλὰ, παρατηρῶν τὸν ὑποπράσινον πώγωνά της, τὸ τριχοφυοῦν χεῖλός της καὶ τοὺς κτηνώδεις ὀφθαλμούς της, κατελαμβάνομην ὑπὸ τρόμου. Καὶ αὐτὸ προῦκάλει εἰς αὐτὴν ἀόριστόν τι μειδίημα.

Ἦτο ἡ τελευταία Κυριακὴ τῶν Ἀπόκρεων. Αἱ ὁδοὶ ἦσαν πλήρεις ὀμίλων μετημφισμένων, ἀμαξαὶ ἀνθοστολιστοὶ διέσχιζον ἐκάστην σιγμὴν τῶς ὁδοῦς καὶ ἡ εὐθυμία καὶ ἡ φαιδρότης ἐκυριάρχουν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς ἑορταζούσης πόλεως.

Περὶ τὴν δειλίην ἐξῆλθον καὶ διηυθύνθην πρὸς τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος, ἔνθα ζωηρότατος διεξήγετο χαρτοπόλεμος μετὰ τῶν διασταυρουμένων κυμάτων τοῦ ἀνερχομένου καὶ κατερχομένου πλήθους. Ἐβάδιζον ἀσκόπως ἀπὸ τινος χρόνου, μελαγχολικός πως, ἐπιζητῶν νὰ συναντήσω φίλον τινά, ὅτε αἴφνης παρὰ τινὰ γωνίαν συνήντησα μίαν μετημφισμένην, ἣτις ἐκ πρώτης ὄψεως μοὶ

.....

ΙΣΑΒΕΛΛΑ

προῦκάλεισε σφοδρὰν συγκίνησιν. Ἡ μεταξίνη κόμη της καὶ τὸ λιγυρὸν ἀνάστημά της μοὶ ὑπενθύμιζον σαφῶς τὴν συμπαθεῖ ἐργάτιδα τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ. Ἔστην ἀκίνητος καὶ τὴν παρετήρουν ἐν θαυμασμῷ, ὅτε, πρὸς μεγίστην μου ἐκπληξίν, τὴν διέκρινα νὰ μὲ πλησιάζῃ καὶ διὰ φωνῆς προφανῶς προσποιητῆς :

— Ἐ. . . , κύριε, μοὶ ἐψιθύρισε. Θὶ σὰς δώσω μίαν συμβουλὴν : Εἰς τὰς ἐπτά περιμένετε με πλησίον τῆς οἰκίας σας . . .

Δὲν ἠδυνήθην νὰ προσφέρω μίαν λέξιν, καὶ ὅτε συνήλθον ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς μου καὶ ἠθέλησα νὰ τῇ ἀπαντήσω, ἐκείνη ὡς φάσμα εἶχεν ἐξαφανισθῆ μέσῳ τοῦ πλήθους.

Τὴν προσδιορισθεῖσαν ὥραν ἀκριβῶς πρὸ τῆς οἰκίας τῆς κυρίας Ἀγλαΐας ἡ μετημφισμένη ἐπεφάνη.

— Εἰσέλθετε . . . , μοὶ ἐψιθύρισε εἰς τὸν αὐτὸν προσποιητὸν τῆς φωνῆς τόνον. Σὰς ἀκολουθῶ ! . . .

Εἰσῆλθον εἰς τὸν διάδρομον. Ἐν βαρῷ ἠλιοτροπίου ἄρωμα διεσκεδαζέτο ἐκ τῆς προσωπιδοφόρου καὶ ἐμέθυε τὸς αἰσθήσεις μου. Μὲ ὤθησεν ἐλαφρῶς καὶ μετὰ ποιᾶς τινος δειλίας, χωρὶς νὰ γνωρίζω τίνι τρόπῳ εὐρέθημεν μετ' οὐ πολὺ ἐν τῷ δωματίῳ μου. Καὶ ἐκεῖ, μέσῳ τοῦ σκότους τῆς ἐπελθούσης νυκτός, ἐν ἀξαναούσῃ ὀλοῦν ἐκπλήξει παρετήρησα συνιελούμενον ἐν θαῦμα : τὸ θαῦμα μιᾶς ἀγνώστου, ἣτις ἀσμένως ἀπέδιδε τὰς θωπείας μου . . .

Στιγμαὶ ταχεῖαι δ' ἐρρευσαν ὡς ἐν ὀνειρω. . . καὶ ὅτε μετὰ τινὰ χρόνον ἐναπέμεινα μόνος, ἐν ἐκπλήξει ἔτι ἐξηκολούθουν νὰ ἀναπνέω τὸ ἄρωμα τοῦ ἠλιοτροπίου, ὡς ἐὰν ἀνέπνεον τὰς γλυκύτητας τῆς ζωῆς μου ἀπάσης. . .

Κατὰ τὸ δείπνον τῆς ἐσπέρας ἐκείνης διέκρινα τοὺς ὀρθοίλους τῆς οἰκοκυρᾶς μου ἐξακονίζοντας ἀήθη λάμψιν, ἐν ᾧ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μειδίημα ἀόριστον, ἀλλὰ μεστὸν τρυφερότητος, ἐπλανᾶτο ἐπὶ τοῦ τερατώδους στόματός της.

— Τί σὰς συμβαίνει λοιπόν, κυρία Ἀγλαΐα ; . . . τὴν ἠρώτησα τέλος.

— Τί μοῦ συμβαίνει ; . . . μοὶ ἀπῆντησε πονηρῶς. Μοῦ συνέβη μιὰ μεγάλη . . . εὐτυχία ! . . .

— Περιέργον . . . , ἐψιθύρισα. Καὶ εἰς ἐμὲ ἐπίσης ! . . .

Ἐθεωρήσαμεν ἀλλήλους μειδιῶντες καὶ ἐν σιγῇ, ἀλλ' ἕκαστος ἐτήρησε τὸ ἀπόρητόν του. Ἡ κυρία Ἀγλαΐα ἔσχε τὴν πραγματικότητα καὶ ἐγὼ τὴν χίμαιραν. Ἀμφότεροι ὁμοῦ συναπεφέρομεν μέσῳ τῆς ζωῆς μίαν τερπνὴν ἀνάμνησιν τῆς τελευταίας ἐκείνης Κυριακῆς τῶν Ἀπόκρεων.

N. E. BABEAS

Ὁ ἰατρός

A. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ, ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

δέχεται τοὺς πάσχοντας ἐκ διαφόρων νόσων καθ' ἐκάστην ἀπὸ τῆς 9-12 καὶ ἀπὸ τῆς 4-7 μ. μ. ἐν τῇ ἐν Πέραν Παθολογικῇ αὐτοῦ Κλινικῇ, Καλιονεῖζη Κολλοῦκ, διαμερίσματα (appartements) Ναοῦμ, ἀριθμὸς 2. Ἀπὸ δὲ τῆς 1-4 μ. μ. ἐν τῷ φαρμακείῳ τοῦ κ. Δ. Γεωσοπούλου, Μεγ. ὁδὸς Γαλατᾶ, ἀριθμὸς 77. Τοὺς ἀπόρους δέχεται δωρεὰν κατὰ πᾶσαν Παρασκευὴν.

ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΣ ΚΑΙ ἸΩΦΕΛΕΙΑ ΤΩΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΩΝ

ΛΟΓΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

ὑπὸ ἸΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗ, καθηγητοῦ.

Θεοφιλέστατε,

Ἐγγενεῖς Κυρίαί καὶ Κύριοι,

Τὴν ὑπὸ τοῦ ἀξιολόγου Συμβουλίου τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος «Ἁγίου Μηνᾶ» εὐμενῶς γενομένην ἐκλογήν μου ὡς ρήτορος πρόθυμος ἀπεδεξάμην, διότι εὐκρινῶς φρονῶ ὅτι, ἂν ἀληθεύῃ τὸ «Ὁ ἐν τῷ ναῷ ἐργαζόμενος καὶ ἐκ τοῦ ναοῦ ἐσθιέτω», ὁμοίως ἀληθεύει καὶ τὸ ἀντίθετον, ὅτι «ὁ ἐσθίων» ὅπως δὴποτε ἐν τινὶ κοινῶν «καὶ ἐν τῷ ναῷ ἐργαζέσθω». Ἀφ' οὗ δὲ ἡ μεγαλύνσιμος τῆς μεγαλοπόλεως ταύτης Ὁρθοδοξία τρέφει καὶ τιμᾷ τοὺς ἐργάτας τοῦ πνεύματος, ὀφείλουσιν ἀναμφισβητήτως καὶ οὗτοι νὰ μὴ ἀρνῶνται τὸν ἑαυτῶν πνευματικὸν ἔρανον, ὁσάκις αὕτη ἢ ἐκεῖνη ἡ ὁμογενὴς Κοινότης ἀνατίθῃσιν αὐτοῖς μάλιστα τιμητικὸν τι ἔργον. Τοῦτο ἀπαρεγκλίτως ἔπραττον οἱ πατέρες ἡμῶν, διὸ ἀπανταχοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπῆρχον πάμπολλα ἰδρυμένα βήματα, ἀφ' ὧν ἀφθόνως μετωχετεύοντο ποικίλαι γνώσεις καθ' ὅρισμένας ἡμέρας καὶ ὥρας, πολλάκις δὲ καὶ τὰ ὄρια τῆς ἀρχιεπισκοπῆς ὑπερπηδῶσαι καὶ ἐν ταῖς γειτονικαῖς πόλεσι καὶ πόλιναις ἠκούοντο αἱ εὐγλωττοὶ τῶν ἀγορητῶν διδασκαλῆαι, νῦν μὲν ἐν Ἰψωμαθίοις καὶ ἐν Κοντοσκάλῳ, ἄλλοτε ἐν Φαναρίῳ, συνεχῶς ἐν τῷ Πέραν, οὐχὶ σπανίως ἐν τῷ Βαφροχωρίῳ, τῷ Μεγάλῳ Ρεύματι ἢ τῷ Βαθυρρύακι, πολλάκις δὲ καὶ ἐν Χρυσόπολει καὶ Χαλκηδόνι καὶ ἐν Μακροχωρίῳ. Ἄλλ' οἱ νεώτεροι, οἱ ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν διάδοχοι, προτιμῶμεν, φαίνεται, τὴν βρασιάνην καὶ ἀντὶ τῶν ἀγορεύσεων ἐνταῦθα ἢ ἀλλαχοῦ προκρίνομεν τὴν εὐχερестаτήν χρυσὴν σιωπὴν. Καὶ τότε μὲν ὑπῆρχε καὶ δικαία κοινὴ γνώμη, διότι ἕκαστος τῶν κατοίκων συνοικίας ἢ προαστίου τινὸς ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως ἠδύνατο ὀρθῶς καὶ δικαίως νὰ κρίνῃ τίνα ἀξίαν ἐπιστημονικὴν εἶχεν ὁ Πισπάτης, ὁ Σαμαρτζίδης, ὁ Ἀριστοκλής, ὁ Σπαθάρης, δὲν ἀνέμενε δὲ νὰ ἀναμασᾷ ἀηδῶς ὅτι οἱ ἄλλοι ἕνεκα τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ λόγου, πάντοτε ἀπ' ἰδιοτελοῦς σκοποῦ, περὶ τίνος τῶν παρ' ἡμῖν λόγων στερεοτύπως διατυμπανίζουσι καὶ πομπωδῶς ἐπαναλαμβάνουσιν. Αὐτὸ τοῦτο συνέβαινε, καὶ συμβαίνει ἔτι καὶ νῦν, ὁσάκις ἀπὸ τοῦ Ἰοστεφάνου τῆς Παλλάδος ἄστεως τῶν τοῦ λόγου ἱεροφαντῶν τις διέλεθῃ τῆς ἡμετέρας πόλεως εὐχαρίστως ἀνοίγονται αὐτῷ αἱ πύλαι τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλ-

λόγου καὶ τὸ βῆμα τοῦ πρεσβυγενεῖς Σωματείου παρέχεται προθύμως, ὅπως ἀπ' αὐτοῦ ἀκουσθῶσι τὰ θεσπέσια ῥήματα τοῦ εὐσεβοῦς χριστιανοῦ φιλοσόφου Βράϊλα ἢ τοῦ Σκαλτσούνη, αἱ ἐμπενευσμένα τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου μολπαὶ ἢ τοῦ σεμνοῦ Βικέλα αἱ ἀβρόταται σελίδες ἢ τοῦ Ἀννίνου τὰ παιδρὰ καὶ πνευματώδη μελετήματα. Καθ' ὅσον ὅμως γινώσκω, οὐδέποτε τὸ ἀντίθετον συνέβη, διότι ἐκ τῶν λόγων τοῦ Βυζαντίου οὐδεὶς, μεταβαίνων εἰς Ἀθήνας, ἀνέρχεται τὸ βῆμα τοῦ «Παρνασσοῦ», ἐπειδὴ πνευματικῆ, κυρίως εἰπεῖν, ἐργασία παρ' ἡμῖν ὀλίγη ἐπιτελεῖται, οὐδὲν δὲ ἔχει, φαίνεται, νὰ μάθῃ ὁ Ἀθηναῖος παρὰ τῶν τῆς Ἀνατολῆς λόγων. Καὶ δικαίως ἀφ' οὗ καὶ αὐτοὶ οἱ κάτοικοι τῆς πρωτεύουσας οὐδέποτε εἶδον αὐτοὺς ἀνερχομένους εἰς βῆμα τι ἢ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ τοῦ Συλλόγου, οὕτω δὲ παύει ἀληθεῖον τὸ «Ἐξ ἀνατολῶν τὸ φῶς», τοῦλάχιστον τὸ πνευματικόν. Ἴσως τις ἀντιτάξῃ εἰς ταῦτα, ὅτι σήμερον τὸ πρακτικὸν πνεῦμα τῶν παρόντων χρόνων ἀπερρόφησε πᾶσαν πνευματικὴν ἰκμάδα, ὅτι πρὸ πολλοῦ ἢ θεωρία καὶ πᾶν τὸ ἰεῶδες ὑπετάγησαν ὑπὸ τὴν σιδηρᾶν πτέρναν τῆς Ἀνάγκης, ἐπομένως σήμερον οἱ λόγοι, οἱ τοιοῦτοι ἢ τοιοῦτοι, λεγόμενοι, ἀπαγγελλόμενοι, ἐκφωνούμενοι, οὐδὲν σημαίνουσιν ὅτι μόνον ὕλη καὶ χρυσίον ἐν τῇ πλαστικῇ τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας βαρύνει, καὶ πτεροῦ ἐλαφρότερα καὶ ἀληθῶς «ἐπεα πτερόεντα» εἶναι οἱ λόγοι ὅτι οἱ χρόνοι ἡμῶν χωρίζουσιν ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ἡμετέρων πατέρων, ὡς εἰ ἑκατονταετηρίδες ἔλαι διέρρυσαν, καὶ ἔλως ἄγνωστοι κατέστημεν οἱ υἱοὶ ἐκείνων, μόνον τὸ ὕλικόν καὶ πρόσκαιρον ἐπιδιώκοντες προσωπικὸν συμφέρον, ἤχιστα δὲ μεριμνῶντες περὶ τῶν περὶ ἡμᾶς, ὕθλος δὲ καὶ φληναφία εἶναι πᾶς παρ' ἡμῖν περὶ ἀρετῆς λόγος.

Μακρὰν εὐτυχῶς ἀκόμη εἶναι, τοῦλάχιστον ἡ ὁμογενὴς ἀπανταχοῦ ἑλληνικὴ Κοινωνία, τῆς ὕλιστικῆς ταύτης περιόδου τῆς ἀνθρωπότητος, οὐδὲ εἶναι τόσον μέλαν τὸ χρῶμα τῶν καθ' ἡμᾶς κοινωνιῶν, διότι αὐτὰ τὰ πράγματα ὡς κολοσσιαῖοι καὶ γιγάντιοι μάρτυρες ἀνυψοῦνται καὶ μόνον οὐ φωνὴν ἀφιέντα τὰ ἀντίθετα κηρύττουσιν. Ἡρωεῖς τῆς ἐργασίας καὶ τῆς βιοτικῆς πάλης, διὰ τῆς αἰχμῆς βελόνης συνάγοντες ψῆγμα ἐπὶ ψῆγμα τὸν χρυσόν, ὀλόκληρα ὄρη χρυσᾶ ἐπὶ μακρὰ ἔτη συνεσώρυσαν, καὶ ταῦτα οὐχὶ πρὸς ἴδιον αὐτῶν ὄφελος — πολλοῦ γε δεῖ — ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ, ὑπὲρ τῆς εὐκλείας καὶ προκοπῆς τοῦ ἔθνους ἀφωσίωσαν. Διαπρύσιοι κήρυκες τῶν λόγων μου τούτων καὶ μάρτυρες εἶναι τὰ ὑπερμεγέθη καὶ τὸ πλῆθος ἄπειρα ἰδρύματα, τὰ πανταχοῦ τῆς ὑδρογείου σφαίρας ἐγκατεσπαρμένα, ἄλλα μὲν τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ τὰς αὐτῆ συμπαρομαρτούσας ἀνάγκας θεραπεύοντα, ἄλλα δὲ παρέχοντα τοῖς ὑγιαίνουσι τῶν ὁμογενῶν τὰ μέσα πρὸς ἐντιμὸν ἀπόκτησιν τῶν τοῦ βίου χρεωδῶν, ἄλλα πρὸς περιθάλψιν τῶν ἀσθενείαις ποικίλαις περιπιπτόντων ἡμετέρων ἀδελφῶν, ἄλλα δὲ πρὸς μετρίασιν τῶν σωματικῶν καὶ πνευματικῶν ἀλλογενῶν καὶ ἄλλα πρὸς εὐμάρειαν καὶ εὐζωίαν τῶν ὁμογενῶν καὶ εὐπρόσωπον παρουσίαν τῶν ἰδίων συμπολιτῶν ἀπέναντι τῶν ξένων. Τοσαύτη δὲ παρ' ἡμῖν τοῖς Ἑλλησιν εἶναι ἡ πληθὺς τῶν οὕτως ἢ ἄλλως τῷ ἔθνει προσεγεγόν-

των καὶ προσφερόντων, ὥστε, ἂν ἐξακολουθῇ — καὶ οὐδένα ἔχομεν λόγον νὰ ἀμφιβάλωμεν, ὡς ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων ἀριθῆλως ἀποδείκνυται — ἡ εὐγενὴς αὕτη τῶν μεγάλων υἱῶν τοῦ Γένους φάλαγξ ἡμέρα τῆς ἡμέρας πυκνοτέρα καθισταμένη, ἐπέλγουσα ἀνάγκη ἐπιβάλλει ὅπως ληφθῶσι μέτρα τινά, πολυειδῶς τε καὶ ποικιλοτρόπως λυσιτελεῖ ἀποβησόμενα.

Κατ' ἄλλην περίστασιν, λαλῶν περὶ εὐποιίας ἐν ἐπισήμῳ τελετῇ, προκαθημένης τῆς Α. Θ. Π. Ἰωακείμ τοῦ Γ', ἔλεγον: «Ὁ σεπτὸς Ἐθνάρχης μου δὲν θά μου καταγνώσῃ αὐθάδειαν, ἂν τῇ θεοφρουρήτῳ Αὐτῆς Κορυφῇ ὑποβάλω ταπεινὴν γνώμην περὶ τούτου. Καιρὸς, Παναγιώτατε, νὰ συστηματοποιηθῇ τὸ τῶν κληροδοτημάτων, ἰδρυομένης ἰδιαιτέρας ὑπηρεσίας ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, φερούσης τὸ ὄνομα: Ἑπηρεσία τῶν Κληροδοτημάτων. Κῶδιξ ἐπίσημος νὰ συνταχθῇ ὑπ' αὐτῆς, ἐν ᾧ νὰ ἀναγράφωνται χρονολογικῶς πᾶσαι αἱ γνωσταὶ δωρεαὶ τῶν ὁμογενῶν, τὸ ποσὸν τῆς δωρεᾶς, ὁ σκοπός, οὗ τὴν πραγματοποιήσιν ἕκαστος τῶν εὐεργετῶν ἠξίωσε παρὰ τῶν ἐπιζώντων, εἰ δυνατόν δὲ καὶ βιογραφία κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐκτενῆς τοῦ δωροδότου καὶ εἰ τις σχετικὴ σημείωσις. Ἡ ἡμετέρα περίουσις προσκυνητῆ μοι Θειοτάτη Παναγιότης, υλοθετοῦσα τὴν γνώμην ταύτην, ἔστω βεβαία ὅτι μεγάλην ὑπηρεσίαν τῷ καθόλου Γένει θὰ παράσχῃ, διότι ἀπαντα τὰ πνευματικὰ τέκνα Αὐτῆς τὰ δυνάμενα θὰ σπεύσωσι νὰ ἐγγράψωσιν ἐν τῇ Χρυσῇ ταύτῃ Βίβλῳ ἢ τῷ Χρυσῷ Τριπτύχῳ ἢ ταῖς Χρυσαῖς Δέλτοις τῆς Μεγάλῃς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ὁρθοδόξου Γένους τὰ ἑαυτῶν τίμια ὀνόματα, ἀμιλλώμενα πρὸς ἄλληλα τὸν εὐγενῆ τῆς εὐποιίας ἀγῶνα. Ἡδυνάμην διὰ τοῦ καλᾶ μου κάλλιστα νὰ συστήσω καὶ ὑποστηρίξω τὴν γνώμην ταύτην τῇ ὁμογενεῖ Κυβερνήσει τοῦ γείτονος Βασιλείου ὅπως ἰδρυθῇ Ἑπουργεῖον τῶν Κληροδοτημάτων, ὡς ἀλλαχοῦ, κατὰ τὰς ἀνάγκας ἕκαστου ἔθνους, ὑπάρχουσι, πλὴν τῶν ἄλλων, καὶ ἰδιαιτέρα ἔλως Ἑπουργεῖα, ὅσον Ἑπουργεῖον τοῦ Ἐμπορίου, τῆς Γεωργίας, τῶν Δασῶν καὶ Μεταλλείων, Ἑπουργεῖον τῶν Ἀποικιῶν, τῶν Ταχυδρομείων κτλ., ἀλλ', ἀναδιφῶν τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ἱστορίαν, ἐπέσθην ὅτι εἰς τὰ τοιαῦτα ἔργα, τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν εὐποιίαν καὶ τὰς εὐαγγελικὰς ἐντολάς, αἰετοῦτε ἢ θεῖα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν θρησκεία καὶ οἱ κατὰ καιρὸν λειτουργοὶ αὐτῆς, ἀνώτατοι καὶ κατώτατοι, περιγηθήθησαν, διδάσκοντες τὸ εὐσεβὲς ἔργον τῆς ἀγαθοποιίας διὰ τοῦ λόγου καὶ τῶν ἱεροπρεπῶν ἔργων αὐτῶν. Οὕτω, στρέφοντες πρὸς τὴν Μεγάλῃν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν τὸ βλέμμα, συναντῶμεν τοὺς τρεῖς Μεγάλους τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας Ἱεράρχας, εἰς οὓς καὶ μόνους σήμερον θὰ περιορισθῶμεν, ὡς κήρυκας τῶν εὐαγγελικῶν ἀληθειῶν καὶ ἐκτελεστὰς τῶν θεῶν ἐντολῶν».

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΑΧΙΛΛΕΥΣ Μ. ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ

ΝΑΥΤΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

Γαλατᾶ—Κωνσταντινούπολις.

1. Ἐξεφωνήθη τῇ 9 Φεβρουαρίου, ἐπὶ τῇ ἐπετεῖφ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος «Ἁγίου Μηνᾶ», ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ἐν τῷ Πέραν Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν.

⊗ ΡΩΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ⊗

— Ἐκ τῶν τοῦ Η. Ι. ΚΟΥΠΡΗΝ —

ΟΝΕΙΡΑ

Ι

Κατὰ τὴν νεανικὴν μου ἡλικίαν μὲ ἐπεσκέπτοντο λίαν παράδοξοι ὄνειροπολήσεις. Τοῦτο συνέβαινε ὅταν, καθήμενος παρὰ τὸ παράθυρον, διαρκῶς ἔρριπτον τὰ βλέμματά μου ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τὴν ὁδόν. Οἱ ἄνθρωποι ἔτρεχον ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, συνηντῶντο, διέβαινον ἀστραπηδὸν ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, ἴσταντο, ἐμειδίων, ἐχειρονόμουν· παταγωδῶς ἐκρότουν τὰ ὀχήματα μὲ τοὺς εὐπειθεῖς ἵππους, τῶν ὁποίων αἱ κεφαλαὶ ἔνευον πρὸς τὰ κάτω καὶ τοὺς κυρτωμένους ἀμαξηλάτας ἐπὶ τῶν καθισμάτων αὐτῶν· γυναῖκες, ἄνδρες, παιδία καὶ κύνες ἐπλημμύρουν ὀλοκλήρους ὄρας τοὺς δρόμους.

Τότε μοὶ ἐφαίνετο, ὅτι οἱ ἄνθρωποι προσποιούνται τοὺς ἀπησυχλημένους, τοὺς βιαστικούς, τοὺς ἀδιαφόρους καὶ τοὺς ξένους—προσποιούνται δὲ διότι δὲν ἐνθυμούνται, ἐλησμόνησαν κατὰ οὐσιωδέστατον, μέγα καὶ θριαμβευτικόν. Καὶ ἐσκέφθην: Ὅσα ἔλθῃ, θὰ φθάσῃ ἐντὸς ὀλίγου. Διὰ μιᾶς, κατὰ τινὰ ἀφαντάστως βραχεῖαν στιγμὴν θὰ διατρέξῃ ἀπαξάπαντα τὸν κόσμον ἀπὸ ἄκρας εἰς ἄκραν μία καὶ ἡ αὐτὴ θαυμασία καὶ λησμονηθεῖσα ἰδέα—καὶ διὰ μιᾶς τὸ πᾶν θὰ σταθῇ. Οἱ ἄνθρωποι, τὰ ζῶα, αἱ οἰκίαι, οἱ λίθοι, τὰ νέφη εἰς τοὺς οὐρανοὺς—τὰ πάντα, τὰ πάντα—ζῶντα καὶ ἀνευ ζωῆς μετ' ἀπορίας θ' ἀφυπνισθῶσι, θ' ἀποναρκαθῶσι, θὰ σιωπήσωσι καὶ θὰ ἀκροασθῶσι. Καὶ τότε ὑπερθεν τοῦ σύμπαντος κόσμου εὐκρινέστατα θὰ ἀκουσθῇ ἡ σάλπιγξ τοῦ ἀρχαγγέλου, καλοῦσα εἰς τὸ φοβερόν δικαστήριον.

Μετὰ τρόμου ἐν τῇ παιδικῇ μου καρδίᾳ, μετὰ φόβου καὶ βαθείας πίστεως προσεδόκων τὸ θαῦμα. Τὸ ἀνέμενον μέχρις ὅτου καὶ κατὰ μήκος τῆς σκοτεινῆς ὁδοῦ ἐξηκολούθει εἰς δύο χρυσᾶς ἀλύσεις τὸ τῶν φανῶν φῶς.

II

Ἐβλεπον ἐπίσης καὶ ἕτερον ὄνειρον ἐπαναλαμβανόμενον καθ' ἕκαστον μῆνα καὶ τὸ ὁποῖον κυριολεκτικῶς μὲ ἐτυράννει:

Εἰς γυμνὸν καὶ σκοτεινόν τι δωμάτιον βασιάζονται ἄνθρωποι τινες συντετριμμένοι ὑπὸ τῆς φρίκης, τρέμοντες, ἐξησθημένοι. Εὐρίσκομαι καὶ ἐγὼ μετὰ αὐτῶν. Τινὲς ἐξ ἡμῶν κάθηνται κατὰ μῆκος τῶν τοίχων, εἰς τὰς γωνίας, καὶ κρατοῦντες διὰ τῶν χειρῶν τὰ γωνιώδη γόνατά των, βραδέως ταλαντεύονται ἐνθεν ἀκκεῖθεν. Ἄλλοι τίλλουν τὴν κόμην των. Τινὲς περιπατοῦσι διευθυνόμενοι ἀπὸ τὸ ἐν μέρος πρὸς τὸ ἄλλο, ἀποφεύγοντες ἀλλήλους κατὰ τὰς συναντήσεις των δι' εὐκάμπτων κινήσεων, διὰ κινήσεως θηρίων ἐγκεκλεισμένων ἐν τῷ κλωβίῳ.

Ἄλλ' ὅμως οὐδὲ λέξιν, μηδὲ τὸν παραμικρὸν ἦχον προφέρουν τὰ χεῖλη μας, τὰ παγω-

μένα ἐκ τῆς φρίκης. Οἱ ὀφθαλμοὶ μας, μὴ ἀποσπώμενοι ποσῶς, προσηλοῦνται πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου εὐρίσκεται ἡ θύρα, ὡσὰν νὰ ὦσι δεσμευμένοι δι' ἀοράτων νημάτων. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀνοίγεται καὶ πάραυτα εἰς ἐξ ἡμῶν ἀνευ προσκλήσεως ἐκ μέρους τινός, ταπεινῶς, κρεμαστὴν ἔχων τὴν κεφαλὴν, προχωρεῖ καὶ γίνεται ἀφαντος ὀπισθεν τῆς θύρας. Ἡ θύρα ἐκ νέου κλείεται.

Ἐπὶ τινὰ στιγμὴν ὅμως ἅπαντες οἱ λοιποὶ διακρίνομεν πελώριον δωμάτιον κατακλυζόμενον ὑπὸ πορφυροῦ φωτός, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐκσφενδονίζονται πελιδναὶ καὶ καταπονημέναι σκιαί, ἀκούομεν κραυγὰς πόνου καὶ ἀπελπισίας καὶ ἐπὶ τέλος βλέπομεν ἐκεῖνον—τὸν Δῆμιον! Ἴσταται ἀκίνητος, πελώριος, δυνατός, σοβαρὸς καὶ ἐρυθρὸν στενὸν ἔνδυμα καλύπτει τὸ μυῶδες αὐτοῦ σῶμα, ἐνῶ τὸ πλατὺ πρόσωπόν του εἶναι ὄχρον. Εἶναι ὁ Δῆμιος· τὸν ὀνομάζουσι δὲ οὕτω, διότι δὲν φέρει ἕτερον ὄνομα.

Κλείεται ἡ θύρα· ἐκ νέου εἰρκὴ καὶ φρίκη πέριξ ἡμῶν. Γνωρίζω κάλλιστα, ὅτι ἀμέσως θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρά μου. Ἐκ τῆς θανασίμου θλίψεώς μου ἀρπάζω δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὴν κεφαλὴν μου καὶ ψιθυρίζω:

— Ὅχι... εἶναι ἀδύνατον... εἶναι ὄνειρον, εἶναι ὄνειρον καὶ οὐδὲν ἄλλο. Ὅσα ἔξυπνήσω ἀμέσως!

Ἄλλ' ὅμως δὲν ξυπνῶ καὶ ἐκ νέου σκέπτομαι, παγόνων καὶ τρέμων σύσσωμος ἐκ φόβου.

«Ἐάν ἐκοιμώμην, δὲν θὰ ἐσκεπτόμην ὅτι κοιμώμαι. Πάντα ταῦτά εἰσι ζῶσα, ἀληθῆς πραγματικότης: αἱ ἀπελπιστικαὶ καὶ ἀφωνοὶ μορφαί, ἡ αἱματηρὰ αἰθουσα, ὁ Δῆμιος, ὁ Θάνατος... ὅστις μὲ προσμένει!...»

Ἡ θύρα ἀνοίγεται καὶ πάλιν. — «Ἦλθεν ἡ σειρά μου» — σκέπτομαι καὶ ταπεινότητα ἐγειρόμενος αἰσθάνομαι τὴν φρίκην, τὴν ὁποίαν διατρέχει τὸ σῶμά μου. Τὸ εὐρὺ καὶ πελιδνὸν πρόσωπον τοῦ Δημίου στρέφεται πρὸς ἐμέ. Καὶ τότε ἐξυπνῶ.

III

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅμως συχνάκις ὄνειρεύομαι τὴν γῆν—τὴν ζῶσαν ὑπερμεγέθη καὶ τεραστίαν σφαιραν, ἣτις στρεφομένη πετᾶ καὶ διευθύνεται πρὸς μαύρην, ἀγνωστὸν τινα καὶ ἀτελείωτον ἄβυσσον, ἵπταται ὑποτασσομένη εἰς τοὺς ἀκριβεῖς καὶ μυστηριώδεις νόμους. Πέριξ δὲ τῆς γῆς ταύτης—σκότος, πυκνὸν ἐρυθρὸν σκότος, κεκορεσμένον ὑπὸ τῶν ἐξατμίσεων τοῦ αἵματος καὶ τῆς βαρείας ὀσμῆς τῶν πτωμάτων, περιεκύκλωσε καὶ ἐκάλυψε αὐτὴν πυκνός, φοβερός καὶ γλοιώδης ἐπιβάτης, ἐνῶ ἐκεῖνη στεναίξει καὶ ὑπνώτουσα τινάσσεται, μὴ δυναμένη ν' ἀφυπνισθῇ.

Βλέπω τὴν πτωχὴν, ὀραίαν, θαυμαστὴν καὶ ἀκατανόητον πατρίδα μου. Τὴν παρατηρῶ ὡς ἐρωμένην καὶ τὴν εὐρίσκω ὡς γυναῖκα ἀτιμασμένην, παραμορφωμένην, αἱματόφυρτον, προπηλακισμένην καὶ ἀπατηθεῖσαν. Βλέπω αὐτὴν ἀκαταμετρήτως μεγάλην ἀπὸ τὸν Παγωμένον ὠκεανὸν μέχρι τῶν θεορῶν θαλασσῶν, ἀπὸ Δύσεως μέχρι τῆς μυθώδους Ἀνατολῆς καὶ κυλιόμενην ἐντὸς ἐρυθρῶν πυρκαϊῶν, κατακλυζομένην ὑπὸ αἵματος καὶ ἐγκατεσπαρμένην ὑπὸ πτωμάτων, φρικώσαν ἐκ τῶν στεναγμῶν καὶ τῶν καταρῶν. Αἱματηρὸν ἐνύπνιον διατρέχει αὐτὴν καὶ ἐν τῷ ὄνειρῳ τούτῳ ἀποθηριωμένα σίφιη καγχάζοντα φονεύουσι γυναῖκας καὶ γέροντας, κατα-

κερματίζοντα ἐπὶ τῶν λίθων τοῦ δρόμου κεφαλὰς παιδίων καὶ ὑπὸ τὸ ἐρυθρὸν τοῦτο ἔρεβος αἱ χεῖρες τῶν ἀνθρώπων ἀχνίζουσιν ἐκ τοῦ αἵματος.

Παρατηρῶ τίνι τρόπῳ πανταχόθεν ἐκτείνονται ἰσχναὶ χεῖρες καὶ κυρτωμένα στόματα ἡσύχως βλολύζουσι, λέγοντα:

— Ψωμί!

— Ὑπομονήν!—ἀπαντῶσιν αὐτοῖς οἱ μὲν.

— Σιωπή!—κραυγάζουσιν οἱ δέ.

Ὅρῶ ἀνθρώπους μὲ σώματα ξηραθέντα ὑπὸ τοῦ πυρός, μὲ χεῖρας ἐσχισμένας ὑπὸ ἐργασίας ἀνωτέρας τῶν δυνάμεων αὐτῶν, ἀνθρώπους μὲ συντετριμμένον τὸ σκελετῶδες στήθος.

— Οἱ κόποι καὶ ἡ ἐργασία μας εἶνε κατὰρᾶ, δὲν τὴν θέλομεν!—ἀκούω νὰ λέγωσι στενάζοντες ἡσύχως:

— Ὑπομονή!—ἀπαντῶσιν οἱ μὲν.

— Σιωπή!—βοῶσιν οἱ δέ—ὑπομείνατε, ἄλλως θάνατος· εἰς ὑμᾶς καὶ εἰς τὰ ὑποζύγια ὑμῶν.

Βλέπω ἐπίσης κορεσμένους, ἀποπτύοντας τὴν ἀφθονον τροφήν, ἣτις δὲν εὔρε θέσιν εἰς τοὺς στομάχους των καὶ ὄρῶ ἀνθρώπους κρύπτοντας ἐκ τῶν βλεμμάτων τῶν πεινῶντων τὸν ἀπομείναντα εἰς αὐτοὺς φλοιὸν τοῦ ἄρτου, βλέπω δούλους φονεύοντας ἐξ ἀμαθείας καὶ διακρίνω πτώματα μαρτύρων καταπατημένα καὶ καταπιεσμένα.

Καὶ τότε ἀρχίζω νὰ σκέπτομαι, ὅτι ταχέως θὰ ἀφυπνισθῇ ὁ αἱματόφυρτος κόσμος. Νομίζω, ὅτι νύκτα ἢ ἡμέραν τινὰ μετὰ πύρκαϊῶν, ἐκβιασμῶν, αἵματος καὶ σιόνων θὰ ἀκουσθῇ ἐν τῷ κόσμῳ ἄνωθεν ἡσυχος, σαφῆς καὶ βαρεῖα—φωνὴ εὐκατάληπτος καὶ χαροποιά. Πάντες τότε θὰ ἀφυπνισθῶσι, θὰ στενάξωσι, βαθέως καὶ θὰ ἀναβλέψωσιν. Αὐθορμήτως τὰ ἔτοιμα πρὸς ἐκπυρσοκρότησιν ὄπλα θὰ πέσωσιν, ἐξ αἰδοῦς θὰ ἐρυθριάσωσι τὰ πρόσωπα τῶν κορεσμένων, φῶς θὰ χυθῇ εἰς τὰς μορφὰς τῶν δυσπέπτων καὶ τῶν ἀδυνατῶν, καὶ ἐκεῖ ἐνθα ὑπῆρχεν αἷμα, θὰ βλαστήσωσιν ὄραϊα ἄνθη, ἐκ τῶν ὁποίων θὰ πλέξωμεν στεφάνους διὰ τοὺς τάφους τῶν μαρτύρων. Τότε ὁ εἴλωρ τῆς χθὲς θὰ εἴπῃ: Τετέλεσται πλέον ἡ ἀφῆρητος ἐργασία. Καὶ ὁ κύριος θὰ εἴπῃ: δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ κύριος ἐκτὸς τοῦ ἀνθρώπου! Καὶ φωτίζουσα ἢ ἐξεγερθεῖσα ἐκ τοῦ ὑπνου γῆ, θὰ εἴπῃ πᾶσα εὐπροσηγόρως: ὦ! παῖδες! ὀρμήσατε εἰς τοὺς μαστοὺς μου, ἔλθετε πρὸς αὐτοὺς πάντες, διότι πάντες εἰσθε μετὰ ὑμῶν ἴσοι καὶ ἐλεύθεροι. Καταπονοῦμαι ἀπὸ τὸ ἀφθονον γάλα μου.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Κυρίαί,

Προμηθευθῆτε ἐκ τοῦ μοναδικοῦ καταστήματος κυρίου Σ. Δόντη

A LA MODE PARISIENNE

Πέραν, διόδος Τοῦνελ, ἀριθμ. 5,

Φόρμας Εὐρωπαϊκὰς εἰς ὅλα τὰ εἶδη καὶ ἔτοιμους Εὐρωπαϊκὰς (model), ὅλα τὰ εἶδη διὰ καπέλλα, εἰς τιμὰς ἀπιστεύτως εὐθηνὰς. Ὅπως ἰδιαίτερος συνιστῶμεν τὰς γυναικείας κομώσεις (μαλλιά τοῦ ἰδίου καταστήματος, κατασκευαζομένας ὑπὸ εἰδικοῦ διπλωματούχου, ἀπαραιτήτους διὰ κάθε Κυρία.

ΦΑΙΔΡΑ ΕΣΠΕΡΙΣ

ΟΙ ΝΕΟΙ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΙ

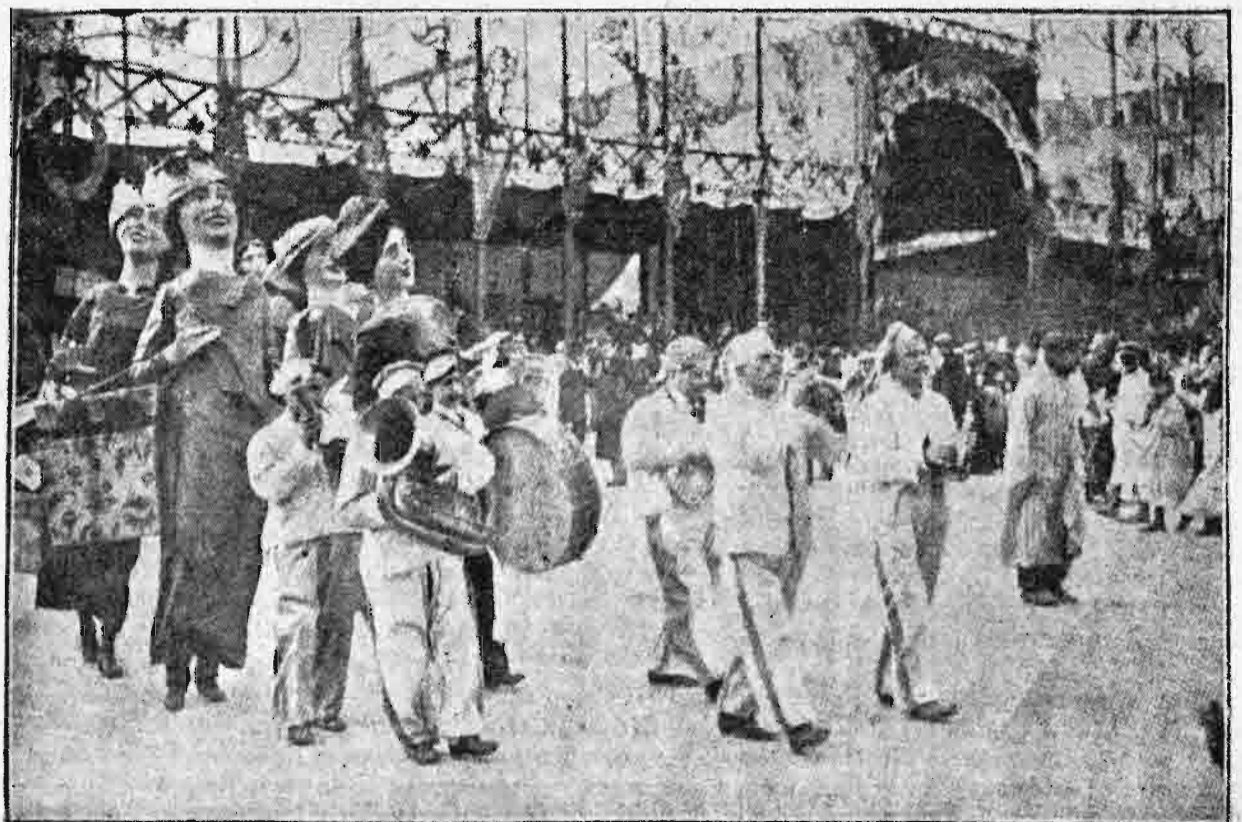
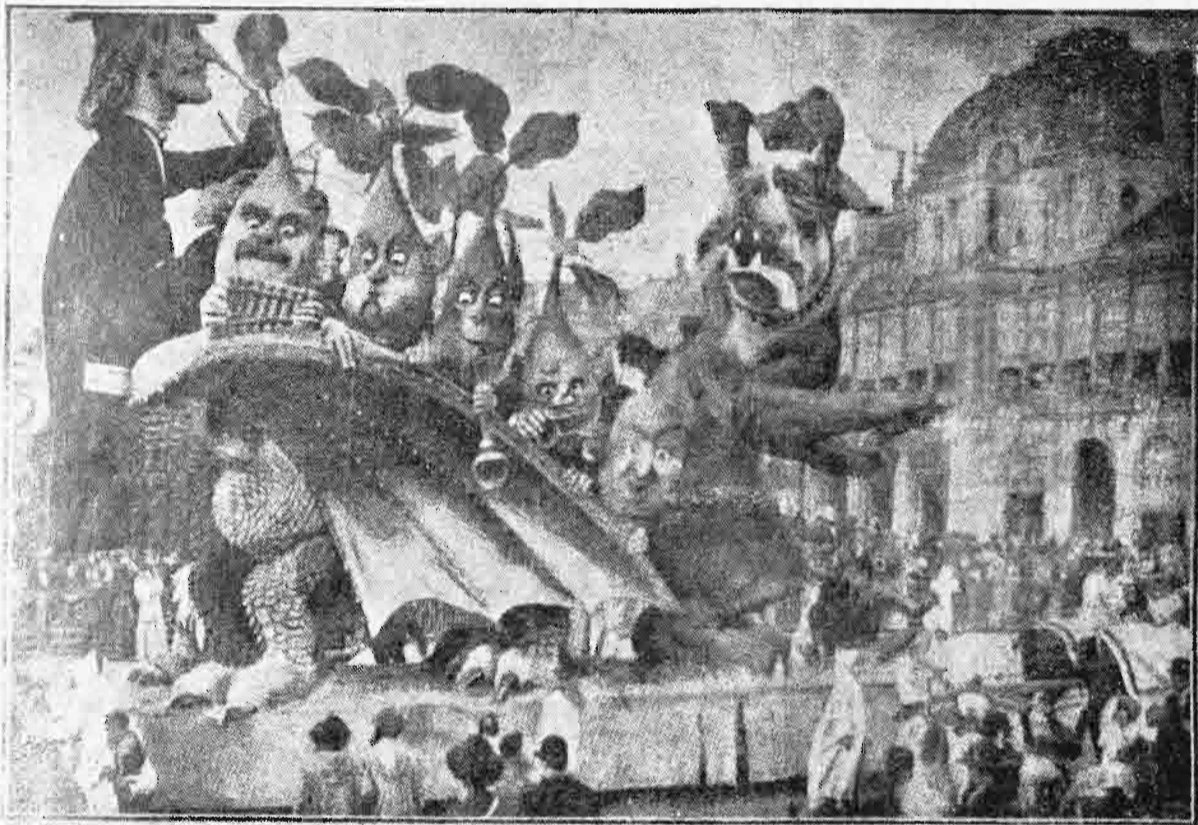
Άλφρέδος Καπς

Πέτρος de la Gorce

Έρρίκος Μπέργκσον

ΑΠΟ ΤΑ ΕΦΕΤΕΙΝΑΓΚΑΡΝΑΒΑΛΙΑ ΤΗΣ ΝΙΚΑΙΑΣ

ΟΙ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

του 'Ασ' Όλα

ΒΡΑΒΕΙΑ: 2 ΛΙΡΑΙ ΤΟΥΡΚΙΑΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΣ

ΧΟΡΗΓΙΑ, ΚΥΡΙΟΥ ΙΣΑΑΚ ΤΣΑΟΥΣΟΓΛΟΥ

ΟΙ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΕΣ

Εκ τῶν βραβευθέντων τὴν λήξασαν ἑβδομάδα ὁ Νικ. Καστανάκης (Λαόνικος) καὶ Θ. Βλαχόπουλος (Κτασίφίλος Χρηστίων), παρουσιάσθητες εἰς τὰ Γραφεῖά μας, ἔλαβον τὰ χρηματικά των ἑταθλα.

Εκ τῶν ὑποβληθέντων τὴν ἑβδομάδα ταύτην ἔργων ἐβραβεύθησαν οἱ ἑξῆς:

Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλῆ Γρ. 200
I. Λ. Χαλκούσης , 40

Τὸ ὄλον Γρ. 240

Ἐπίσης ἐκρίθησαν ἄξια δημοσιεύσεως καὶ εὐφύμου μνείας τὰ ἔργα: «Εὐγνωμοσύνη» ὑπὸ Ρ., «Τὸ Νεκρολόγιον» ὑπὸ Κ. Χρηστίωνος καὶ τὰ αἰνίγματα τῶν Χ. Χ. Χ., Νείλου, καὶ Ε. Κ. Ἀδριανουπολίτιδος.

Τοῦ διαθεσίμου ποσοῦ ὄντος 420 γροσίων, τὸ ὑπόλοιπον, γροσία 180, θέλει προστεθῆ εἰς τὸ ποσὸν τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος.

Παρακαλοῦνται οἱ βραβευθέντες ὅπως τὴν μεταμεσημβριαν τῆς προσεχοῦς Τετάρτης παρουσιάσθωσιν αὐτοπροσώπως εἰς τὰ Γραφεῖά μας, ἀποδείξωσι τὴν ταυτότητα των καὶ δηλώσωσι τὰς διευθύνσεις των, διότι μετὰ τὴν βράβευσίν των τὰ ὀνόματά των (τῶν τυχόν διὰ ψευδωνύμου διαγωνιζομένων) θέλουσι δημοσιευθῆ.

Αἱ πληρωμαὶ τῶν ποσῶν γίνονται ἐκ τῶν Γραφείων μας δι' ἐπιταγῶν.

Διανεμηθὲν μέχρι σήμερον ποσὸν διὰ τὰς πέντε ἑβδομάδας . . . . . Γρ. 900

ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ἜΡΓΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Κατέβαινε βιαστικῆ κάθε πρωτὸν τὸν κατήφορον τῶν Ταταούλων μ' ἓνα μικρὸ πακετάκι ὁστὸ χέρι ἢ Ἀνθίτσα διὰ νὰ μεταβῆ εἰς τὸ κατάστημα, ὅπου ἐργάζετο.

Ἦτο ὠραῖο κορίτσι μετὰ τὰ ξανθὰ τῆς τὰ ὀλόξανθα μαλλιά, μετὰ τὰ γαλανὰ, τὰ ἐκφραστικά τῆς μάτια, τὴν εὐγενῆ κατατομὴν τοῦ προσώπου, κάθε ἄλλο ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἦτο, παρὰ μίαν πτωχὴν, πτωχοτάτη ραπτοῦλα.

Ἦτο ὠραία, ἀλλ' ἦτο πολὺ δυστυχῆς. Ὁρφανὴ ἀπὸ μητέρα, ἔμενε μαζὺ μετὰ τὸν πατέρα τῆς, ἓνα ἀλκοολικὸν καὶ διεστραμμένον ἄνθρωπον, ἀπὸ τὸν ὅποιον οὐδέποτε ἤκουσε ἓνα γλυκὸν λόγο, μίαν παρηγορίαν.

Ὡ! πόσον θὰ ἦτο εὐχαριστημένη ἂν δὲν ἤκουε τούλαχιστον ὕβρεις καὶ ἂν δὲν δέχετο ραβδισμούς! . . .

— Μωρὴ στρίγλα, κόρη π. . . , χαμένο κορμί, δὲν μ' ἔφερες ἀπόψε τίποτε;

Ἦσαν αἱ τραφερώτεραι τῶν ἐκφράσεών του, ἀπὸ τὰς ὁποίας, ἀλλοίμονον! εἶχε συνηθίσει ἢ κόρη.

Ὁ πατὴρ ἐζήτηε χρήματα ἀπὸ τὴν κόρην του, ἐζήτηε παράδες διὰ νὰ πιῆ καὶ ὅταν ἢ Ἀνθίτσα, ἀνοίγουσα τὸ μικρὸ τῆς τσαντάκι, τοῦ ἔδιδε κανένα κάρτο, μικρὰν οὐνονομίαν ἀπὸ τὸν ἑβδομαδιαῖον μισθὸν τῆς, ἐκεῖνος τὸ ἔπαιρνε, τὸ ἔβαζε

στὴν τσέπη του καὶ ἀπεμακρύνετο μουρμουρίζων. Διηυθύνετο εἰς τὸ καπηλεῖον, καὶ ἔμενε ἐκεῖ τὰς περισσοτέρας ὥρας τῆς νυκτὸς καὶ ἐπέστρεφε τριπλῶν ἀνασθητῶν, βωμολοχῶν. . .

Ἄν ἢ κόρη ἤρνετο, τότε ὁ πατέρας τῆς κατέφευγεν εἰς δραστήρια μέσα.

Ἡ Ἀνθίτσα ὑπέμενε κάτι μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τῆς τῆς ἔδιδε δύναμιν νὰ ὑπομένῃ, μὰ πολλὰς φορὰς, ὅταν ἔμενε μόνῃ, κατελαμβάνετο ἀπὸ λυγμούς.

— Μητέρα! ἐφώναζε, σῶσέ με ἀπὸ αὐτὴν τὴν βάσανον καὶ πάρε με μαζὶ σου.

Ἄλλ' ἢ μητέρα τῆς δὲν τὴν ἔπαιρνε μαζὶ τῆς κάτω εἰς τὸ μνημα, τὴν ἄφινε νὰ ζῆ μετὰ τὸν ἀλκοολικὸν τῆς πατέρα.

* *

Ὁ καιρὸς ἔπερνε ὅσοι τίποτε δὲν ἤλλαξεν ἀπὸ τὴν βασανισμένην τῆς κόρης ζωὴν. Ὁ πατέρας τῆς Ἀνθίτσα ἔπαιρνε μέγχοι καὶ τοῦ τελευταίου γροσίου τὸν μισθὸν τῆς κόρης του καὶ τὸν ἔπαιρνε. Ἠδιαφόρει διὰ τὸ παιδί του, τὸ ἀλκοὸλ τὸν εἶχε κάμει τελείως ἀναίσθητον. Καὶ ἢ Ἀνθίτσα ἐμεγάλωνε μέσα εἰς ἐκείνην τὴν δυστυχίαν καὶ τὰ χροῖα τῆς προσέθετον καλλονὴν, χάριν, ὠραιότητα.

Ὡ! ἢ ὠραιότης τῶν πτωχῶν, τῶν ἀπερσιταῦτων κοριτσιῶν! Εἶναι ὁ χειρότερος σύντροφος, εἶναι πολλάκις ἢ καταστροφὴ των, τὰς ἐξαιρεῖ διὰ νὰ τὰ καταστήσῃ περιζήτητους μετὰ τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ οἱ ἄνδρες δὲν εἶναι πάντοτε ἅγιοι. . .

Εἰς τὴν ὠραιότητα στρέφονται ὄλον τὰ μάτια, αἱ ὀρέξεις, οἱ πόθοι, καὶ ὅταν ἢ ὠραιότης αὐτῆς εἶναι ἀρκετὰ χαμηλὰ ὅταν μετὰ μίαν δράκην χρυσίου εἶναι δυνατόν νὰ ὑποκύβῃ, τότε. . .

Ἡ Ἀνθίτσα εἶχε τὴν ὠραιότητα, ἦτις διήγειρε τοὺς πόθους, ἀλλ' ἦτο καὶ πολὺ χαμηλὰ διὰ νὰ δυνηθῆ νὰ τὴν προσεταιρῆ. Ἐπρεπε νὰ παλαίσῃ καὶ νὰ παλαίσῃ πολὺ. Ἄλλὰ ποῖος θὰ τὴν ἐβοήθει εἰς τὸν ἀγῶνα; Ὁ πατὴρ τῆς; τὸ κρῦον περιβάλλον τοῦ πτωχικοῦ δωματίου τῆς; ἢ μόνον τῆς εἰς τὰ βάσανα, τὰ ὅποια ὑφίστατο; Ὅλα, μὰ ὅλα ἐκεῖ τὴν κατεδίωκον, τὴν ἐξησθένουν, ἐνῶ ἐξ ἄλλου ἀπ' ἔξω τὰ πάντα ἐζήτειεν νὰ τὴν παρασύρουν κάπου, εἰς μίαν ἄγνωστον κατάστασιν, εἰς κάτι ὄνειρῶδες περιβάλλον. . .

Ὅταν μόνῃ πάντοτε τὴν νύκτα κατέβαινε τοὺς κατηφόρους καὶ ἀνήρχετο τοὺς ἀνηρόρους τοῦ δρόμου τῆς, πολλάκις παρηκολούθειτο ἀπὸ κανένα δανδῆν, ὁ ὅποιος τὴν παρεμόνευε καὶ ἤκουε νὰ φθάνουν εἰς τὰ αὐτιά τῆς μερικαὶ λέξεις, ἄλλοτε παρμένα ἀπὸ τὸ αἰσθηματικὸν λεξιλόγιον καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τὸν χυδαιότερον ρεαλισμὸν.

Ἡ κόρη ἔφρισε. . . Ἄλλοτε πάλιν ὑφίστατο τὴν μαρτυρικὴν κατάδειξιν τοῦ διευθυντοῦ τῆς, ἐνὸς νέου blasé, ὁ ὅποιος κυριολεκτικῶς τὴν ἐτυράννει.

— Δὲν θὰ αὐξήσω τὸν μισθόν σου, τῆς ἔλεγε, δὲν θὰ σὲ κρατήσω στὴν δουλειά σου εἰσαί τόσον διεστραμμένη, ὠραία μου. Τί γίνεται; ἔλεγε, χάρισέ μου ἓνα φιλάκι. Σὺ δὲν εἶσαι ἄνθρωπος;

Ἡ Ἀνθίτσα τὰ ἤκουε αὐτὰ καὶ ἔφρισε. . .

* *

Μίαν ἡμέραν εἰς τὸ κατάστημά των ἔφθασε μίαν μεγαλόσωμον κυρία. Ἦτο ὠραία, ἀλλὰ τὴν ὠραιότητά τῆς ἤξανε περισσότερον ἢ πολυτελεῖς φορεσιά τῆς. Εἶχε παραγγεῖλει ἓν φόρεμα εἰκοσι δύο

λιρῶν καὶ εἰς τὴν Ἀθῆν ἐίπον νὰ προβάρῃ τὸ φόρεμα ἐκεῖνο.

Ἡ κόρη, ὅταν εὐρέθη εἰς τὸ καμπινὲ τῶν δοκιμῶν μόνῃ μετὰ τὴν εὐσωμον ἐκείνην κυρίαν, παρ' ὀλίγον νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὰ μύρα τῆς, ἐθόλωσαν τὰ μάτια τῆς ἀπὸ τὰ μεταξωτὰ ἐκείνης ἀσπρόρουχα, ἀπὸ τὴν εὐμάρειαν, τὴν ὁποίαν τὰ πάντα ἐφανέρωνον. . .

Ἡ Ἀνθίτσα ἔκαμε τὴν δοκιμὴν καὶ ὅταν συνώδευσε τὴν ἄγνωστον εἰς τὸ ταμειῖον, τὴν ἤκουσε νὰ λέγῃ:

— Τὸ φόρεμα στείλετε εἰς τὸ σπίτι μου, τὸν λογαριασμὸν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου Χρυσίδου.

Ὅταν δὲ ἐπέστρεφεν εἰς τὸ δωμάτιον, ποῦ ἦσαν καὶ αἱ ἄλλαι ἐργάτριαι, τὰς ἤκουσε νὰ λέγουν:

— Καλέ, δὲν τὴν ξύρετε; εἶπε ἢ Κλεοπάτρα, ἢ ἐρωμένη τοῦ Χρυσίδου. Ζῆ σὰν μίαν βασίλισσα. . .

Ἡ εἰκὼν τῆς Κλεοπάτρας δὲν ἄφινε τὴν ψυχὴν τῆς Ἀνθίτσα, τὴν παρηκολούθει ἐπὶ μῆνα, τὴν ἐβασάνιζε καὶ ἐγένετο τόσον περισσότερον ζοηρὰ, ὅσον ἔβλεπε τὴν ἀγρίαν μορφήν τοῦ πατέρα τῆς, τοὺς γυμνοὺς τοίχους τοῦ δωματίου τῆς, τὰ μαλωμένα τῆς ἀσπρόρουχα, τὴν μοναδικὴν φορεσιά τῆς.

* *

Ἦλθε τὸ Σάββατον τῆς Ἀπόκρεω ὁ διευθυντῆς τῆς τὴν ἐπλήρωσε τελευταίαν, διὰ νὰ τῆς εἰπῇ:

— Ἀπόψε δὲν μοῦ ξεφεύγεις, θὰ ἔλθῃς μαζὶ μου εἰς τὸν χορὸν, θὰ φορέσωμε ντόμινα, θὰ σὲ περιμένω εἰς τὴν γωνίαν τοῦ σπιτιοῦ σου. Θὰ περᾶσωμεν ὠραία, δὲν θὰ σὲ καταλάβῃ κανεὶς, θάλλῃς;

Ἡ κόρη ἔφρισε καὶ ἔτρεξε σπῆτι τῆς, μὰ ἐκεῖ τὴν ἐπεριμένεν ὁ πατέρας τῆς.

— Μωρὴ στρίγλα, δὲν ἔφερες περισσότερα; τί ἀποκορῆς θὰ περᾶσω ἀπόψε;

Ἡ Ἀνθίτσα ἐκένωσε τὸ τσαντάκι τῆς εἰς τὰ χέρια τοῦ πατέρα τῆς, ὁ ὅποιος ἔφυγε βιαστικῶς. Ἡ κόρη ἔμεινε μόνῃ ὅλα τῆς γύρω τῆς ἐφαίνοντο κρύα, ἄγρια καὶ μόνον εἰς τὸ βάθος τῆς φαντασίας τῆς ἢ μορφή τῆς Κλεοπάτρας ἐζωογονεῖτο! Ἐξέσπασεν εἰς ἓνα παρατετομένον λυγμὸν καὶ ἐσωμάσθη εἰς τὸ πάτωμα, ἐνῶ μὰ φωνὴ ἐπνίγετο εἰς τὸ στήθος τῆς:

— Μητέρα, συγχώρησέ με!

Δύο ντόμινα εἰς τὸν χορὸν τοῦ Ὁδείου, τὸ ἓνα δίπλα εἰς τὸ ἄλλο ἔμενον παρὰμερᾶ. Φαντάζεσθε ποῖοι ἦσαν.

* *

Ἐξω ἀπὸ τὸ κατάστημα Καλλιβρούση μίαν ἄμαξα σταματᾷ. Καταβαίνει ἀπ' αὐτὴν μίαν νέα καὶ διευθύνεται εἰς τὸ διαμέρισμα τῶν παραγγελιῶν.

— Εἶνε ἔτοιμο;

— Μάλιστα, κυρία, ἂν θέλετε ἢμπορεῖτε νὰ τὸ προβάρετε.

Ἡ κυρία ἐμβῆκε εἰς τὸ δωμάτιον τῶν δοκιμῶν μίαν κόρη παρουσιάσθη διὰ νὰ προβάρῃ τὸ φόρεμά τῆς ἢ κόρη, μίαν συμπαθῆς μορφή, φαίνεται πολὺ δειλὴ ἐμπρὸς εἰς τὴν κυρία ποῦ ἔπρεπε νὰ περιποιηθῆ, τὸ χέρι τῆς ἔτρεμε τὴν ἐθάμβωσε μήπως ἢ πολυτέλεια ἐκείνη; τὰ μάτια τῆς εἶχον σχεδὸν θολώσει. Ἄλλὰ καὶ ἢ κυρία δὲν ἤμπορεσε νὰ κρατήσῃ τὴν ψυχραμίαν τῆς; ἐμπρὸς σὲ ἐκείνην τὴν ἀφελῆ ἐργάτριαν ἠσθάνετο νὰ σφιγγῆ ἢ καρδιά τῆς. Τί ἀρὰ γε νὰ συνέβαινε μέσα εἰς τὴν ψυχὴν ἐκείνης; Ποίους ἀρὰ γε διαλογισμοὺς

ΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

του ‘Ολα’ ‘Ολα

Βραβεία χρηματικά. — Δύο λίρες Τουρκίας εκάστην εβδομάδα καθ’ όλον τὸ 1914.

Χορηγία κ. ΙΣΑΑΚ ΤΣΑΟΥΣΟΓΛΟΥ

τῆς ἔφευγεν εἰς τὸ πνεῦμά της ἡ μικρὰ ἐκείνη ἐργάτρια ἢ τί νὰ τῆς ἐνεθύμιζε τὸ δειλὸ ἐκεῖνο κορίτσι; Ἡ κυρία διέκοψε τὴν δοκιμὴν διὰ τὰ φύγη γρήγορα ἀπὸ τὸ κατάστημα, ἐρρίφθη εἰς τὸ ἀμάξι καὶ με πνιγμένη φωνὴ λέγει εἰς τὸν ἀμαξηλάτην: — Σπίτι.

Ἀνέβη με κόπον εἰς τὸ διαμέρισμά της τώρα ὡς ἦτο μόνη μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν της, εἰς βαθύς λυγμὸς ἠκούσθη νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ στήθος της καὶ εἰς μόνος γδοῦπος, γδ ὕπος σώματος ποῦ σωριάζεται κατὰ γῆς, ἐπηκολούθησε.

Ἐν ἄχ! ἄγριον διέσχισε τὸν ἀέρα τοῦ δωματίου.

Αὐτὸ ἦτο τὸ τελευταῖον ἄχ! τῆς ψυχῆς ποῦ ἐκφεύγει ἀπὸ τὸ σῶμα.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὴν ἦσαν πλέον ψυχρὰν, τὴν κηδείαν της οὐδεὶς ἠκολούθησε καὶ ὁ μόνος ἱερεὺς ποῦ ἐφαλλε τὰς τελευταίας εὐχὰς τῶν νεκρῶν, ἠκούσθη ναυθρὰ νὰ ψιθυρίζη:

Ἐπὲρ ἀναπαύσεως τῆς δούλης σου Ἀνθῆς. . .

ΑΝΘΙΣΜΕΝΗ ΑΜΥΓΔΑΛΗ

ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ἀσυνήθης κίνησις σήμερον πρὸ τοῦ Νεκροταφείου. Ἀμάξια πηγαινοέρχονται, βιαστικά αὐτοκίνητα σταματοῦν μιὰ στιγμή γιὰ νὰ καταβοῦν οἱ ἐπιβάται των καὶ χάνονται πάλιν μέσα στὴ σκόνι κάτω κει μακρὰ. Ἀδιάκοποι ποικίλοι συνοδεύται συνοδοῦνται πρὸς τὴν εἰσόδον τῆς ἐκκλησίας. Εἶναι ψυχροσάββατον.

Κόλυβα, κηρία, ἄνθη καὶ μαῦροι σταυροί· αὐτὰ εἶναι τὰ δῶρα τῆς πενήθιμου τελετῆς! Ὅλα σύμβολα τοῦ πένθους, τῆς λύπης καὶ κάποιου ὑψηλοῦ μυστικισμοῦ. Περίεργα δῶρα, δῶρα γιὰ τὰς ψυχὰς. Ἡ ἐκκλησία εἶναι γεμάτη ἀπὸ κόσμον. Εἰ αὐ μαῦρα στολισμένη, μὰ λαμποκοπᾷ ἀπὸ πλουσίαν καὶ θλιβεράν φωτοχυσίαν. Οἱ χοροὶ σιγῆς ἀλλοῦν λυπητερά, οἱ ἱερεῖς κάτι ψιθυρίζουν. Ὅλα γιὰ τὰς ψυχὰς. Ὁ Θεὸς συχωρᾷ τοὺς—αἰωνία τοὺς ἡ μνήμη. Καὶ τελειώνει ἡ πενήθιμος ἀκολουθία.

* *

Τὰ δακρυσμένα πλήθη χύνονται τώρα ἐπὶ τοὺς τάφους καὶ ἐκεῖ ἀναλύονται σὲ δάκρυα. Οἱ ἱερεῖς δὲν προλαμβάνουν νὰ διαβάσουν τρισάγια. Ἀκούει κανεὶς τὰ βιαστικά βιαστικά: «Καὶ τάξον αὐτὴν ἐν τόπῳ φωτεινῷ, ἐν τόπῳ χλοερῷ, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως. . . Ἀμήν!»

* *

Ἡμέραι τῶν δῶρων! Μιὰ ἡ πρωτοχρονιά γιὰ τοὺς ζωντανούς καὶ μιὰ τὸ ψυχροσάββατον γιὰ τὰς ψυχὰς. Καὶ γιὰ τοὺς ζωντανούς τὰ δῶρα πολλὰς φερῆς παραλείπονται ἢ καὶ λησιμονοῦνται. Γιὰ τὰς ψυχὰς ὅμως ὄχι! Σὰν ξημερώνη ψυχροσάββατον, σοῦ φαίνεται πῶς ὅλοι αἱ ψυχὰι τῶν ἀποθιμμένων σου σὲ περιτριγυρίζουν σὰν νὰ σοῦ ζητοῦν κάτι. Καὶ σὺ, εὐσεβὴς πρὸς αὐτάς, σπεύδεις νὰ ταῖς προσφέρῃς ὅτι περνᾷ ἀπὸ τὸ χέρι σου, ἓνα κερδί, τὸ λησιμονημένο πτωχικὸν σταυρὸν, ὀλίγα ἄνθη, κόλυβα ἢ καὶ μόνον μερικὰ θεράμια δάκρυα.

Μιὰ γρηῃ, ἀναλελυμένη σὲ δάκρυα, πλανᾷται σὰν σκιά τοὺς τάφους ἐπάνω. Ἀκούει τὰ διάφορα μοιρολόγια καὶ προχωρεῖ βιαστικῶς πάντοτε. Τελὸς σταματᾷ σ’ ἓνα τάφον—ἐκεῖ ποῦ μιὰ μάννα μοιρολ γᾶ τὸ γυὸ της—γονατίζει καὶ φιλεῖ τὸ χῶμα. Ὁ γυῖος τῆς γρηῆς πέθανε στὴν ξενιτιά. Ποιὸς ξεύρει ποῦ εἶναι ὁ τάφος του! Ἡ εἰδησις τῆς ἠλθῆν ἀπ’ ἐκεῖ κάτω σὰν πνοὴ δυνατοῦ ἀέρα, σὰν φρικιαστικὸν ὄνειρον. Δὲν ἔχει ὅμως τώρα περὶ τὸ γυὸ της.

Μὰ μέσα σ’ ὄλην αὐτὴν τὴν κίνησιν, ἓνας μόνον τάφος μένει ἤσυχος. Ἐπάνω σ’ ἓνα πτωχοκαμωμένο καὶ στραβομπιγμένο σταυρὸ ἀναγινώσκει ὁ διαβάτης:

«Στὸ Σταῦρον, ναύτη τοῦ μάρκου. . . οἱ φίλοι του τῆς θάλασσας».

Πτωχὴ τοῦ ναύτη μάννα! Ποιὸς ξεύρει ποῦ μοιρολογᾷς καὶ σὺ σήμερα καὶ ποῖα ἄδεια χῶματα βρέχεις μετὰ τὰ δάκρυά σου! Ἡ μήπως σ’ ἐλυπήθηκε περὶ ὁ Θεὸς καὶ ἤνωσε τὴν ψυχὴν σου μετὰ τὴν ψυχὴν τοῦ γυῖου σου πᾶνω κει στὰ ὑψηλά!

Ἐπάνω σὲ καλοπεριποιημένο μνήμα, ὀλόκληρη μὰ οἰκογένεια κλαίει. Κλαίει τὴν κόρη της, τὴν ἀδελφὴ της, μόλις εἴκοσι χρονῶν. Ἡ μικρὴ ἀδελφὴ

στολίζει τὸν τάφον με μενεξέδες, ποῦ τόσο πολλὴ τοὺς ἀγαποῦσεν ἢ μακαρίτισσα. Καὶ πίσω ἀπ’ ἓνα μαρμάρινον μνήμα, ἐκεῖ κοντά, κάποιος νέος, ἄγνωστος, κλαίει κ’ ἐκεῖνος τὴν δύστυχη κόρη, γιὰτὶ εἶχεν ἀρχίσει ὁ ἔρωσ νὰ μειδιᾷ καὶ στυγρὸς δὺό τους. Ἀλλ’ ἀποτόμως κατέστρεψεν ὅλα τοὺς τὰ ὄνειρα, παρέσυρεν ὅλας τὰς ἐλπίδας. Πέρασαν τώρα δύο χρόνια π’ ἀπέθανεν ἐκεῖνη. Κ’ ἐκεῖνος ὠρκήσθη νὰ μὴ κυττάξῃ περὶ ἄλλη γυναῖκα, νὰ μὴ νυμφευθῇ ποτέ. Σήμερα δέ, ἠνυχροσάββατον, προσφέρει κ’ αὐτὸς τὸ δῶρό του στὸν πεθαμένο: λίγα πικρὰ δάκρυα, ἀπόσταγμα πονεμένης καρδιάς.

* *

Ψυχροσάββατον! Γυρνᾷ κανεὶς ἀπὸ τὸ Νεκροταφεῖον με κάποιον διαφορετικὴν συναίσθησιν. Ὅταν προσφέρῃς δῶρα στὸς ψυχὰς, δὲν σ’ ἀφήνουν κ’ ἐκεῖναι ἔτσι! Δὲν σοῦ προσφέρουν ἄνθη, οὔτε σταυρὸ μαῦρον, οὔτε κόλυβα, γιὰτὶ ἐκεῖναι δὲν ἀνέκουν στὸν ὑλικὸν κόσμον.

Σοῦ προσφέρουν ὅμως κάποιον δῶρον διαφορετικὸ, περὶ ὑψηλὸ, κάποιον δυνατὴν πανσυναίσθησιν, ποῦ πλημμυρίζει γιὰ πολὺ καιρὸ τὴν καρδίαν ἀπὸ γλυκὰς ἐλπίδας, ἀπὸ ἀνίκητη παρηγορία: «Στὸν τάφον σταματοῦν ὅλοι! Ἐκεῖ σβύνει ὅλη ἡ ζωὴ. Ἐκατομμυριοῦχος εἶτε πτωχός, ὅλοι γυμνοὶ ἐκεῖ πέρα θὰ πᾶμε· τὸ ἴδιο χωματίνον καὶ παγωμένο σκέπασμα θὰ μᾶς καλύψῃ ὅλους. Τὸ ἴδιο τέλος μᾶς περιμένει ὅλους! Γι’ αὐτὸ κάμνε τὸ καλὸ, καὶ μόνον τὸ καλὸ, ἐνόσφ ἔξῃς, γιὰτὶ αὐτὸ εἶναι ποῦ σὲ προετοιμάζει γιὰ τὸν ἄλλο κόσμον ποῦ δὲν ξεύρεις, καὶ τὸν ὅποιον ὅμως πάντοτε φοβεῖσαι. . .»

Ἐ! ἂν ἦσαν περισσότερα τὰ ψυχροσάββατα!

Πέραν.

Ι. Α. ΧΑΛΚΟΥΣΗΣ

Η ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

Ἐχει σκυλλιά, ποῦ τὸ καλὸ ποτὲ δὲν τὸ ξεχνοῦν κ’ ἐπάνω στοῦ κυρίου των τὸ μνήμα ξεψυχοῦνε.

* *

Ἐπὶ τὸν ὄμιλον ὅμως κ’ ἀνθρώποι κ’ ἐδῶ καὶ σ’ ἄλλους [τόπους, ποῦ νὰ τοὺς κάμῃς προσπαθεῖς ἀληθινούς ἀνθρώπους κ’ ἐκεῖνοι, μόλις ἀισθανθῶν, οὐ γειήκαν καί, σοῦ στρέφουν ἀδιάφορα κ’ ἀπλῶστα τὴν πλάτη καὶ βλέπει, μετὰ κατάπληξιν καὶ μετὰ πολλὴν ὀδύνην πῶς τὴν εὐγνωμοσύνην κατὰ κανόνα γυνικὸν τὴν ἀπαντᾷ στυγρὸν σκύλλον, σπανίως δέ, κ’ ἴσως ποτέ, στὸν ἀνθρώπον, στυγρὸν φίλον. Ρ.

ΤΟ ΝΕΚΡΟΛΟΥΛΟΥΔΟ

Τὸ ἀεράκι μετὰ χαρὰ καὶ μετὰ πολὺ καμῖον ἓνα πρῶτ, μετ’ ἔς τ’ ἄνωμα τῶν λουλουδιῶν λουσιμένο, παιζοντας, ἔς τὸ νεκρὸν θεμὸν ἓνα φίλον νὰ πάρῃ ἐπὶ γῆς, ποῦ ἐστέκετο χλωμὸ καὶ μονωμένο.

* *

— Γιὰτὶ, λουλουδί μου, ρωτᾷ, ἐδῶ μονάχον μένεις καὶ συντροφεύεις τοὺς νεκρούς ποῦ κλέβουν τ’ ἄρωμα σου καὶ σοῦ χαλοῦν τὴν εὐμορφίαν; γιὰτὶ νὰ μὴν πηγαίνῃς ἔς τοὺς κάμπους μετ’ ἀδέλφια σου νὰ βρῆς τὴν συντροφίαν σου;

* *

— Ὁ, δὲν ποτὶθ τ’ ἀδέλφια μου, ἀπὴντησεν ἐκεῖνο, γιὰτὶ κανεὶς δὲν ἀγαπᾷ σὰν τὸν περιφρονοῦνε εὐρίσκοντας παρηγορίαν ἔς τὰ δάκρυα ποῦ πῖνω, δίνω κ’ ἐγὼ παρηγορίαν ἔς ἐκεῖνους ποῦ πονοῦνε.

Δὲν ἔχω ἄρωμα· εἰς καρδίαν, ποῦ μέσα θεριεμένη ἔχουσε τὸ φαρμάκι τῆς ἡ θλίψι, δὲν φωλιῶζει χαρὰ καὶ ρίζα, δάκρυα ποῦ ἔχουν ποτισμένη, ποτὲ λουλουδία μ’ εὐωδιά, ἀέρι μου, δὲν βγάζει.

Χάλκη.

ΚΤΑΣΙΦΙΛΟΣ ΧΡΗΣΤΙΩΝ

1] Καθ’ ὅλον τὸ τρέχον ἔτος 1914 ἰδρύνονται Ἐβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ ποικίλης ὕλης, πάντοτε συναδούσης πρὸς τὴν ὕλην καὶ τὸ περιεχόμενον τοῦ «Ἀπ’ Ὅλα» με βραβεῖα ἑβδομαδιαῖα 2 λίρας Τουρκίας.

2] Ἀναλυτικότερον τὰ ὑποβαλλόμενα εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ἔργα θὰ εἶναι: διηγήματα, χρονογραφήματα, εὐθυμογραφήματα, ποικίλα, ποιήματα, αἰνίγματα, προβλήματα, περιγραφαί, εὐτράπελα, σάτυρα, γελοιογραφίαι, ὑπὸ τὸν ὄρον, ὅπως εἶναι ταῦτα πρωτότυπα.

3] Τὰ ἀποστελλόμενα ἔργα πρὸς τὸν Διαγωνισμὸν δέον νὰ εἶναι σύντομα· τὸ ἐκτενέστερον δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς 2 στήλας τῆς Ἐπιθεωρήσεως μετὰ στοιχεῖα τῶν 8 (στοιχεῖα, δι’ ὧν γράφονται αἱ Ἐντυπώσεις τῆς Ἐβδομάδος).

4] Ἐκαστὸν ὑποβαλλόμενον ἔργον, διὰ νὰ ληφθῇ ὑπ’ ὄψει, πρέπει α) νὰ φέρῃ ἐπὶ τοῦ φακέλλου τὴν σημείωσιν: «Διὰ τοὺς Ἐβδομαδιαίους Διαγωνισμοὺς τοῦ «Ἀπ’ Ὅλα»· β) νὰ συνοδεύεται μετ’ ἓν, τὸ τελευταῖον, δελτίον, τὸ ὅποιον δημοσιεύεται εἰς τὸ φύλλον μας· γ) ἕκαστος φάκελλος δέον νὰ περιέχῃ ἓν μόνον ἔργον καὶ ἓν δελτίον καὶ τοῦτο διὰ νὰ βεβαιωθῇ τὸ «Ἀπ’ Ὅλα», ὅτι ὁ διαγωνιζόμενος εἶναι ἀναγνώστης τῆς Ἐπιθεωρήσεως· δ) εἰς ἕκαστον ἔργον πρέπει ν’ ἀντιστοιχῇ καὶ ἓν δελτίον· καὶ ε) τὰ χειρόγραφα νὰ εἶναι εὐανάγνωστα.

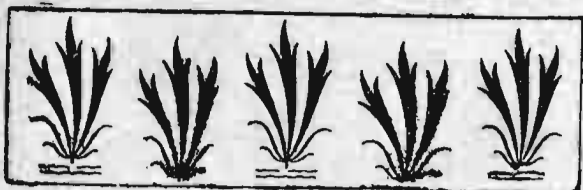
5] Οἱ ἀποστελλόμενοι φάκελλοι, εἴτε ταχυδρομικῶς εἴτε κατατιθέμενοι εἰς τὰ Γραφεῖά μας, θὰ κατατάσσονται κατὰ σειρὰν ἀφίξεως, ἐκάστην δὲ Πέμπτην θὰ παραδίδονται εἰς τὴν Ἑλληνοδίκον Ἐπιτροπὴν. Οἱ φάκελλοι, οἱ κατατιθέμενοι μετ’ ἐκάστην Πέμπτην, θὰ λαμβάνονται ὑπ’ ὄψει τὴν ἐπομένην ἑβδομάδα.

6] Τὰ βραβεῖα εἶναι ποικίλα τὸν ἀριθμὸν. Ἡ Ἑλληνοδίκος Ἐπιτροπὴ ἔχει πληρεξουσιότητα νὰ διαιρῇ τὸ ἑβδομαδιαῖον ποσὸν τοῦ ἄθλου εἰς ὅσα θέλει τμήματα, ἀναλόγως τῆς σπουδαιότητος καὶ τῆς ἀξίας τῶν ἔργων. Ἐν τούτοις καὶ ὀλόκληρον τὸ ἄθλον τῶν 2 Λ. Τ. δύναται ν’ ἀπονεμηθῇ εἰς ἓν μόνον ἔργον.

7] Ἐν ἡ περιπτώσει τὰ κατὰ τινὰ ἑβδομάδα σταλέντα ἔργα δὲν κρινῶσιν ἄξια ὅλης ἢ μέρους τῆς ἀμοιβῆς, τὸ ποσὸν τῆς ἑβδομάδος ἐκείνης θέλει διατεθῆ διὰ τὴν προσεχῆ, ὁπότε τὰ βραβεῖα θὰ εἶναι ἠϋξημένα.

8] Τὰ βραβευόμενα ἔργα θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὸ φύλλον τῆς ἑβδομάδος ἐκείνης μετὰ τῶν ὀνομάτων τῶν συγγραφέων των. Ὅλα τὰ βραβευόμενα ἔργα, ὡς καὶ τὰ κρινόμενα ἄξια δημοσιεύσεως καὶ ἐπαίνου (ἄνευ χρηματικῆς ἐπαύλου), θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὰς ἐπὶ τούτῳ ὀρισθησομένας δύο σελίδας τοῦ «Ἀπ’ Ὅλα».

9] Τὰ ἀποστελλόμενα χειρόγραφα, βραβευόμενα ἢ μὴ, δὲν ἐπιστρέφονται.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ!

Τὸ δράσον εἰς τὸ θέατρον.

Μητροπολίτης ἐκ Φαναρίου, «θιασώτης καὶ θεομὸς ὀπαδὸς τῆς πραγματικῆς ἀνορθώσεως τοῦ κλήρου καὶ τῆς προοδευτικῆς ἐξελίξεως τῶν κατ’ αὐτόν», ὡς γράφει ἡ ἐφημερίς, ἣτις ζητεῖ τὴν γνώμην τῶν ἱεραρχῶν περὶ τοῦ ἀνὴρ πρῶτη νὰ συχναῖζῃ ὁ κληρὸς εἰς τὰ θέατρα, ἐξέφρασε τὴν γνώμην, ὅτι «καλὸν θὰ ἦτο νὰ φοιτῶσιν οἱ ἱερεῖς εἰς τὰ θέατρα καὶ εἰς τὰς συναυλίας, διότι ὁ κληρικὸς, καθὼς ὅλοι οἱ θνητοί, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ καὶ αὐτὸς κάποιαν ἀναψυχήν». — «Πολὺ καλὰ — ἠρώτησεν ὁ συντάκτης — ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ σκανδαλισθῇ ὁ κληρικὸς;»

— «Καὶ διατί νὰ μὴ σκανδαλιστεῖται ὁ ἄλλος κόσμος καὶ νὰ σκανδαλιστεῖται μόνον ὁ κληρικὸς; Ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ σᾶς σημειώσω, ὅτι δὲν θὰ ἦτο λυπηρὸν καὶ δὲν θὰ ἐκολάκευε διόλου τὴν ἀντοχήν τοῦ κληρικοῦ, ἐὰν ἐσκανδαλιζέτο θεώμενος ἀπὸ ἀποσιώσεως μακρᾶς, ἐνῶ, ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του, εὐρίσκειται πολλῶν πλησιέστερον πρὸς τὸν σκανδαλισμὸν, ὅταν ἐντὸς τεσσάρων ἀπέρορητα καὶ αὐτοῦ τοῦ συζυγικοῦ βίου ἐπι...»

Πολὺ ὀρθὰ καὶ μὲ ἐλικρινεῖαν ἀσυνήθη εἰς τοὺς ρασοφόρους, τὰ λέγει ὁ ἱεράρχης. Ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι εὐρίσκονται πολλῶν πλησιέστερον πρὸς τὸν σκανδαλισμὸν, ὅταν ἐντὸς τεσσάρων ἀκούουν νὰ τοῖς ἐκτίθενται διάφορα ἀπέρορητα καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ συζυγικοῦ βίου, καὶ ἔχουν τὴν ἀντοχήν νὰ μὴ σκανδαλιστεῖται, εἰνε δυνατὸν νὰ σκανδαλιζῶνται εἰς τὸ θέατρον, ὅτιν ἐξ ἀποσιώσεως βλέπουν μόνον σκανδαλιστικὰ κινήσεις, καὶ ἐξ ἀποσιώσεως μόνον ἀκούουν σκανδαλιστικὰ σκάνδαλα;...

‘Ασπάζομαι, φιλῶ, ἐνστερνίζομαι».

Ὁ πατὴρ Κωσταρίδης εἰς τὸ ἐρώτημά μου, ἀνὰ πρῶτην οἱ ἱερεῖς νὰ συχναῖζον εἰς τὰ θέατρα, εὐρησθήθη ν’ ἀπαντήσῃ:

«Ἐγὼ ἀσπάζομαι πᾶσαν νέαν, φιλελεύθερον καὶ ὠραίαν... ἰδέαν. Φιλῶ τὴν σοφίαν, ὅπου καὶ ἀνὴρ εὖρω εὐτήν. Καὶ ἐντροφῶν εἰς τὰ κάλλη αὐτῆς, καὶ μεθύων ἀπὸ τὰ μεθυστικά αὐτῆς ἀρώματα, ἐνστερνίζομαι, ἐν τέλει, αὐτήν.»

Ἐν παραβολαῖς, βλέπετε, ἐκφορᾶζει τὴν γνώμην τοῦ ὀπαδῆ Κωσταρίδης Ἄσπάζεται λέγει, πᾶσαν νέαν, φιλελεύθερον καὶ ὠραίαν ἰδέαν ἐννοῶν, ὅτι εἶνε ἐχθρὸς τῶν προλήψεων καὶ πλαιῶν συνηθειῶν. κατ’ ἄς δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἱερέα νὰ ἐκτίθεται εἰς διμῶσια κέντρα. Καὶ τοῦτο, διότι φιλεῖ τὴν σοφίαν, ὅπου καὶ ἀνὴρ εὖρω αὐτήν. Δι’ αὐτῶν, ὁ ἐν παραβολαῖς ὀμιλῶν, ἐννοεῖ τὴν σοφίαν τῆς Ἑρώτης. ἣτις δὲν περιφριζεῖ πλεον τὸν ἱερέα, ἀλλ’ ἐλευθέρως τῷ ἀνοίγει τὰς πύλας τῶν θεάτρων καὶ τῶν ἄλλων κέντρων ἀναψυχῆς. Ὁ φιλῶν δὲ τὴν σοφίαν καὶ ἐντροφῶν εἰς τὰ πνευματικά καὶ ψυχαγωγικὰ αὐτῆς; κάλλη, ὁ μεθυσκόμενος ἐκ τῶν ἀρωμάτων αὐτῆς, βεβαίως, ἐν τέλει, ἐνστερνίζεται αὐτήν. Δια τῶν λόγων τούτων καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι οἱ τοιαῦτα διξοζόντες ἱερεῖς εἰς τὴν Σοφίαν φιλοῦντες οἱ γνητευόμενοι ἐκ τῆς γυμνοῦ αὐτῆς; κίλλους, δ. κοινὴν καὶ πρέπον εἶνε νὰ θεατρίζωνται.

Καὶ ἄλλη «φιλολογική».

Τὰ βλέπετε, κύριε Θεοδοσιάδῃ; Βλέπετε τὰ οἰκτιρὰ ἀποτελέσματα τοῦ παρατόλμου κινήματός σας; Καὶ ἄλλος παρεσύρθη, καὶ ἄλλος σᾶς ἐμμύθη, καὶ ἄλλος, μὴ συναισθανόμενος τὰς κοινω...

νικᾶς τοῦ ὑποχρεώσεως καὶ ἀσεβῶν πρὸς τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας, διοργανοί, πάνυ ἀσυστόλως, ἐσπερίδα... «φιλολογική», ἀποκλείων, ἐν καιρῷ μάλιστα ἀποκρηᾶς, χοροὺς καὶ πόκερ καὶ μπρίτζ...

Ὁ νέος δράστης τοῦ προξικοπήματος — παραδίδο τὸ ὄνομά του εἰς τὴν δημοσίαν κατάκρισιν — εἶνε ὁ κ. Σοφοῦλῃς Α. Χουδαβερδόγλου. Τὸ ἔγκλημα διεπράχθη εἰς τὴν ἐν Καθήκοι οἰκόν του. Προσεκάλεσε φιλικὴς οἰκογενείας, καὶ ἐκ τοῦ Πέραν ἀκόμη, 25 ἐν ὄλῳ, καὶ ἐσπευσεν ὁ κόσμος νὰ προσέλθῃ, βεβαίως ὅτι εὐάρεστον θὰ εὖρη διασκέδασιν εἰς τὸν χορὸν καὶ εἰς τὰ χαρτίσ. Οὐδὲν, κατ’ ἀρχάς, προεμήνευε τὸ ἄνοσιούργημα. Ζωηρὰ ἦτο ἡ συνδιάλεξις καὶ εἰς ζωηρότερος καὶ πρὸς πάντας καὶ πρὸς πάσας περιποιητικώτατος ὁ φύσει καὶ θέσει εὐγενῆς Ἀμφιτρώων. Καθ’ ἣν στιγμὴν ὁ διευθυντῆς τοῦ «Ἀπ’ Όλα» — ἐκ τῶν προσκεκλημένων ἐπίσης — συνδιελέγετο μετὰ δεσποινίδος, ἣτις ἐπέμενε νὰ τῇ ἐπεξηγήσῃ οὗτος μερικὰς στάσεις τοῦ Ταγκό, δημοσιευθείσας εἰς τὸ τελευταῖον τεύχος τῆς Ἐπιθεωρήσεως, ἡ ἀργυρόηχος ἀκούεται φωνῇ τοῦ Ἀμφιτρώωνος καὶ διακόπτεται ἡ τρυφερὰ συνδιάλεξις τοῦ κ. Διευθυντοῦ μετὰ τῆς δεσποινίδος. Ὁ Ἀμφιτρώων ἀγγέλλει, ὅτι «ἡ ἐσπερίς εἰς δύο διήρηται μερῆ, εἰς «φιλολογικὸν» καὶ «κοινωνιολογικὸν». Κεραυνόπληκτοι οἱ προσκεκλημένοι... Ἡ δεσποινίς, μάλιστα, ἡ ἐπιζητούσα διασαφήσεις περὶ τοῦ Ταγκό, μικροῦ δεινὸ ἐλιποθύμει, ἐὰν δὲν ἐσπευδε νὰ τῇ προσφέρῃ λεμονάδαν ὁ κ. Διευθυντῆς. Καὶ ἀρχίζει, πρὸς γενικὴν δυσθυμίαν καὶ ἀπογοήτευσιν, τὸ φιλολογικὸν μέρος καὶ ἀπαγγέλλονται ποιήματα. Ἀνεγνώσθη τὸ «βραβευθὲν» ὑπὸ τοῦ «Ἀπ’ Όλα» ποίημα τοῦ ἐκ Χάμζας ποιητοῦ. Ὅλοι ἐνθουσιάζονται κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν τοῦ ποιήματος, χειροκροτοῦν τὸ ἐμπνευσμένον ἔργον, ὑψώνουν, ἐν τέλει, τὰς χεῖρας καὶ χαρακτηριστικὸν ἀπευθύνουν... χαιρετισμὸν εἰς τὸν ἐν Χάμζα ποιητήν.

Μετὰ τούτα ἀρχίζει τὸ δεύτερον μέρος τῆς ἐσπερίδος, τὸ «κοινωνιολογικόν», ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ, ἔλλειπει χώρου, εἰς τὸν προσεχῆ «Κινηματογράφον».

Δούλα

«Ἄλλ’ ὁ δραματικὸς συγγραφεὺς τῆς «Δούλας» — ἔγραφα εἰς προηγουμένον «Κινηματογράφον» — εἶνε δούλο; μόνον τῆς δραματικῆς φιλολογίας, καὶ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ὑποδουλωθῇ εἰς δουλικὰς πλεκτάνας. Ἀλλοίμονον! Ἀπάτη οἰκτρά... Ὑπεδουλώθη ὁ φουκαρᾶς! Τὸν ξελάγιασε μὰ δούλα. Το ἄμιλογεὶ ὁ ἴδιος εἰς ἓνα Χρονογράφημα. Κλαίει καὶ ὀδυρεται διότι ἡ κοινωνία περιφρονεῖ τὰ δουλικά, καὶ δὲν τὰ ἐξυψώνει εἰς τὴν ἐμπροπούσαν εἰς αὐτὰ θέσιν! Καὶ γράφει:

«Διὰ τὴν κοινωνίαν αὐταῖ — ἡ δούλες — εἶνε τὰ ἀνθρώπινα κτήνη τοῦ Ζιλᾶ, τὰ ὅποια δὲν ἔχουν δικαίωμα νὰ ὑψώσουν τὸ βλέμμα των πρὸς τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς, νὰ ζητήσουν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὰ περιωρισμὲν ἄρια τῆς ζωῆς των. Ἡ ἐπιπάστασις των, ἡ λιποταξία των ἀπὸ τὸ μαγευεῖν, ἀπὸ τὴν σκάφην, ἀπὸ τὸ νιάτεμα, προκαλοῦν τὸν γέλωτα καὶ αἱ ἀφοσιώσεις των τὰ εἰρωνικά μειδιάματα... Οἱ συγγραφεῖς (ἐξαιρέσει τοῦ ἴδιου, βεβαίως) δὲν ἠθέλησαν ποτε νὰ ἐμβαθύνουν μέσα εἰς τὴν ψυχολογίαν τῶν πλασματῶν αὐτῶν, δὲν ἐζήτησαν νὰ μελετήσουν τὰς σκέψεις καὶ τὰ συναισθήματα καὶ τοὺς πόθους των... Θέλω — ἐδῶ πλέον ἀπκαλύπτει τὴν φλόγα του — νὰ ἐξωτερικεύσω τὸν θαυμασμόν μου πρὸς μίαν παρεγνωρισμένην ἀπὸ τὸν κύριόν της καὶ ἀπὸ τὴν κοινωνίαν γυναῖκα...»

Ἡλιον φαεινότερον πῶς στὰ γερὰ μὲ δούλα ξελιγνίστηκεν ὁ δραματικὸς τῆς «Δούλας» συγγραφεὺς.

Καὶ ἄλλη συνήθεια..

Ἐπερίμενα νὰ τὸ γράψῃ ἡ ἐφημερίς, ἡ ὅποια παρετήρησε τὴν... κατάργησιν καὶ ὀλικὴν ἐκλείψιν τῶν κλασικῶν γυμνασίων τῆς ποιητικῆς χώρας τοῦ ποιητοῦ Σααδῆ. Ἀλλὰ δὲν τὸ ἔγραψεν ἄν τὸ ἔγραφε, θὰ ἔλεγε: «Καὶ ἄλλη συνήθεια ἀπὸ ἐκείνας, αἱ ὅποια ἀπετέλουν χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς πόλεως μας, ἐχάθη». Ἡ «συνήθεια» αὕτη

εἶναι ἡ συνήθεια, τὴν ὅποιαν ἔχουν αἱ γυναῖκες ἀποκέντρων συνοικιῶν ν’ ἀπλώνουν τα πλυμένα των ἀσπρόρουχα ἐξω τῶν παραθύρων των, καὶ πολλάκις πέραν αὐτῶν, μέχρι τῶν ἀντικρυνῶν των σπιτιῶν. Καὶ ὁ διβᾶτης εὐρίσκειτο ἀπέναντι γραφικοῦ καὶ... σκανδαλιστικοῦ θεάματος. Ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ Ζεφύρου ἐκυμάτιζον μεγαλοπρεπῶς κάλτσες, κορσάξ, πουκαμίσεις καὶ... ἄλλα εἶδη τῆς γυναικείας ἐσωτερικῆς περιβολῆς... Ἄλλ’ ἡ Δημαρχία εὖρε — καὶ πολὺ δικαίως — ὅτι αἱ γραφικαὶ αὗται expositions des blancs εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἀνδρῶν δὲν ἦσαν ἐν ἀρμονίᾳ μετὰ τὴν εὐπρέπειαν τῆς πόλεως. Καὶ κατήργησε βιαίως τὸ ἔθιμον. Καὶ τοιοῦτρόπως «ἐκλείπει ἐν ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ δείγματα τοῦ βίου τῆς πόλεως». Καὶ ἀνεπιστρέπτει πλέον ἐξαφανίζονται ἀπὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ πλήθους κορσάξ, πουκαμίσεις, καὶ ἄλλα... εἶδη τῆς ἐσωτερικῆς γυναικείας ἀμφιέσεως, τὰ ὅποια τόσον γραφικῶς καὶ τόσον... σκανδαλιστικῶς ἐκυμάτιζον ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ Ζεφύρου...

Ἀπὸ τὰ ἀνάποδα ὀνόματα.

Νὰ κἀνῃ διαρκῶς μπλόφες εἰς τὸ πόκερ, καὶ νὰ λέγεται Ἀληθινός!

Νὰ ἦνε φιλήσυχος νέος, καὶ νὰ λέγεται Μπαρούτης!

Νὰ σηκώνεται μεσημέρι, καὶ νὰ λέγεται Ἀυγερινός!

Νὰ λέγεται Ψάλτης, καὶ νὰ ἦνε ἐπιπλοποιὸς ἢ χοροδιδάσκαλος!

Νὰ λέγεται Μ. ΡΩΤΑΣ καὶ ὅλοι νὰ ρωτοῦν ποῖος εἶνε!

«Ὁδηγὸς συμπεριφορᾶς.»

«Ὁδηγὸς συμπεριφορᾶς κατὰ τοὺς χοροὺς» εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν στερούμεθα. Ἐκαστος καὶ ἐκάστη φέρεται καὶ συμπεριφέρεται κατ’ ἴδιον τύπον, καὶ ὁ Τύπος πολλάκις ἀναγράφει ἐπισόδια. Καθὰ πληροφοροῦμαι ὁ Σύλλογος «Ἑρμῆς» ἀπεφάσισε νὰ ἐκδώσῃ τοιοῦτον «Ὁδηγόν», κατὰ σύστασιν τῶν μελῶν του, τὴν σύνταξιν δὲ τοῦ πονήματος θ’ ἀναθέσῃ εἰς δεσποινίδα ἐκ Χάλκης, ἣτις κατὰ τὴν τελευταίαν χορευτικὴν ἐσπερίδα τοῦ Συλλόγου τούτου ἀπέδειξεν ὅτι κατέχει τὸ ρεκάρο τῆς λεπτῆς συμπεριφορᾶς...

Ἡ πικροτέρα λύπη.

Εἰς τὴν «φιλολογικὴν» ἐσπερίδα τοῦ κ. Σοφ. Α. Χουδαβερδόγλου ἀπηγγέλθησαν, μετὰ τῶν πολλῶν ἄλλων ποιημάτων καὶ περατὰ τετράστιχα. ἤρρεσε πολὺ τὸ ἐπόμενον καὶ ἀπεφασίσθη νὰ παρακληθῇ ἡ κριτικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ «Ἀπ’ Όλα» νὰ... μὴ τὸ βραβεύσῃ...

Νὰ βρῆς μιὰ πλούσια Ρεβέκκα
καὶ μέσ’ ἐς τοῦ γάμου σου τὴν γλύκα
νὰ πάρῃ ὁ Χάρος τὴν γυναῖκα
καὶ ὁ πατέρας της... τὴν προῖκα!

THEATRON GAIETE
Το Σάββατον τὸ ἐλκυστικὸν δράμα
ὑπὲρ τοῦ Σωματείου «ΑΓΝΟΓΗΣ»:
«Ἡ ΕΞΩΡΙΣΤΗ ΚΡΕΒΒΑΤΟΚΑΜΑΡΑ»,
Ἀνατάλληλον
δι’ ἱερεῖς καὶ δεσποινίδας.

M. ΡΩΤΑΣ

Χορός Σχολῶν Γαλατᾶ. — Ἀπόψε εἰς τὰ Μνηματάκια ὁ πάντοτε μὲ ἀγωνίαν ἀναμενόμενος χορός ὑπὲρ τῶν Σχολῶν Γαλατᾶ Ὀδτος σημειώνει τὴν κατακλείδα τῶν πρώτης τάξεως κοσμικῶν μας συγκεντρώσεων καὶ ἐνισχύει διὰ τοῦ προίοντος του τὰ τὸσον ἐπωφελῶς δρῶντα ἐκπαιδευτήρια Γαλατᾶ.

Ἐσπερίς. — Ἀπόψε δίδεται ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Ἐρμού» οἰκογενειακὸς χορός. Οἱ ὀργανωταὶ του κατέβαλον πᾶσαν προσπάθειαν πρὸς ἐπιτυχίαν του. Θὰ δοθῶσι τρία δῶρα ἀξίας, θὰ χορευθῇ κοτυλιὸν καὶ ἐπιφυλάσσονται ἐκπλήξεις.

Ὁ χορὸς τῆς Ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν Χαλκηδόνος. — Εἰς τὸ κομψὸν Χειμερινὸν Θέατρον τῆς μεγάλης κοινότητος Χαλκηδόνος ἐδόθη τὸ παρελθὸν Σάββατον ὁ ἐτήσιος χορὸς τῆς Φιλοπτιώχου Ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν Χαλκηδόνος. Ἡ ἐν γένει διεξαγωγή τοῦ χοροῦ ἐσημείωσε καὶ ἐφέτος ἐπιτυχίαν πρώτης τάξεως καὶ ἀπὸ ἀπόψεως συρροῆς καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ὕλικῶν αποτελεσμάτων. Ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ χοροῦ, ἀποτελουμένη ἀπὸ τὰς εὐγενεστάτας κυρίας Α. Φωτιάδου, Δ. Ν. Τζιμπῆ, Δ. Μπαλτατζῆ, Ἐλ. Σαρίδου, Μ. Κ. Δημητριάδου, Χ. Δαμιανίδου, Ἐρ. Α. Ἀδοσίδου καὶ Ἰ. Μπιστανδζόγλου, παρουσίασεν ἐν σύνολον ἐσπερίδος εὐρέως οἰκογενειακῆς, μὲ ἐκπλήξεις, μὲ ζωηρότητα ἀμετάπτωτον καὶ τᾶξιν θαυμασίαν, ἐπισπᾶσα τὰς θερμὰς εὐχαριστίας ὄλων τῶν παρευρεθέντων διὰ τὰς λαμπρὰς περιποιήσεις. Ὁ παρευρεθεὶς κόσμος ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἐκλεκτὸς ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, ἀπεχώρησε καταγοητευμένος ἐκ τῆς ἐσπερίδος ὑπὸ τῆς λαμπροτέρας τῶν ἐντυπώσεων. Τὸ ὄραϊον φύλον τῆς Χαλκηδόνος, τὸ ὅπολον ἀνέκαθεν διακρίνεται διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ καὶ λεπτὴν αἰσθητικὴν μόρφωσιν, ἐδικαίωσε πληρέσεια τὴν γνῶμην ταύτην. Παρητηρήθησαν ἐν συνόλῳ ἀρεταὶ αἰθέραι καλλοναὶ καὶ εἰ αἰθεριώτεραι τουαλέτται. Ἐκ τοῦ ὄραϊου φύλου ἀναφέρομεν τὰς κυρίας Α. Φωτιάδου μὲ μέλαιναν ἀμφίσειν, Α. Καζανόβα μὲ λευκὴν καὶ saumon, Χαρίκλειαν Δαμιανίδου μὲ λευκὴν καὶ μέλαιναν, Μ. Δημητριάδου μὲ rose pâle, Ε. Ἀδοσίδου μὲ rubi, Α. Παπαδοπούλου μὲ lis de vin, Α. Μπιστανδζόγλου μὲ bleu de Saxe, Α. Παπάζογλου μὲ bleu ciel, Στ. Παπαδοπούλου μὲ bleu de Saxe, Ε. Σαρίδου μὲ μέλαιναν, Κ. Παπαδοπούλου μὲ fraize, Σ. Δελουζῆ μὲ μέλαιναν, Φ. Σηριγιάννη μὲ πρασίνην κλπ. Ἐκ τῶν δεσποινίδων διακρίναμεν τὰς δεσποινίδας Σοφίαν Φωτιάδου μὲ λευκὴν ἀμφίσειν, Μ. Ἀναστασιάδου μὲ λευκὴν, Εὐτέρπην Βελιδζανίδου μὲ rose pâle, Ἀλατάρη μὲ rose pâle, Χαριτωνίδου μὲ nil, Κ. Παπάζογλου μὲ maïs ανοικτό, Α. Παπάζογλου μὲ rose pâle, Ο. Παπάζογλου μὲ bleu pâle, Κ. Μανωλοπούλου μὲ bleu marin, Σεμίρη μὲ λευκὴν, Χρηστίδου μὲ bleu ciel, Σηριγιάννη μὲ κόκκινην, Ἀλεξ. Καλογνώμου μὲ nil, Ἀναστ. Καλογνώμου μὲ bleu ciel, Χουδαβεργδζόγλου, Θερμιώτη καὶ Ἀργυροπούλου μὲ rose pâle, καὶ πολλὰς ἄλλας, ὧν τὰ ὄνόματα διαφεύγουν τῆς μνήμης μας. Μεταξὺ τῶν κυριῶν σημειοῦμεν τοὺς κ. κ. Ἰ. Καζανόβαν, Ἰ. Παπιδόπουλον ἱατρόν, Ν. Νικολαΐδην ἱατρόν, Μ. Μουσειδην ἱατρόν, Γ. Ζαπραΐδην, Π. Κιοκπᾶν ὀδοντοῖατρον, Μ. Βελιτζανίδην φαρμακοποιόν, Θ. Θεοδωρίδην, Γ. Ἀκτάρην, Α. Μπιστανδζόγλου, Η. Παπάζογλου, Δ. Παπάζογλου, Γ. Θεοδωρίδην, Σωτηριάδην, Ἀναστασιάδην, Α. Ἀδοσίδην ἱατρόν, Ἀντίπαν φαρμακοποιόν, Δ. Σαρίδην ἱατρόν, Ἀναγιάδην, Δελουζῆν, Α. Παπαδόπουλον, Ν. Μανωλόπουλον, Ἰωαννίδην, Κ. Διαμάντογλου, Στέφ. Παπάζογλου, Γ. Παυλάντην, Θ. Παυλάντην, Δ. Τζιμπῆν, Κ. Μιμίκο, Α. Πατρικιάδην, Σ. Πατρικιάδην κλπ. Εἰς τὸ διοργανωθὲν λαχεῖον διενεμήθησαν ὄραϊότατα δῶρα. Ἡ ἐσπερίς διεξήχθη ἐν μεγάλῃ φαιδρότητι μέχρι τῆς 5 π. μ. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χοροῦ ὁ κ. Μ. Μαυροπούλου ἱατρός, ἐκ μέρους τῶν ἐκ Πέραν κατελθόντων, προσεφώνησε τὸ Προεδρεῖον διὰ τῆς ἐξῆς περιήτου ὄραϊας προσφωνήσεως, ἣτις κατεχειροκροτήθη παταγωδῶς: «Εἰς τὸ ὄραϊον αὐτὸ καὶ καλλιτεχνικὸν περιβάλλον, ὅπου εἰς τὸσον μαγευτικὸν συμφύρεται σύμπλεγμα ἢ γλυκύτης τῆς ἀσιατικῆς ἠδύπαθείας πρὸς τὰ θέλητρα μιᾶς εὐρωπαϊκῆς λεπτότητος, καὶ ὅπου ἀπορεῖ τις τί πρῶτον καὶ τί ὕστατον νὰ θαυμάσῃ, προβάλλει μία ἰδέα φωτεινῆ, ἰδέα ἀρα-

χνυφάντος, ἰδέα λεπτή, μοσχομουρισμένη μὲ τὰ μύρα τοῦ Βοσπόρου καὶ τῆς Προποντιδος, ἡ ἰδέα τῆς δράσεως τῆς Ἑλληνίδος. Θὰ εἴπη τις μίαν μεγάλην ἀλήθειαν, ἐὰν δυσχυρισθῇ, ὅτι ἡ Ἑλληνίς μας, ὡς δι' ἀταβισμού, ἔχει ἀποτεταμειυμένα εἰς τὰ στήθη τῆς τὰ ὄραϊότερα ἰδεώδη τῆς φυλῆς τῆς καὶ τὰ εὐγενέστερα αἰσθήματα τοῦ ἔθνους τῆς. Δι' αὐτὴν ἀκριβῶς δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ θαυμασία ἀποστροφή τοῦ Schiller «ὑπὸ τὸν αἰδήμονα πέπλον τῶν χαρίτων τρέφει τὸ ἀμάραντον ἄνθος τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων». Ἡ ἀποφινὴ ἐσπερίς, ἡ τὸσον θαυμασίως καὶ τὸσον ἐπιτυχῶς ὑπὸ τῆς Φιλοπτιώχου Ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν Χαλκηδόνος διοργανωθείσα, ἐρχεται διὰ μυριοστὴν φορὰν νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν ἀλήθειαν τῆς ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀξιώσεως προσφωνήσεώς μου. Ἐξ ὀνόματος ὄλων ἐκείνων, οἵτινες ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν μιᾶς μυστικῆς ἀλληλεγγύης, ἣτις συνδέει τὸν Ἑλληνισμόν, κατήλθομεν ἐκ Πέραν καὶ θὰ φύγωμεν μετ' ὀλίγον μὲ τὰς λαμπροτέρας τῶν ἐντυπώσεων ἐκ τῆς ὄραϊας ταύτης ἐσπερίδος, ἀποιεῖνω τὰς θερμὰς μου εὐχαριστίας πρὸς τὰς εὐγενεστάτας διοργανωτριάς τῆς φιλανθρωπικῆς ταύτης ἐσπερίδος καὶ προτεῖνω νὰ προπιάωμεν ὑπὲρ τοῦ Προεδρεῖου τῆς Ἀδελφότητος καὶ ἀπάντων τῶν μελῶν αὐτῆς». — Ἀλκυῶν.

Αἱ Ἐσπερίδες τοῦ Ἐρμού. — Ὁραϊοτάτην ἐπιτυχίαν ἐσημείωσεν ἡ τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ὀργανωθείσα ἐσπερίς τοῦ «Ἐρμού» χάρις εἰς τὰς προσπάθειας τοῦ ὀργανωτοῦ αὐτοῦ προεδρεῖου. Κόσμος πολὺς καὶ καλὸς συνέρρευσεν ἐκεῖ καὶ ἐχόρευσε μέχρι πρωίας ἐν πολλῇ ζωηρότητι καὶ εὐθυμίᾳ. Οὕτω δὲ ἀπεδείχθη ὁ «Ἐρμῆς» κέντρον κοινωνικῶν πρώτης τάξεως, πολλὰ ὑποσχόμενον διὰ τὴν πόλιν μας. Μεταξὺ τῶν προσελθόντων κατὰ τὴν ἐσπερίδα ἐνεῖνθον διεκρίνοντο οἱ κ. κ. Δελμούζης, Σακελλιοπούλου, Βλάχος, Μπούκας, Ἰσορματζόγλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Η. Πηλίσκου, ἡ κ. μετὰ τῶν δεσποινίδων Σ. Τζικαλιώτου, ἡ κ. Α. Πασχαλίδου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σ. Ράλλη, ἡ δεσποινὶς Σμαράγδα Καστέλλη, ὁ κ. Σ. Πασπαλλῆς μετὰ τῆς δεσποινίδος Φρόσως Σταύρου, ὁ κ. Βικτωρ Σταύρος, ὁ κ. μετὰ τῆς κ. Γ. Τζικαλιώτου, ἡ κ. Μ. Λομπάρδου, ὁ κ. Γ. Ἀποστολίδης μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἀποστολίδου, ὁ κ. Ἰ. Φιλικός, ὁ κ. Francois Giustiniani, ὁ κ. Π. Μηλιώτης, ἡ δεσποινὶς Σαραπατᾶ, ἡ δεσποινὶς Λομπάρδου, ὁ κ. Β. Ἀριστόβουλος, ὁ κ. Μ. Μαυροπούλου, ἱατρός, ὁ κ. Γ. Μ. Φωτιάδης μετὰ τῆς δεσποινίδος Σεμίρη, ὁ κ. μετὰ τῆς κ. Χ. Μαυροπούλου, ὁ κ. Κ. Μαυροπούλου, ὁ κ. Π. Κριωνᾶς, ἡ κ. μετὰ τῆς δεσποινίδος Γιανιοπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δ. Περγάνου, ὁ κ. καὶ ἡ δεσποινὶς Νεγρεπόντη, ὁ κ. Β. Ἀφεντούλης, ὁ κ. Γ. Παπαδόπουλος, ὁ κ. Α. Κούης, ὁ κ. μετὰ τῆς κ. Hegyei, ὁ κ. Χρ. Λιμπίτης, ὁ κ. Γ. Τσιτσιλιανόπουλος, ὁ κ. καὶ ἡ δεσποινὶς Ψαλιάδου, ὁ κ. Ἰ. Πατρικίος, ἡ δεσποινὶς Σταματιάδου, ὁ κ. Γ. Δημητριάδης, ὁ κ. Σ. Παπᾶς, ὁ κ. Ἀργυριάδης ὁ κ. μετὰ τῶν δεσποινίδων Χρηστίδου, ὁ κ. Κιοκπᾶς, ὁ κ. Γ. Σκαλιέρης καὶ πλείστοι ἄλλοι. — Β.

Χαριτωμένοι γάμοι. — Ἀνοικτοκαρδοὶ καὶ δροσεροὶ, σὰν δυὸ μυρλόουστα λουλούδια ἀνοιξιάτικα, δύο φρούτα τρυφερὰ καὶ μοσχοβόλα, ξεχειλισμένοι δὲ ἀπ' εὐμορφίαν καὶ ἔρωτα καὶ πόθον, ἐφόρεσαν, τὴν παρελθ. Κυριακὴν, τὰ κάτασπρα στεφάνια τῆς Χαρᾶς, δύο καλὸτυχα καὶ γελαστὰ παιδιὰ δύο διακεκριμένων τῆς πόλεως μας οἰκῶν: ὁ Ἀλέξανδρος Ἀκαστοριδῆς, φαρμακὲμπορος καὶ υἱὸς τοῦ φαρμακεμπόρου κ. Δημ. Ἀκαστοριδῆ, καὶ ἡ ἀγγελολογροσπη Ἐλεονώρα, ἡ χαϊδεμένη κόρη τοῦ μεγαλεμπόρου ζαχαροπλάστου κ. Π. Καρδομάτη. Δὲν ἦτο πλέον ἀπλὴ συγκέντρωσις συνειθισμένης τελετῆς ἢ προχθῆσιν ῥαγδαία ἐκείνη συρροὴ τῆς Εὐγενείας καὶ τῆς Εὐμορφίας, μέσα εἰς τὸ ἀρχοντόσπητον τοῦ εὐτυχῆ πατρὸς τῆς νύμφης. Ἄλλ' ἦτο μία πανήγυρις ἀληθινή, μία ἐορτὴ ἐξαιρετος, φαιδρὰ καὶ ἀπολαυστικὴ, ὅπως κ' ἡ ἡλιόλουστος ἐαρινὴ ἡμέρα. Ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι εὐρίσκετο μέσα εἰς μίαν ἀπέραντον ἀνθοδέσμην εὐμορφίας καὶ μεγαλείου, καταμεσῆς εἰς τὴν ὁποίαν, ὑπερήφανοι διὰ τὸν ἑαυτὸν τῶν καὶ δι' ἀλλήλους, διεκρίνοντο, φαντακτεροὶ ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν εὐχαριστήσιν τῶν, ἡ Νύμφη κ' ὁ Γαμβρός: σὰν κρῖνος ἀπαλόφυλλος ἐκείνη, σὰν βελουδένιον τριαντάφυλλον αὐτὸς. Καὶ ὅλοι ἔχαιρον μαζῆ τῶν, καὶ τὸν περιτριγύριζαν, καὶ τοὺς κατεφιλοῦσαν, τοὺς ἔρραιναν μ' εὐχὰς, τοὺς ἔλουζαν μὲ πόθους. Κ' ἐνόμιζε κανεὶς πῶς μέσα ἀπὸ τὰ ὑπερδιακόσια ἐκεῖνα στήθη ἕνας ὁμόφωνος ἐχύνετο ἀντίλαλος, αἰθέριος καὶ ἱερός, θαυπέων τὰ ἀνθισμένα παιδικὰ τῶν μέτωπα καὶ λέγων πρὸς αὐτοὺς εἰς ἕνα τόνον μυστικόν, ποῦ μόν' αὐτοὶ μποροῦσαν νὰ κατανοήσουν:

Νὰ ἦσθε καλλορρίζικοι, παιδιὰ, χαρούμενοι καὶ πολυχρονεμένοι! — Δημ. Μ. Μελ.

Χαρμόσνον γεγονὸς ἐτελεῖτο τὴν 2 Φεβρουαρίου ἐν τῇ ἐπὶ τούτῳ κομψῶς ἐστολισμένῃ αἰθούσῃ τοῦ Ἀρρεναγωγείου τῆς Κοινότητος Κουσκουτζουκίου. Ὁ συμπαθὴς καὶ εὐπροσῆγορος νέος κ. Νικόλαος Μ. Περγικάρης, πετυχιῶχος φαρμακοποιός, προσφιλὴς δὲ ἀνεψιὸς τοῦ ἀντισυνταγματάρχου ἱατροῦ Νικολάκη βέη, καὶ ἡ θελκτικὴ καὶ πλήρης χαρίτων δεσποινὶς Καλλιόπη Ν. Καραμπάση, ἀμφοτέρω γόνωι διακεκριμένον οἰκογενεῖων, συνέδεσαν τὰς ἑαυτῶν τύχας διὰ τῶν ἀρρήκτων δεσμῶν τοῦ Ὑμεναίου. Δι' εὐδῶμων καὶ θαλερῶν ροδοπετάλλων ραίνων ἀμφοτέρους, εὐχόμεν ἀπὸ καρδίας αὐτοῖς τὸν βίον ἄλυπον καὶ πανευδαίμονα, τοῖς δὲ γονεῦσιν ἀπευθύνω τὰ εὐκρινῆ μου συχαρητήρια. — Π. Ν. Π.

Ἐν μέσῳ πολλοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ κόσμου, ὑπὸ τὰς εὐλογίας τοῦ σεβασμιωτάτου Νικομηδείας κ. Ἀλεξάνδρου, καὶ ὑπὸ τὰς ἐγκαρδίας εὐχὰς τῶν γονέων καὶ πολυπληθῶν φίλων, ἐτελέσθησαν τὴν παρ. Κυριακὴν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγ. Βασιλείου, οἱ γάμοι τοῦ συμπαθοῦς ἡμῖν νέου κ. Τιμοθέου Κάλφα μετὰ τῆς χαριτοβρῦτου καὶ διὰ πολλῶν χαρισμάτων κεκοσμημένης δεσποινίδος Βενετίας, παρανύμφου ὄντος τοῦ ἐν Ἀδᾶ παζάρ ἐγκρίτου ἐργοστασιάρχου κ. Παναγιώτου Ζάρου. Ραῖνοντες μὲ μυροβόλα ἄνθη τοὺς νεονύμφους, εὐχόμεθα αὐτοῖς ἀνέφελον τὸν βίον καὶ εὐδαίμονα τὴν συμβίωσιν. — Χ. Β.

Μετ' εὐχαριστήσεως ἀγγέλλομεν τοὺς τῇ παρ. Κυριακῇ τελεσθέντας ἐν Πέραν γάμους τοῦ ἀξιολόγου νέου κ. Δημητρίου Ἰ. Πατισιάκη μετὰ τῆς ἐπεράστου δεσποινίδος Ἑλένης Φωτίου, παρανύμφων γενομένων τῶν κ. κ. Θεολόγου Χ' Χιδήρογλου καὶ Ἐμμ. Γεωργίου. Τοῖς νεονύμφοις εὐχόμεθα εὐδαίμονα τὸν συζυγικὸν βίον.

Ἀμοιβαία ἐκτίμησις χαρακτήρος καὶ αἰσθήματα ὑπέροτρα πάσης εὐτελοῦς καὶ ὕλικῆς ὄψεως τοῦ ἱερωτέρου ἐν τῷ κόσμῳ δεσμοῦ, συνήνωσαν τὴν Τετάρτην, 12 Φεβρουαρίου, ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλίασει, δύο νεαρῶτάτας καὶ συμπαθεστάτας ὑπάρξεις, τὸν εὐέλπιν υἱὸν τοῦ ἀρχοντος Μ. Πρωτεκδικίου τῆς Μ. Ἐκκλησίας κ. Γ. Παπαδοπούλου Θεόδωρον καὶ τὴν περικαλλῆ δεσποινίδα Δόμναν Ἐμμανουηλίδου. Ὁ νυμφίος, ἀληθὴς χαριτωμένος νέος, τὴν ἡλικίαν νεώτατος, πλήρης προσόντων καταστησάντων αὐτὸν προσφιλέστατον εἰς τοὺς γνωρίσαντας αὐτὸν καὶ ἀγαπητότατον παρὰ τοῖς ἐν τῷ ἐνταῦθα καταστήματι τοῦ μεγάλου ἐμπορικοῦ οἴκου Ὁρόσθη-Μπάκ προϊσταμένοις αὐτοῦ, οἵτινες ἐκτιμήσαντες μάλιστα τὴν ἱκανότητα καὶ φιλεργίαν αὐτοῦ προεβίβασαν αὐτὸν εἰς τιμηκὴν τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ μεγάλου καταστήματος. Ἡ κόρη, χαριτόβρυτος, τὰ δὲ θέλητρα αὐτῆς ἀντικατοπτρίζουσι καὶ ὄλον τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς αὐτῆς. Τὸ μυστήριον τοῦ γάμου ἐτελέσθη κατὰ τὰ ἀρχαῖα καὶ πατροπαράδοτα ἔθιμα ἐπ' ἐκκλησίᾳ, ἐν τῷ ἐν Γαλατῆ ναῷ τοῦ ἁγίου Νικολάου, τῶς γαμηλίους δὲ στεφάνους ἀντήλλαξεν ἡ ἐξεδέλφη τῆς νύμφης κ. Πιλίνα Βασ. Μασέρα. Ὁ νεόνυμφος ἀπῆλθεν αὐθημερὸν διὰ τοῦ Ἰταλικοῦ εἰς Θεσσαλονίκην, ὅπου διαρκῶς ἐγκαθίστανται, ὑπὸ τὰς θερμὰς εὐχὰς συγγενῶν καὶ φίλων, μεθ' ὧν συνενοῦμεν ἀπὸ καρδίας καὶ τὰς ἡμετέρας, συγχαίροντες ἐπὶ τῷ εὐτεχεῖ γεγονότι τὸσον τοῖς νεονύμφοις, ὅσον καὶ τοῖς οἰκείοις αὐτῶν. — Φ. Κ.

Τιμητικὴ Δημητρίου Βερώνη. — Ἐκτάκτως λαμπρὰ προμηνηύεται ἡ σήμερον τὸ ἐσπέρας διδομένη τιμητικὴ τοῦ δημοφιλῆς συμπόλιτου μας κ. Δημητρίου Βερώνη, ὑπὸ τοῦ θιάσου Νίκα-Φύρστ-Λεπενιώτη, ἐν τῷ θεάτρῳ Βαριετέ. Τὸ πρόσωπον τοῦ Μπάρμπα-Χρόνη ἐν τῷ κωμειδυλλίῳ «Ἡ Βοσκοπούλα», τὸ ὅπολον πρῶτος διέπλεσε καὶ ἀμιμήτως ὑποκρίνεται ὁ κ. Βερώνης, θὰ σκορπίσῃ ἀδιάπτωτον εὐθυμίαν κατὰ τὴν ἐσπεραν τῆς σήμερον. Τὸ δημόσιον τῆς πόλεως μας ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν ἀπηύλασε τὸν προσφιλεῖ καλλιτέχνην του καὶ ἡ παρουσιαζομένη εὐκαιρία εἶναι ἐξαιρετικὴ. Ὁ κ. Δ. Βερώνης, διερχόμενος τῆς πόλεως μας, ἐπέισθη ἀπὸ τὰς πολλὰς παρακλήσεις τῶν φίλων του νὰ ὑποδυθῇ τὸ πρόσωπον τοῦ Μπάρμπα-Χρόνη καὶ οἱ συναδέλφοι του ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ παρουσιάσωσι τὸν Μπάρμπα-Χρόνην εἰς τιμητικὴν τοῦ Βερώνη. Τὰ εἰσιτήρια ἐγένοντο ἀνάρπαστα καὶ προμηνηύεται ἡ κοσμοπλήμμουρα ἐκείνη, ἣτις εἶναι πολὺ συνήθη εἰς τὰς τιμητικὰς τοῦ ἀμιμήτου Μπάρμπα-Χρόνη-Βερώνη. Ὅλοι λοιπὸν ἀπόψε εἰς τὸ Βαριετέ. — Κ. Μ.

ΠΟΙΚΙΛΑ - ΑΝΕΚΔΟΤΑ - ΕΥΘΥΜΑ

Ανθρωπομετρία.

Ο μέγας Γάλλος σοφός, ο επιννητής και δημιουργός της ανθρωπομετρίας Αλφόνσος Bertillon, απέθανε την παρελθούσαν εβδομάδα. Ήτο εξηκοντούτης περίπου, αρχίσας το στάδιόν του από ταπεινός διδάσκαλος, διά να φθάση κατόπιν εις την κορυφήν της δόξης. Μεταξύ των συγγραμμάτων του διακρίνονται: Η νεωτέρα εθνογραφία, Η δικαστική φωτογραφία, Η ανθρωπομετρική απόδειξις της ταυτότητος και άλλα.

Η ανθρωπομετρία του Bertillon προσέφερε πολλάς υπηρεσίας εις την Δικαιοσύνην, την οποίαν ηλάφρωσεν αρκετά από τα πολλά σφάλματα και τας πλάνας της. Πελάρια λευκάματα έναπόκεινται εις το έν Παρισίους ειδικόν γραφείον της αστυνομίας με χιλιάδας φωτογραφιών. Εκάστη φωτογραφία παριστᾷ έν και τό αυτό άτομον εις δύο στάσεις, κατά πρόσωπον και εις πλαγιάν στάσιν. Η σμίκρυνσις των αποτελεί τό δέκατον ακριβώς του φυσικού μεγέθους, φέρουσι δέ επ' αυτών διάφορα χαρακτηριστικά σημεία και αριθμούς, ως π. χ. την χρονολογίαν της γεννήσεως, την ηλικίαν, καθ' ήν εφωτογραφήθη τό υποκείμενον, τας διαστάσεις του κορμού, τό χρώμα των οφθαλμών και της περιφερείας της άριστερας ίριδος, τό χρώμα των μαλλιών και του γενείου, τό σχήμα της ράχως, της ρινός, δύο σημειώσεις επί της κατασκευής των ώτων και τό μήκος του δεξιού ώτός.

Πρός εύκολωτέραν εύρεσιν των άπειροσληθών φωτογραφιών, έχουσι αυται διαιρεθῆ εις τρεις κατηγορίας: Εκείνων, οι όποιοι έχουν την ράχιν της ρινός κοίλην, των έχόντων εύθειαν και των έχόντων καμπυλωτήν. Έπειτα ακολουθούν άλλαί υποδιαιρέσεις όσον άφορᾷ τό ούς, τό χρώμα των οφθαλμών και τον κορμόν.

Μετά εκατόν έτη.

Πολλοί αφήκαν τό παρόν, έκουράσθησαν αναδιψώντες τό παρελθόν και έπλεδόθησαν προφητεύοντες τό μέλλον. Εις έν πρόσφατον σύγγραμμα αναπτύσσεται τί θα είναι ο άνθρωπος κατά τό 2014.

Έν πρώτοις ο συγγραφεύς παρουσιάζει τόν πολίτην του είκοστου πρώτου αιώνος έμβαίοντα εις τά αρχαιολογικά της εποχής του μουσειά, με μέγιστον διάστημα δέ οικτου άτενίζοντα τά άθλια μέσα της συγκοινωνίας και των εύκολιών, τά όποια είχεν ο άνθρωπος του 1914.

— Αυτοκίνητα! ήλεκτρικά ώτομπούς, γραμμοφών! τί άπρηξαιωμένα και άνεπαρκή μέσα!

Ο πολίτης του 2014 θα έχη τά άεροπούς, τά όποια θα τον παραλαμβάνουν από την στέγη της οικίας του — τότε όλαι αι στέγαι θα έχουν μεταβληθῆ εις άεροδρόμια — διά να τον μεταφέρουν όπου θελήσῃ. Άλλά και εκείνος που προτιμᾷ την μόνασιν, θα δύναται, προσδένων επί της ράχως του έν ιδιαίτερον μηχανήμα, να πετᾷ. Εις όλα τά σπίτια θα ύπάρχη τηλεφώνον δι' ασυρμάτου. Οι ήθιοποιοι θα παριστώσι πρό κενών θεάτρων, άντι δέ άκροατών και θεατών, θα έχουσι τούς ήλεκτρικούς άποδέκτας τηλεφώνων και τηλεφωτογραφικών μηχανών, έκαστος δέ θα δύναται να παρακολουθήσῃ από την κρεβατοκάμαράν του την παράστασιν ή την τελετήν.

Ο ήλεκτρισμός θ' αντικαταστήσῃ τας έφημερίδας, τά νέα θα μεταβιβάζωνται τηλεφωνικώς και αι έφημερίδες και τά περιοδικά θα είναι άναχρονισμός άγριος. Θα σωθῆ ή κοινωνία από τούς δημοσιογράφους, αλλά και οι δημοσιογράφοι από την... κοινωνίαν.

Αποκρηάτικαι συνήθειαι.

Κάθε χώρα ιδιαιτέρως εορτάζει τας Αποκρεωσ. Θ' αναφέρωμεν τας περιεργότερας συνήθειας.

Εις την Μοραβίαν και Βοημίαν ή βάσις των μασκαράτων αποτελείται από μίαν... άρκτον, ή όποια έμφανίζεται από της πρώτης, ήμέρας και περιέρχεται την πόλιν, σταματώσα εις κάθε σπίτι.

Ο οικοδεσπότης είναι ύποχρεωμένος να φιλοδώρησῃ την άρκτον, να κερᾷσῃ τούς ακολουθούσους της, οι όποιοι πάλιν χορεύουν τας κυρίας και τά κορίτσια του σπιτιού. Κατά τινας τό έθιμον τουτο είναι παρωδία των κυνηγιών κατά των άρκτων, αι όποιοι άλλοτε κατέκλυζον την χώραν. Οσάκις τότε έφρονεύετο μία άρκτος, περιέφερον τό πτώμα άνά την πόλιν και διεσκέδαζον έκ χαράς.

Εις τά ίδια μέρη, όταν γάμος τις συμπέσῃ με τας Αποκρεωσ — και οι περισσότεροι γάμοι γίνονται την εποχήν αυτήν γίνεται δημοτελής θυσία ενός πετεινού. Προσάγεται τό θύμα περιβεβλημένον με πανταλόνι και καπέλο εις την δημοσίαν πλατείαν, ακολουθούν οι δικασται κρατούντες βιβλία και έπεται ο λαός. Εκεί γίνεται μία μακρά διαδικασία, κατά την οποίαν πάντοτε ο πετεινός καταδικάζεται εις θάνατον και άποκεφαλίσθεις δημοσία μεταφέρεται πανηγυρικώς εις τό σπίτι του γαμβρού, όπου φέρεται την εύτυχίαν.

Εις τό Βούενος Άϊρες και τό Μοντεβιδεο αι Αποκρεωσ είναι φαιδρόταται, με την διαφοράν, ότι τά κομψοτάτα άντικαθιστᾷ εκεί τό... νερό. Δεν ύπάρχει μεγαλειότερα εύχαρίστησις από του να χύνουν νερό κατακεφαλής των διαβατών και από της μιάς πλευράς του δρόμου εις την άλλην να ρίπτουν αυγά γεμάτα νερό. Πρέπει να όμολογήσωμεν όμως, ότι κατά τας Αποκρεωσ οι εύτυχησμένοι κάτοικοι των μερών εκείνων έχουν κυνικά καύματα.

Μία τσέπη εις τά υποδήματα.

Η μόδα, ή όποία είχε την Ιδιοτροπίαν να καταβιάσῃ επί των υποδημάτων των κυριών τά ώρολόγια και... τας φωτογραφίας των μνηστήρων των, τώρα καταβιάζει της τσέπαις και τά χρηματοφυλάκιά των. Η τσέπη αυτή, εις σχήμα καρδιάς — τί ειρωνεία! — είναι ήρμοσμένη εις τό επάνω μέρος του γυναικείου υποδήματος, έχει δέ πολλά διαμερίσματα διά να τοποθετώνται τά νομίσματα, τό καθρεπτάκι, ή πούδρα και ό,τι χρειάζεται διά μίαν γυναίκα καθώς πρέπει.

Αί κυρίαί όμολογούν, ότι ο νεωτερισμός αυτός είναι πρακτικώτατος.

Πώς πρέπει να συντάσσωνται

αι είδοποιήσεις.

Κάποιος έχασε την μεταξωτήν όμβρέλλαν του εις την εκκλησίαν. Έχων δέ μεγάλην πεποίθησιν εις τας διαφημίσεις, κατεχώρισεν εις τας έφημερίδας, ότι διδει άμοιβήν εις εκείνον που θα την έφερε.

Περιμένεν μερικᾷς ήμέρας, άλλ' ούδεις παρουσιάσθη. Μετέβη τότε εις τας έφημερίδας διά να παραπονεθῆ.

— Διατί παραπονείσθε με ήμᾶς; ή διαφημίσεις σας δεν ήτο εκείνη που χρειάζετο.

— Διατί;

— Διότι ύπόσχεσθε άμοιβήν εις ένα κλέπτην. Ίδού πώς έπρεπε να γραφῆ και ο διαχειριστής συνέταξε την εξής είδοποίησιν:

«Έν πρόσωπον, του όποιου τό όνομα είναι γνωστόν, έθεάθη την παρελθούσαν Κυριακήν εις την εκκλησίαν... να κρατῆ μίαν όμβρέλλαν μεταξωτήν, ή όποία δεν του άνήκεν' αν τό πρόσωπον αυτό θέλῃ να διατηρήσῃ την καλήν φήμην που έχει ως τιμίου πολίτου και ν' άποφύγῃ δυσάρεστους συνεπειάς, παρακαλείται όπως την αφήσῃ εις την όδον... αριθμ...»

Την επαύριον εκείνος που έχασε την όμβρέλλαν του, εύρεν εις τον άντιθάλαμόν του όχι μίαν, αλλά υπέρ τας δέκα όμβρέλλας.

Έκλογή θανάτου.

Εις έγκληματίας, καταδικασθεις εις θάνατον, ζητεί χάριν από τό δικαστήριον.

— Αδύνατον, του άπαντᾷ ο πρόεδρος.

Έπειδή δ' εξηκολούθει να παρακαλῆ:

— Έστω, του λέγει ο πρόεδρος, σου παρέχει τό δικαστήριον ως χάριν την εκλογήν του θανάτου σου' ειπέ μας πώς προτιμᾷς ν' άποθάνης;

Και ο κατάδικος:

— Σᾶς εύχαριστᾷ! Προτιμᾷ ν' άποθάνω από... γηρατεία.

Ίσως.

— Αφού, κύριέ μου, έθαψα τούς δύο συζύγους μου, προτιμᾷ πλέον να μείνω χήρα.

— Δεχθῆτέ με, κυρία, ως τρίτον σύζυγόν σας' τί ξεύρετε; Ίσως άντιστραφῆ ή τύχη.

Προγνωστικόν.

— Είμαι βεβαία, ότι ο Γιαγκος θα ζητήσῃ την χείρά μου.

— Πώς τό κατάλαβες;

— Δεν τον βλέπεις, που από τώρα άποστρέφεται την μαμά;

Σκέψεις μεθύσου.

— Έρχον...ται στιγ... μέσ που δ... έι κατα... λαβαίνω... πώς μπορούσαν ν' άρνηθούν στού Γα...λι...λαίο ότι ή ή γῆ κι... νεϊ...ται.

Οί άτυχοι ᾶς ζητούν

την Σοκολάταν de Villars.

ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΥΚΑΙΡΙΑΙ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑΙ

ΟΛΑ ΤΑ ΜΑΛΛΟΝ ΠΡΟΣΦΑΤΑ ΕΙΔΗ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΥΠΟΛΟΙΠΑ ΣΧΕΔΟΝ ΔΙΑ ΤΙΠΟΤΕ

Ουδέποτε παρουσιάσθη μεγαλειότερα εύθημία.

Λοιπόν, ΟΛΟΙ

ΕΙΣ ΤΟΥ ΤΙΡΙΓΓ-ΓΑΛΑΤΑ

όπου ή ΘΥΣΙΑ είναι ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ

ΔΙΘΟΥΣΑ ΚΟΜΜΩΣΕΩΣ Κυριῶν τῆς ἀριστοκρατίας εἰς τὰ

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

77 — ΜΕΓΑΛΗ ΟΔΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΑΝ — 77

ΥΠΟ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ ΤΗΣ Κ^{ΑΣ} ΚΑΙ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} LEON FOURNIER, ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΥ ΜΕΤΑ ΣΤΑΥΡΟΥ

Καθηγητοῦ τῆς Ἀκαδημίας τῆς κομμώσεως τῶν Κυριῶν τῶν Παρισίων.

Περιποιήσεις τῆς κόμης, *champoins*, *ondulations*, βαφαί, μπούκλαι καλλιτεχνικαὶ ὄλων τῶν χρωμάτων, ἀνακόμμωσις δι' ἀτμοῦ τῶν μπουκλῶν. Ἡλεκτρικὴ ἐγκατάστασις, τιμαὶ μέτρια. Γίνονται ἐγγραφαὶ διὰ κατ' οἶκον ἐργασίαν. Δοκιμαὶ δωρεάν.

Χειρομάλαξις καὶ ἠλεκτρομάλαξις, ἀτμόλουτρα διὰ τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας. Ὅλα τὰ προϊόντα τῆς ὑγιεινῆς τῆς ὠραιότητος. Προσωπίδες νεότητος. Ὅλα τὰ εἰδικὰ προϊόντα, κατάλληλα δι' ἐκάστην περίπτωσιν καὶ δι' ἐκάστην ἡλικίαν.

Μεγάλη συλλογὴ μυρωδικῶν.

Τιμαὶ λίαν εὐθηναί.

ΕΦΗΜΕΡΑ

Με τὸν μπαλτᾶν!

Εἰς μικρὰν ἐπαρχιακὴν πόλιν, ἡσυχον καὶ ἐρημικὴν, ὅπου τὰ οἰκογενειακὰ δράματα σπανίζουν ὅσον καὶ τὸ μαῦρο χαβιάρι μεταξὺ τῶν κατοίκων, ἓνας σύζυγος—ὄχι ἐντόπιος, ἀλλὰ ξένος ὀψίπλοτος, προσωρινῶς διαμένων ἐκεῖ—ἐκεφτεδοποίησε κυριολεκτικῶς τὸ τρυφερὸν ἡμισὺ του με τὸν μπαλτᾶν τῆς κουζίνας. Ὁ Κλυταιμνήστρας αὐτός, δικαιολογούμενος διὰ τὸ κακούργημά του, ἰσχυρίσθη ὅτι ἠθέλησε νὰ ἀποπλύνῃ με τὸ αἷμα τῆς συζύγου του τὸν ρύπον, τὸν ὁποῖον ὑπόπτευεν, ὅτι προσῆψεν αὐτῇ εἰς τὴν οἰκογενειακὴν του τιμὴν. Πάντα τὰ ἴδια. Δικαιολογία συνηθεστάτη, προχειροτάτη, φυσικωτάτη, ἡ ὁποία δυστυχῶς ἔχει ἀκόμη πέρασιν. Ἐξ ὅσων ἐκθέτει ἡ ἀναγράψασα τὴν εἰδησιν ἐπαρχιακῆ ἐφημερίς, δὲν θὰ δυσκολευθῆ νὰ ἀνακαλύψῃ κανεὶς, ἂν θελήσῃ νὰ ἐμβαθύνῃ ὀλίγον, ὅτι τὰ αἷτια τοῦ συζυγικοῦ αὐτοῦ δράματος δέον ν' ἀναζητηθῶσι κάπου ἄλλοῦ, πολὺ βαθύτερα. Εἶνε αἱ φυσικαὶ συνέλειαι τῆς μπακαλοειδεστάτης ἀντιλήψεως ποῦ ἔχομεν διὰ τὸ προαιρετικὸν αὐτὸ μυστήριον, τὸν γάμον. Θὰ εἶνε εἰς πολλοὺς γνωστὴ ἡ ἱστορία τοῦ ἀπλοϊκοῦ ἐκείνου χωρικοῦ, ὅστις, ὅταν κατῴρθωσε νὰ ἔχῃ ἓνα μικρὸν περισσευμα χρημάτων, ἀμφοταλαντεύετο ἐπὶ πολὺ προκειμένου νὰ ἀποφασίσῃ ἂν ἔπρεπε νὰ νυμφευθῆ ἢ νὰ ἀγοράσῃ ἓναν . . . ὄνον! Ἐν τέλει ἀπεφάσισε νὰ πάρῃ γυναῖκα, διότι ἔκαμε τὴν σοφωτάτην σκέψιν, ὅτι αὐτὴ θὰ ἠδύνατο καὶ τὰ συζυγικά της καθήκοντα νὰ ἐκπληροῖ καὶ τὸν ὄνον νὰ ἀντικαθιστᾷ εἰς τὰς διαφόρους μεταφορικὰς ὑπηρεσίας. Ἡ ἱστορία αὐτή, ὅσον καὶ ἂν φαίνεται ἀστεία ἐκ πρώτης ὄψεως, εἶνε ἀπολύτως χαρακτηριστικὴ τῆς γενικῆς ἐπὶ τοῦ ἰδίου ζητήματος ἀντιλήψεως. Γάμος ἴσον συμφέρον καὶ ὑπολογισμός, δηλαδὴ ἀγοραπωλησία, δημοπρασία, πλειστηριασμός. Ἀνομοιότης χαρακτῆρος, διαφορὰ ἀνατροφῆς, πτόθων, ὄνειρων, ἰδανικῶν, ἀκόμη

δὲ καὶ αὐτῆς τῆς ἀντιλήψεως τοῦ ζῆν, εἶνε πράγματα δευτερευούσης σημασίας, μὴ λαμβανόμενα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καθυλοκληρίαν ὑπ' ὄψιν. Ἐννοεῖται, ὅτι ὑπὸ τῆς αὐτῆς συνθήκας τὸ κακὸν δὲν ἀργεῖ. Καὶ εἰς μὲν τὰ μικρὰ μέρη, ἐπειδὴ οἱ ὄροι τῆς ζωῆς εἶνε κάπως διαφορετικοί, τὰ πράγματα κάπως συμβιβάζονται. Εἰς τὰς μεγαλοπόλεις ὅμως, ὅταν ὁ δεσμὸς ἀποβῆ ἀφόρητος, ἐπέρχεται ἡ ὀριστικὴ διάλυσις. Καὶ οἱ μὲν ὑπομονητικοὶ ἐκ τῶν συζύγων ἀναμένουν καρτερικῶς τὸ τέλος τῆς μακροῦς ὅσον καὶ πολυπλόκου διαδικασίας τοῦ διαζυγίου, οἱ ἀνυπόμονοι ὅμως, ἀναμνησκόμενοι τὸ παράδειγμα τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, καταφεύγουν εἰς τὸν μπαλτᾶν.

Δ.

Ὁ συνδρομητὴς ἀρ. 679 ἐσχεμαζήτον ἀποδέκτην καὶ εἰς τὸ τηλεφωνικὸν Κέντρον ἀνόπτει ἡ λυχνία τοῦ ἀριθμοῦ του.

Ἡ τηλεφωνήτρια. — Τί ἀριθμὸν θέλετε; παρακαλῶ;

Ὁ συνδρομητὴς 679. — Πέραν, Πέντε—μηδὲν—ἐν (501).

Ἡ τηλεφωνήτρια. — Πέραν, Πέντε—μηδὲν—ἐν;

Ὁ συνδρομητὴς 679. — Μάλιστα.

Μεσολαβεῖ διάστημα μερικῶν δευτερολέπτων.

Ὁ συνδρομητὴς 501. — Εἶμαι ὁ Δημητριάδης, τί με θέλετε, παρακαλῶ;

Κύριοι, γνωρίζετε,

— Ὅτι παρόμοιοι συνδιαλέξεις ἤρχισαν ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν εἰς τὴν πόλιν μας;

— Ὅτι ἡ καθολικὴ ὑπηρεσία θὰ ἐγκαινιασθῆ ἐπισημῶς τὴν 28 Φεβρουαρίου;

— Ὅτι 4,000 πρόσωπα ἐνεγράφησαν πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας τῶν τηλεφώνων καὶ ὅτι ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς αὐξάνει κατ' ἐκάστην;

— Ὅτι εἰμπορεῖτε ν' ἀποκτήσετε τὸ τηλεφῶνον εἰς τὸ σπίτι σας ἢ τὸ γραφεῖόν σας με 60 παράδες τὴν ἡμέραν;

— Ὅτι ὁ κατάλογος τῶν συνδρομῶν θὰ ἐκδοθῆ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν καὶ ὅτι δὲν πρέπει τὸ ὄνομα σας νὰ λείπῃ ἀπὸ τὸν κατάλογον τούτον;

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(ΕΠΑΙΝΕΘΕΝΤΑ)

169. Ἀναγραμματισμός.

Σ' ἓνα ποταμὸ βαθύ, τὴν ἀρχαία ἐποχῇ, ὁ Θεὸς τῆς τρικυμίας, με ὀλίγας προσπαθείας, τοῦ ποτάμου τὰ νερά με τὴν τρίαίνα κινᾷ. Καὶ εἰς ἓν λεπτόν τῆς ὥρας κάτοικός τις μίᾶς χώρας ξεφυτρώνει εἰς τὴ μέση ἀπ' τὸ διάβολο πεσκέσι.

(Ἐστίαση ὑπὸ Χ. Χ. Χ.).

170. Αἶνιγμα.

Τοὺς κήπους σας καὶ τοὺς ἀγρούς περικυκλῶ φαρδεῖα—πλατεῖα, τὰς πόλεις καὶ τὰ τεῖχη τῶν πλέον βαθεῖα—πλατεῖα. Ἐν μου γράμμα ἀφαιροῦντες, μ' ἐπισκέπτεσθε πενθοῦντες.

(Ἐστίαση ὑπὸ Νείλου).

171. Αἶνιγμα.

Ἀχώριστος κατέστην εἰς φίλους μου πολλούς, ἀφ' οἷου ἐσχετίσθηκα μ' αὐτούς. Ὅταν κάποτε ἀργήσω νὰ τοὺς ἐπισκεφθῶ, ἀνησυχοῦν καὶ τρέχουν νὰ ἴδουν ποῦ σταματῶ. Με θέλουν, με προσμένουν χαρούμενοι πολὺ, διὰ νὰ διασκεδάσουν μεγάλοι καὶ μικροί. Εἶμαι ἀστεῖος φίλος καὶ χρήσιμος πολὺ, πάντα τοὺς διηγούμαι με χάρι θυμαστῆ μύθους καὶ ἱστορίας καὶ ἄλλα ἐκλεκτά, παληὰ, καινούργια, ἀπ' ὅλα ἡξεύρω τί χαρὰ! Ἴσως ἀπὸ αὐτοὺς καὶ σὺ τοὺς φίλους μου τυγχάνεις, πρόσθεε λίγο νὰ τὸ βρῆς καὶ τίποτε δὲν χάνεις.

(Ἐστίαση ὑπὸ δος Ε. Κ., Ἀδριανουπολιτιδος).

ΔΕΛΤΙΟΝ

διὰ τὰς λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ 181 φύλλου.

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

— Τί κρίμα! καυμένη Εύθαλία! ήλθε μέσα ο κύριος Γεώργιος τη στιγμή που το χέρι μου είναι όλο μελάνια.

— Σε προσέφερε την χεϊρά του και δέν την έδέχθης;
— Μόνον διά τὸ βάλς.

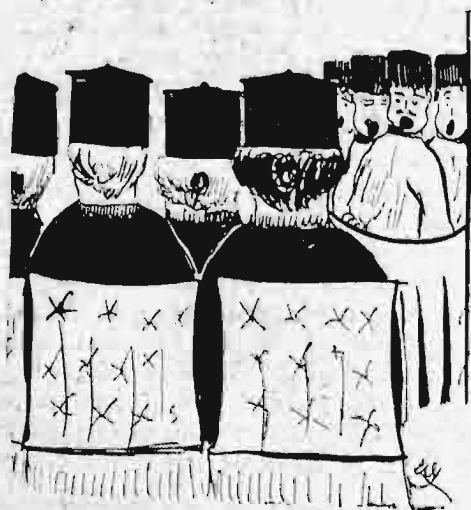
— Κυρία μου, οὐδέποτε έφανταζόμην, ότι τὰ τραμ έγιναν διά τούς έλέφαντας.
— Λέτε ότι έγιναν διά τούς γαϊδάρους;

ΜΑΣΚΕΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

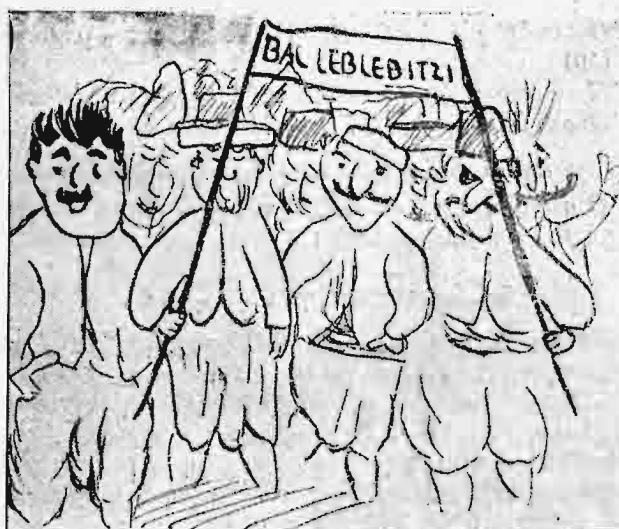

— 'Αμάν, μή την πειράξης και δαγκάνει . . .
— Τί λές, βρέ αδελφέ, σκύλλα είναι και θά δαγκάση;
— Χειρότερα . . ., είναι ή πεθερά μου.

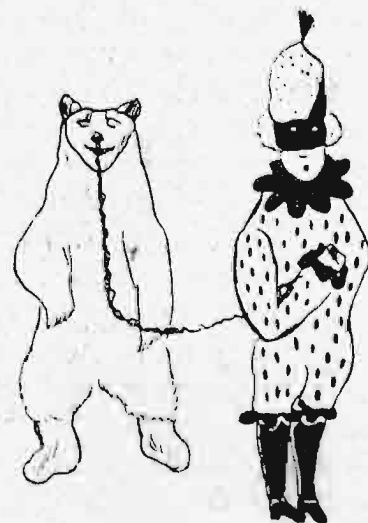
“Αρολα” Cινέμα-journal. Κινηματογραφικά ένσταντανέ έκ του φυσικού υπό Μ. ΡΩΤΑ.

Ψάλται ψάλλοντες τόν αναβαλό-
μενον ένώπιον τής 'Εκκλησιαστικής
'Επιτροπής.

Λεμπλεμπιτζήδες,
άθροοι προσερχόμενοι εις τόν «χορόν Λεμπλεμπιτζή».

Μασκαράδες εις ένα μεγάλο χο-
ρόν του Πέραν. Πολλοί ανεγνώρι-
σαν γνωστόν άνδρόγυνον . . ., διότι
είναι γνωστόν, ότι από την μήτη τόν
τραβᾷ τόν άνδρα της ή κυρία.

ΔΕΛΤΙΟΝ
των 'Εβδομαδιαίων Διαγωνισμών
του «ΑΠ'ΟΛΑ»
'Αριθμ. 8

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: ΣΤΑΪΝ

Τύπ. 'Αριστοβοόλου, 'Αναστασιόιδου και Σας.

Υπεύθυνος: 'Αριστοβοόλος Δ. Χρησιόδης.